

Giới thiệu Em Có Nghe Thấy

Tên tiếng Anh: Can you hear me?

Nhà xuất bản: Nhà xuất bản Văn nghệ Giang Tô

Editor: Dilys Chen

Thể loại: Vỗng phối cổ phong, thanh không, giới showbiz, tình cảm, ngọt ngào, HE

Hệ liệt: Ký ức

Độ dài: 48 chương chính văn + 4 chương ngoại truyện

Nhân vật chính: Tạ Tu Dục (Djay), Kha Giáo (Rau Chân Vịt)

Nhân vật phụ: Nhuế Ưu (Hạ Khúc Ưu), Tăng Thiên, Mạnh Y Vân (Cổ Nại), Đại Hoa, Hàn thiếu, Bạch Ngân, Tịch Nguyên,...

Văn án 1:

Trời ban cho anh tài năng âm nhạc có một không hai trên đời.

Cho nên cô chứng kiến anh một đêm thành danh, dùng sức mạnh tiềm năng tạo ra kỳ tích chưa từng có trong giới âm nhạc Hoa Ngữ.

Anh là Tạ Tu Dục của giới showbiz, cũng là Djay của giới nhạc cổ phong, giới cover cùng giới CV.

Đó là hai mặt cuộc sống của anh, mà dù là mặt nào, cũng đều là tình yêu chân thành của cô.

Hi Darling, Can you hear me?

Văn án 2:

Anh là thiên tài âm nhạc có một không hai trên đời, vô cùng nổi tiếng trong giới 2D, lại luôn thần bí, không ai lấy được thông tin về anh, không thấy được mặt thật của anh. Đồng thời, anh cũng là kỳ tích chưa từng xuất hiện trong giới showbiz, dùng sức mạnh tiềm năng trở thành một mảnh trời của giới showbiz.

Cô đồng ý giúp bạn thân một việc, tới chăm sóc cho bạn của bạn thân là Tạ Tu Dục, lại không biết đã lặng lẽ mở ra hành trình tình yêu giữa cô với nam thần, sau nhiều ngày chung sống, cô bỗng nhiên phát hiện, nam thần Djay của giới cổ phong, giới cover cùng giới CV mà cô đã yêu thích nhiều năm, lại là Tạ Tu Dục mặt đơ, độc mồm nhưng cực kỳ đẹp trai và áp áp ngay trước mặt mình này.

Văn án 3:

Cô là tác giả, cả ngày một mình tự sướng sống trong thế giới 2D.

Ngày nào đó, dưới sự đe dọa dụ dỗ của bạn thân, lại đột nhiên giữ chức "Nữ đầu bếp tay sai".

Anh là người quái gở nhất cô từng gặp, làm lì lạnh lùng, hành vi không đoán ra.

Nhưng có lúc lại không khỏi khiến cô nảy sinh cảm giác ấm áp.

Một tháng sau, cô chứng kiến anh một đêm thành danh,

Dùng sức mạnh tiềm năng tạo ra kỳ tích chưa từng có trong giới âm nhạc Hoa Ngữ.

Về sau, cô lại phát hiện, thì ra anh chính là chủ nhân của âm thanh mà cô yêu nhất trong suốt bao năm nay ở giới 2D.

Hi Darling, Can you hear me?

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Giới Thiệu

Giới Thiệu:

Tên tác phẩm: Em Có Nghe Thấy

Tên tiếng Anh: Can you hear me?

Tác giả: Tang Giới

Tình trạng: Đã xuất bản

Nhà xuất bản: Nhà xuất bản Văn nghệ Giang Tô

Tình trạng edit: Đang edit

Editor: Miu Aries

Thể loại: Vồng phối cổ phong, thanh khổng, giới showbiz, tình cảm, ngọt ngào, HE

Hệ liệt: Ký ức

Độ dài: 48 chương chính văn + 4 chương ngoại truyện

Nhân vật chính: Tạ Tu Dục (Djay), Kha Giáo (Rau Chân Vịt)

Nhân vật phụ: Nhuế Ưu (Hạ Khúc Ưu), Tăng Thiển, Mạnh Y Vân (Cổ Nại), Đại Hoa, Hàn thiếu, Bạch Ngân, Tịch Nguyên,...

Văn Án:

Văn án 1:

Anh là thiên tài âm nhạc có một không hai trên đời.

Cô chứng kiến anh một đêm thành danh, dùng sức mạnh tiềm năng tạo ra kỳ tích chưa từng có trong giới âm nhạc Hoa Ngữ.

Anh là Tạ Tu Dục của giới showbiz, cũng là Djay của giới nhạc cổ phong, giới cover cùng giới CV.

Đó là hai mặt cuộc sống của anh, mà dù là mặt nào, cũng đều là tình yêu chân thành của cô.

Hi Darling, Can you hear me?

Văn án 2:

Anh là thiên tài âm nhạc có một không hai trên đời, vô cùng nổi tiếng trong giới 2D, lại luôn thần bí, không ai lấy được thông tin về anh, không thấy được mặt thật của anh. Đồng thời, anh cũng là kỳ tích chưa từng xuất hiện trong giới showbiz, dùng sức mạnh tiềm năng trở thành một mảnh trời của giới showbiz.

Cô đồng ý giúp bạn thân một việc, tới chăm sóc cho bạn của bạn thân là Tạ Tu Dục, lại không biết đã lặng lẽ mở ra hành trình tình yêu giữa cô với nam thân, sau nhiều ngày chung sống, cô bỗng nhiên phát hiện, nam thân Djay của giới cổ phong, giới cover cùng giới CV mà cô đã yêu thích nhiều năm, lại là Tạ Tu Dục mặt đơ, độc mồm nhưng cực kỳ đẹp trai và áp áp ngay trước mặt mình này.

Văn án 3:

Cô là tác giả, cả ngày một mình tự sướng sống trong thế giới 2D.

Ngày nào đó, dưới sự đe dọa dụ dỗ của bạn thân, lại đột nhiên giữ chức "Nữ đầu bếp tay sai".

Anh là người quái gở nhất cô từng gặp, lảm li lạnh lùng, hành vi không đoán ra.

Nhưng có lúc lại không khỏi khiến cô nảy sinh cảm giác ảm áp.

Một tháng sau, cô chứng kiến anh một đêm thành danh,

Dùng sức mạnh tiềm năng tạo ra kỳ tích chưa từng có trong giới âm nhạc Hoa Ngữ.

Về sau, cô lại phát hiện, thì ra anh chính là chủ nhân của âm thanh mà cô yêu nhất trong suốt bao năm nay ở giới 2D.

Hi Darling, Can you hear me?

Câu nói tiêu biểu:

- 1, Đòi người luôn sẽ có một lần xung động như vậy, cho nên anh cho rằng nhất định em cũng từng có. Nếu không phải lần xung động này trong đời, thì căn bản sẽ không biết rốt cuộc mình yêu người đó bao nhiêu, và bằng lòng vì người đó làm đến mức độ nào.
- 2, Chuyện tình yêu, vốn phải tốn thời gian, không ai từ lúc sinh ra đã định sẵn là người yêu của em, chỉ có dành thời gian cho nhau, mới có thể dần dần trở thành nửa kia phù hợp nhất của nhau.
- 3, Duyên đến thì tụ, duyên đi thì tan, Djay của giới 2D để lại cho các bạn, từ nay Tạ Tu Dực của giới 3D, chỉ thuộc về Kha Giáo.
- 4, Hứa với em cả đời không chia ly, cùng em sớm chiều gắn bó.

Chú Thích:

Giải thích qua một chút cho những bạn chưa biết:))

1, Vọng phối: Là một thể loại trong đam mỹ/ngôn tình, lấy bối cảnh là các nhân vật có liên quan đến giới kịch truyền thanh trên mạng; là phối âm internet, mang tính phi lợi nhuận, thuộc về tự phát và sở thích.

2, Kịch truyền thanh: Tên tiếng anh là Broadcasting Play, chỉ loại kịch phát trên radio, chủ yếu là do các MC hoặc diễn viên phối âm đến diễn kịch. Còn gọi là kịch phát thanh, kịch âm hiệu, kịch thanh. Kịch truyền thanh lấy cơ sở là nhạc đệm để tạo bầu không khí, yêu cầu diễn viên phải sử dụng âm điệu có cá tính hóa, khẩu ngữ hóa, động tác hóa, khi đọc ngắt nghỉ, âm điệu nhấn chữ rõ ràng, biểu đạt chuẩn xác sinh động cảm tình nhân vật, phối nhạc phải có tính đặc sắc, rung động lòng người, tạo âm hưởng mạnh. Kịch truyền thanh trên internet ở Trung Quốc cho đến nay đã có từ khá lâu, lan truyền cực kỳ nhanh và rộng rãi trên internet. Bắt đầu từ những người dùng thanh âm để kể lại các câu chuyện xưa, dần dần phát triển thành một dạng phối âm trên internet, được mọi người gọi chung là vòng phối.

3, Các bước để làm một vở kịch truyền thanh (dại khái): Kế Hoạch tìm Staff (Kế Hoạch, Biên Kịch, Đạo Diễn, Hậu Kỳ, Trang Trí, Tuyên Truyền, Bỏ Sung) cùng với CV (Chủ dịch, hiệp dịch, phối hợp diễn, áo rỗng). Biên Kịch phụ trách đem truyện sửa thành kịch bản, sau đó đem kịch bản đưa cho CV, CV ghi âm xong, xử lý âm của CV là Hậu Kỳ, Hậu Kỳ sẽ thêm âm hiệu, Bỏ Sung xây dựng tình cảnh, đem kịch chế tác thật tốt. Trang Trí làm poster kịch, cuối cùng đưa cho Tuyên Truyền đem kịch biên soạn tốt chọn ngày phát ra trên diễn đàn.

4, Công việc của các STAFF chính:

- **CV:** Viết tắt của Character Voice, là người làm công tác phối âm, diễn kịch. Đa phần đều không phải là dân chuyên nghiệp nên khi phối cũng có sự khác biệt nhỏ với các loại kịch truyền thanh chuyên nghiệp. Đa phần CV đều có công việc riêng, thu nhập riêng ngoài đời thật, phối âm chỉ là sở thích.
- **Kế hoạch/ Chuẩn bị:** Người phụ trách "đôi ngoại" của tổ kịch, không chỉ là bắt đầu một vở kịch, mà còn là người tham gia xuyên suốt cả quá trình làm kịch. Công việc của chuẩn bị tuy đa phần là công tác trước khi làm kịch, như tập hợp mọi người, đi xin trao quyền tác phẩm, tuyển chọn CV hay các thành viên khác.
- **Biên kịch:** Là người cải biên kịch bản hoặc chế tác tác phẩm thành kịch bản. Nhóm biên kịch cần có khả năng viết văn nhất định cùng nhiệt tình sáng tác, là công việc cần động não nhiều nhất.
- **Đạo diễn:** Người quyết định chất lượng của vở kịch. CV thu âm xong phải đưa cho đạo diễn duyệt, không đạt thì đạo diễn có thể yêu cầu CV thu lại. Đạo diễn cũng là người chủ trì những dịp PIA kịch, nói chung là BOSS lớn của tổ kịch. Đạo diễn còn duyệt cả những công đoạn khác như poster, xử lý âm thanh,...
- **Trang trí:** Đồ họa cùng PTS, chế tác và sửa chữa đồ họa, phụ trách thiết kế poster, cover tuyên truyền.
- **Hậu kỳ:** Nói đơn giản là phụ trách chỉnh sửa audio, thêm nhạc nền và các sắc thái tình cảm còn thiếu cho bộ kịch. Có thể nói hậu kỳ là công tác quan trọng nhất trong phối kịch truyền thanh. Một bộ kịch truyền thanh mà không được làm hậu kỳ kỹ lưỡng thì kịch đó không xứng gọi là kịch.
- **Tuyên truyền:** Sử dụng code các loại để tạo trang chủ BBS cho kịch (Trên trang chủ BBS sẽ có danh sách cast, staff, poster, lyrics ED, link nghe và link down các loại).

5, Thanh khổng: Ý chỉ những người thích nghe giọng nói, thường bị thu hút bởi một chất giọng nào đó, có thể là cao, thấp, trung.

6, Cổ phong: Là một phong cách âm nhạc Trung Quốc xuất hiện và nổi lên trong thế kỷ 21, đặc trưng bởi: ca từ cổ điển tao nhã, cách dùng từ đều đặn, có trật tự và được trau chuốt giống như bài thơ cổ (có vần, nhịp, sử dụng hình ảnh ước lệ tượng trưng, dùng từ cổ, điển cố, tả cảnh tả tình, số câu chẵn). Nhạc cổ phong có giai điệu nhẹ nhàng, âm điệu du dương trên nền các loại nhạc cụ dân tộc, chứa đựng phong cách độc đáo, được xem như làn gió mới thổi vào âm nhạc Trung Quốc cổ điển.

7, Trung Quốc Phong: Tức là thêm vào trong ca khúc một ít điển cố làm bối cảnh sáng tác, dùng âm nhạc hiện đại thể hiện ra hương vị cổ điển, xướng pháp đa dạng. Ca khúc có xu hướng được trình bày theo phong cách truyền thống phương Đông, có mặt một số nhạc khí phương Đông, âm điệu uyển chuyển mang theo một loại mỹ cảm của phương Đông truyền thống. Các ca khúc theo thể loại Trung Quốc Phong chú trọng đến sự ngắn gọn, tinh luyện trong ngôn ngữ cũng như cách thể hiện nội dung thông qua một ngữ cảnh cụ thể. Thường trong ca khúc sẽ mượn một từ ngữ trong thơ, văn, từ,... thông qua các thủ pháp tu từ như tỉ dụ, ẩn dụ,... để thể hiện được ý cảnh của ca khúc.

*Note:

- Chủ nhà là dân nghiệp dư, lại có bệnh lười lâu năm nên hy vọng các bạn vào đọc đừng giục truyện, vì các bạn có giục mỗi môm thì mình cũng kệ các bạn thôi. ☐
- Không phải editor chuyên nghiệp, trong quá trình edit sẽ không tránh khỏi lỗi, nên mong mọi người sẽ thông cảm, ai biết có thể góp ý thì hãy góp ý, mình xin cảm ơn!
- Chủ nhà là Bạch Dương điển hình, rất yêu cái đẹp lại háo sắc, luôn theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, vậy nên dù yêu ghét thế nào thì cũng mong các bạn bày tỏ một cách lịch sự, chúng ta là những con người có văn hóa mà. ☐
- Mọi người làm ơn không ai re-up dưới bất kỳ hình thức nào! Thanks!

PlayList

Mình sẽ để playlist nhạc cổ phong tác giả giới thiệu trong mỗi chương ở dưới này, vì mỗi web không có đầy đủ tất cả bài hát trong cả bộ truyện, nên nghe theo playlist sẽ không đủ, mọi người chú ý ở trong mỗi chương nhé, mình sẽ đặt link bài hát ở đó. ^ _ ^

YouTube PlayList: <http://bit.ly/2C15Op0>

SoundCloud PlayList: <http://bit.ly/2zFV6OC>

5Sing PlayList: <http://bit.ly/2lm6MBU>

[Vietsub] Audio Tuyên truyền tiểu thuyết Em Có Nghe Thấy: <https://youtu.be/iDIY-XOEKNA>

<https://youtu.be/iDIY-XOEKNA>

Xin chân thành cảm ơn các bạn đã ghé thăm!!! ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Mở đầu: Yến Thanh Đô

Quyển thứ nhất - Lan Đình Tự

Chương mở đầu: Yến Thanh Đô

Khoảng năm giờ chiều.

Tăng hệ thống sưởi trong nhà lên vài độ, Kha Giáo ôm laptop rúc vào cái ổ trong chăn, cái mũi khịt khịt bị khăn giấy lau đến đỏ hồng, mở Weibo lên, load news feed.

Cô bị cảm hai hôm nay, uống thuốc vào vốn là đang mơ màng buồn ngủ, nhưng lúc này con mắt chợt liếc đến bài Weibo đầu tiên vừa mới nhảy ra, trong nháy mắt cả người đều tỉnh táo.

Trời à... Cô không nhìn lầm chứ? Djay mà lại đăng Weibo?!

Cô liều mạng dụi dụi mắt, nhiệt huyết sôi trào ngồi ngay ngắn lại, nhanh chóng đưa mắt đến trước màn hình cẩn thận đọc.

"[Hộp xướng năm người] 《Yến Thanh Đô》, phát tại K Trạm/ Lời: @Djay, Nhạc: @Djay, Hát: @Djay, @Đại Hoa, @Bạch Ngân, @Năm Muối, @Khải Khải, Mix: @Đại Hoa, Thiết kế/ poster: @Thương Thương. Link: ***."

Bài viết ngắn gọn, đơn giản, không có dù chỉ một lời dư thừa này, lại nhìn thoáng qua người đăng Weibo, đích xác là Djay đã ở ả gần một tháng không xuất hiện trên Weibo dùng tài khoản Weibo cá nhân của anh đăng lên.

Cô nhớ, Công Tử ra bài bát trước, hình như... đã là chuyện của năm ngoái rồi thì phải?

Djay, biệt danh Công Tử, nam thần toàn năng của giới phối âm trên internet, giới nhạc cổ phong, giới cover.

Đó là bản mạng* duy nhất trong lòng cô, cũng là âm thanh tuyệt vời mà cô đã hâm mộ suốt ba năm ở giới 2D*.

□*Bản mạng**: Ý chỉ thần tượng mình thích nhất, yêu nhất, hâm mộ nhất, nhưng không thể hiện là mình không thể thích những người khác.

□*Giới 2D**: Nguyên văn là "Nhị thứ nguyên", xuất phát từ Anime, chỉ thế giới hai chiều, ở đây chỉ thế giới ảo.

Tay run run reload lại một lần, chỉ trong hai phút ngắn ngủi bài Weibo này đã có gần nghìn cái bình luận, căn bản không cần mở ra đọc cũng biết cả giới đều đang sôi sục rồi, Kha Giáo luống cuống bỏ túi từ đầu giường lấy tai nghe cắm vào máy tính, vội vàng mở liên kết của K Trạm Âm Nhạc lên nghe.

Tiếng sáo chậm mà du dương, giai điệu êm tai uyển chuyển, từng giọng ca hay có tiếng trong giới lần lượt vang lên, tiếng của Đại Hoa đậm chất từ tính, chất giọng cao của Bạch Ngân rất rung động, tiếng của Năm Muối ngọt ngào êm ái, chất giọng thiếu niên của Khải Khải lại dịu dàng, Kha Giáo vẫn luôn giữ vững hô hấp yên lặng nghe, cho đến khi... cái giọng ca cực kỳ quen thuộc ấy cất lên.

"Nửa đêm bài ca dài vang khắp bốn phương, Thanh Đô hờ hững mặc cả hành trình."

Gần như ngay giây thứ hai sau khi tiếng của Djay vang lên, cô liền kích động đến suýt khóc.

Trong lòng mang theo độ ẩm, trong xa cách mang theo sự gần gũi, trong trẻo mà thấu đáo, chỉ nghe một lần là có thể hoàn toàn đắm chìm, thanh tuyến của anh trước giờ không ai có thể bắt chước theo được.

"Quá hay rồi..." Lặng lẽ cảm thán một câu, Kha Giáo nước mắt đã chảy lại rút khăn giấy lau nước mũi lần nữa, "Sao có thể hay như vậy chứ..."

Chỉ có người thật sự yêu tha thiết cái giới này mới có thể hiểu được, trong khoảnh khắc bản mạng xuất hiện rồi cuộc có thể khiến người ta điên cuồng cỡ nào, nói là cả thế giới đều bùng nổ cũng không quá đáng.

Cẩn thận tải cả bài hát xuống nghe trước năm lần, cô mới lại mở bình luận bài Weibo kia của Djay lên, mới chớp mắt mà số bình luận đã tăng vọt lên đến 5000+

"Công Tử gả cho em! Công Tử em yêu anh aaa..."

"Cũng hơn nửa năm nam thần Djay của tôi không ra bài mới rồi, vừa ra lại là hợp xướng, còn chỉ có ba câu đơn ca, nhưng dù là vậy thì vẫn cảm động phát khóc mà 5555..."

□*5555**: Phát âm nghe giống huluhu.

"Nghe mà cả người đều sắp hỏng rồi, Công Tử anh đẹp như vậy là muốn thế nào đây hả!!"

"Bản mạng của tôi lại đẹp trai xé trời rồi, tối nay không ngủ nữa, phải nghe bài này cả đêm."

"Công Tử đại nhân Halloween vui vẻ, moa... moa...!"

...

Đọc bình luận mà xúc động theo, Kha Giáo kích động cầm di động lên gọi cho cô bạn thân Tăng Thiên.

"Thiên Thiên, thật sự bây giờ mình rất hạnh phúc, bản mạng của mình ra bài hát mới rồi cậu biết không! Anh ấy lại ra bài mới rồi!"

Xung quanh Tăng Thiên ở bên kia hơi âm ỉ, qua vài giây mới truyền tới một giọng nói, "Lại là cái ca sĩ hát nhạc cổ phong kiêm võng phối tên là Djay đấy?"

"Ừm ừm!"

"... Nhìn chút tiền đồ này của cậu xem, cậu nói đi, chẳng phải là một tên đàn ông 2D thôi sao? Nhìn không thấy sờ không được, nhưng cậu còn để ý hơn cả những chuyện trong cuộc sống thực của cậu."

"Mình cũng không phải là người si mê tùy tiện, anh ấy hát vừa hay lại có tài, tính tình còn khiêm tốn, kiểu người như vậy đáng được xưng làm thần tượng." Nói tới Djay, Kha Giáo liền không nhịn được "lải nhải" phở phật kiến thức cho Tăng Thiên, "Cậu có biết, trong giới võng phối và giới cổ phong, sự tồn tại của anh ấy chính là như một vị thần không? Nếu mình nói, những nghệ sĩ cậu dẫn dắt kia, căn bản không một ai có thể so với anh ấy..."

"Được rồi được rồi, giờ này cũng sắp ăn cơm tối rồi, cậu phục vụ Tà thiếu gia thật tốt trước đi nha, nữ đầu bếp bé nhỏ."

...

Tăng Thiên vừa nói dứt hai chữ cuối cùng, Kha Giáo giống như trong phút chốc bị người ta bắn giết, cả gương mặt đều tái xanh.

Trầm mặc mấy giây, cô mới chậm chạp cứng nhắc từ trong chăn bò ra ngoài, "... Tăng Thiên, mình hận cậu."

Tăng Thiên ở đầu kia điện thoại cười gượng hai tiếng, "Mình biết."

"Mình thật sự hận cậu." Kha Giáo cầm điện thoại mở loa ngoài lên ném ở trên chăn, cau mày lục lọi lấy từ trong tủ quần áo ra chiếc áo khoác mặc lên

người, "Hiện tại ngoài trời ngày càng lạnh rồi cậu biết không hả? Mình còn bị cảm nặng..."

"Ừ, xoa một cái nào, nấu ăn ngon nha, nghệ sĩ của mình gọi rồi, cúp trước đây."

Ai oán nghe âm thanh báo bận của điện thoại truyền đến, Kha Giáo ừ ừ cúi đầu quần khăn quàng, dứt điện thoại cùng chìa khóa vào túi áo, tới phòng bếp cầm hai túi thức ăn mua lúc sáng rồi ra khỏi nhà.

Vào tháng mười hai, tiết trời thành phố T ngày càng lạnh, Kha Giáo chôn cả khuôn mặt trong khăn quàng cổ, vừa dùng điện thoại phát 《Yến Thanh Đồ》 tự an ủi mình, vừa bước nhanh qua đường, đi thẳng về phía trước.

Đi bộ không tới 5 phút, cô nhanh chóng đến trước một tòa cao ốc màu trắng nằm độc lập.

Đi thang máy lên đến tầng hai mươi, cô "quen cửa quen nẻo" rẽ ra khỏi thang máy, tới nhấn chuông cửa căn hộ 2001.

Đợi khoảng gần mười phút, cánh cửa lớn đang đóng chặt mới được nhẹ nhàng mở ra từ bên trong.

Từ sau cánh cửa một gương mặt tái nhợt quen thuộc, không chút huyết sắc như mọi hôm cô tới đây lộ ra.

"Ai không biết còn tưởng là mình gặp phải Vampire..." Kha Giáo bị dọa một cái, tức giận đưa tay đẩy cửa ra, đi vào phòng.

Đối phương không để ý tới cô, nhìn cô một cái, rồi lại vòng trở về sofa.

Kha Giáo đổi dép, đóng cửa lại, giương mắt nhìn về phía người đàn ông đang chăm chú chơi Wii* trên sofa, "Hôm nay làm món khoai tây xào ớt chuông, thịt gà xào ớt và cà tím kho thịt, thế nào?"

□Wii*: Còn có tên gọi khác là Revolution, là đầu điện tử mới nhất của Nintendo tính đến năm 2011, được tung ra nhằm cạnh tranh với Zeebo của Tectoy, Xbox 360 của Microsoft và Playstation 3 của Sony với lợi thế là công nghệ điều khiển không dây từ xa của Wii Remote, hay còn gọi tắt là Wiimote mà ba đối thủ trên không có được. Wiimote hoạt động khá giống Zapper của NES. Dùng Wiimote, người chơi có thể tự do đi lại trong phòng, thực hiện các động tác như bắn cung, ngắm súng một cách dễ dàng mà không cần cái tay truyền thống của Nintendo 64. Mặc dù Wii hoàn toàn tương thích với các phụ kiện của các tất cả loại máy thế hệ trước, các phụ kiện của GameCube vẫn có thể chạy được trên Wii, nhưng không hoàn toàn được hỗ trợ bởi tất cả các games. Ngược lại Wii Remote cho phép người chơi điều khiển hầu hết các game trên các loại máy Nintendo thế hệ trước.

"Đừng cho cà tím." Qua mấy giây, một giọng nam lạnh lùng dễ nghe chậm rãi vang lên giữa nền âm thanh của máy chơi game.

"Vậy rau cần thì sao?"

"Cũng đừng."

Kha Giáo xách hai túi thức ăn, gân xanh trên mặt thi nhau nổi lên, "Tạ Tu Dực, những thứ anh không thích ăn hoàn toàn có thể làm thành một quyển sách dạy nấu ăn đấy anh biết không hả? Từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy người nào kén ăn như anh đâu."

Từ đầu đến cuối ánh mắt của người đàn ông được gọi là Tạ Tu Dực chưa hề rời khỏi màn hình ti vi, "Làm món thịt."

"Anh đã ăn thịt kho tàu hai ngày liền rồi." Kha Giáo phẫn hận nhìn cánh tay với cẳng chân thon dài của anh, "Anh ăn chết không béo, hai ngày tôi cũng đã tăng nửa cân rồi, qua một tháng như thế, tôi muốn ra khỏi cái cửa này cũng không được nữa."

Một lát sau, Tạ Tu Dực mới nhàn nhạt nói, "Vậy thì ra từ ban công."

...

Kha Giáo lờm anh, tức giận đi vào phòng bếp.

...

Biết rõ tật xấu kén ăn của anh, cuối cùng cô vẫn chọn tôm thay cho cà tím anh không thích ăn, đợi món ăn được bùng lên bàn, Tạ Tu Dực mới tắt máy chơi game, chậm rãi đi tới ngồi xuống bên bàn ăn.

Bởi vì Kha Giáo bị cảm cúm, khẩu vị hai hôm nay vẫn không quá tốt, giúp anh xới com mức canh, xới thêm một phần mình ăn, cô cúi đầu tiếp tục load Weibo của Djay, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn anh một cái.

Mặc dù đã nhìn suốt mấy ngày, nhưng cô vẫn không thể không thừa nhận, người đàn ông như ma cà rồng này, thật sự là đẹp tuyệt vời.

Ngũ quan tinh tế chưa nói, tay thì đẹp bẩm sinh, đáng người lại tốt, chính là tính cách thật sự quái gở, cũng khó trách công ty quản lý của bọn Tăng Thiến mặc dù bị anh ta ngược đãi không ít, vẫn liều mạng muốn nâng cái kẻ khác người này lên cho nổi tiếng.

"Ăn xong rồi."

Đang lúc cô suy nghĩ đến mê mẩn, Tạ Tu Dực đã để bát đĩa xuống, đôi con ngươi màu đen xinh đẹp lảng lảng nhìn cô, "Mai tôi muốn ăn vài với dưa hấu."

Kha Giáo sững sờ một chút, khẽ nhủ mày, "Bây giờ là tháng mười hai, hai loại quả này đều là mùa hè mới có."

"Phải là hai quả này." Anh không nói thêm nữa, nhẹ nhàng đặt đôi đĩa bên cạnh cái bát, đứng dậy từ trên cao nhìn xuống cô, "Phải tươi."

~ Hết chương mở đầu ~

Lời tác giả:

Djay: Ông đây chính là "*chim*" như vậy đấy, có bản lĩnh đánh tôi à?

Lâu rồi không gặp, Tang bảo bối của các bạn cuối cùng cũng quay lại rồi ~ Mỡ hổ vui vẻ ~(≥▽≤)/~

Trước tiên giải thích chút, mặc dù quanh đi quẩn lại hổ mỡ không phải là Lam Môi Chi Dạ khẳng định sẽ khiến một số độc giả thất vọng, nhưng tôi tin quyển sách này nhất định sẽ khiến các bạn đáng yêu lên một tầm cao mới! Sau ca hội YY tháng 1 vẫn đang qua lại với giới cổ phong, cũng hồi nhờ bạn bè chỉ bảo rất nhiều chi tiết, cho nên sẽ phải cố gắng viết thật chân thực ~ với lại Công Tử của chúng ta tuyệt đối không phải vừa cao ngạo lạnh lùng vừa đáng yêu bình thường nha, nam thần mới năm 15 của các bạn tới rồi!! Mau mau lôi kéo người quen cùng theo đuổi thôi!

Nhân tiện, mỗi chương tôi đều sẽ đề cử cho các bạn một ca khúc cổ phong mà cá nhân tôi thích ~ Chương 1, đề cử bài 《Chỉ Xích Tương Tư》 cùng là hợp xướng cổ phong giống 《Yến Thanh Đô》 nha! Đoán chừng rất nhiều người thích bài này, có thể nói là dàn sao hội tụ, thể hiện: Tiểu Khúc Nhi, Âm Tân Quái Vật, Lăng Chi Hiên, Hoàn Mỹ Tiên Kiềm, Walker, HITA, Aki A Kiệt, Tiểu Ái Dích Mụ, Phú Quý Ca, Mộng Lam, Yên Hoa Show.

Này, đọc phần mở đầu cảm thấy thế nào? Công Tử vẫn hợp khẩu vị của các bạn chứ? Mau load nhanh lên nhanh lên! Load nỗ nam thần Djay đi! Mau bình luận thể hiện tình yêu của các bạn đối với nam thần Djay và nam thần Đậu Đậu đi nào ~

Lời Editor:

Mình để link nhạc cổ phong tác giả giới thiệu ở dưới này, ai muốn nghe thì click vào nghe nhé:)))

YouTube:

Chỉ Xích Tương Tư [咫尺相思]: <https://youtu.be/6MOOoUBGR6I>

Chỉ Xích Tương Tư [咫尺相思] | OST Cổ Kiếm Kỳ Đàm: <https://youtu.be/BUD1OwmVM9E>

SoundCloud: Chỉ Xích Tương Tư [咫尺相思]: <https://soundcloud.com/meocon243/chi-xich-tuong-tu-tieu-khuc-nhi-am-tan-quai-vat-lang-chi-hien-hoan-my-tien-kiem>

5Sing: Chỉ Xích Tương Tư [咫尺相思]: <http://5sing.kugou.com/yc/1063048.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1-3: Phụng Tiên Dẫn (1)

Đến tận lúc ra khỏi nhà Tạ Tu Dực, Kha Giáo vẫn tức đến váng đầu hoa mắt.

Cô thật sự phát hiện, cái tên Tạ Tu Dực này không những cao ngạo lạnh lùng, có kỹ năng sai bảo người khác độc đáo, mà còn ngay cả những kiến thức sinh học cơ bản nhất cũng không có.

Bây giờ là tháng mười hai mùa đông giá rét, vậy mà anh ta lại bảo cô đi mua hai loại hoa quả tươi mùa hè mới có, coi cô là Doraemon thật sao?

Đưa tay nhấn nút thang máy, cô sầm mặt quần chặt khăn quàng, không khỏi nhớ lại con ác mộng vào tối ba hôm trước.

Tối hôm đó vào lúc cô đang viết đề cương cho câu chuyện mới trước máy tính, bỗng nhiên chuông cửa vang lên, vừa mở cửa ra, liền thấy Tăng Thiên như thổ phi xông vào trong nhà cô, đằng sau còn có Tạ Tu Dực cô chưa từng gặp đi theo.

"Giới thiệu một chút." Tăng Thiên bình tĩnh đứng ở phòng khách nhà cô, chỉ chỉ Tạ Tu Dực nguyên một cây đèn, "Đây là nam ca sĩ mới công ty bọn mình vừa ký hợp đồng, Tạ Tu Dực."

Kha Giáo ngơ ngác đứng tại chỗ, thần thờ nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, "...Xin chào."

Ai ngờ đối phương ngay cả nhìn cô một cái cũng không thèm, mặt không biểu cảm nhìn sang một bên.

"Nào, anh ngồi trước đi." Tăng Thiên cười kéo ghế ra giống y như một con sói đang vẫy đuôi, để Tạ Tu Dực ngồi xuống, sau đó tóm lấy cánh tay Kha Giáo kéo vào phòng bếp, "Rau Chân Vịt cậu đi theo mình."

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Đợi đóng cửa phòng bếp lại, cuối cùng Kha Giáo cũng không nhịn được mở miệng nói, "Cậu đưa nghệ sĩ của cậu tới nhà mình làm gì?"

"Đừng nhắc nữa, thực sự là một lời khó nói hết."

Đôi mắt to của Tăng Thiên đảo hai vòng, giọng điệu nghiêm túc, "Người cậu vừa gặp, hào hoa phong nhã, giỏi giang hơn người, mình dám thề, đây là tài năng hiếm có từ khi mình làm người đại diện tới giờ mới thấy."

"Sau đó thì sao?" Kha Giáo xoa xoa huyết thái dương, "Nói vào trọng điểm đi."

"Sau đó... Anh chàng này cái gì cũng tốt, chính là tính cách khá làm li quái gở." Giọng nói của Tăng Thiên nghe tràn đầy cảm khái, "Lúc đó là anh ta được người khác giới thiệu tới công ty bọn mình, mặc dù không xuất phát từ ý muốn ban đầu, nhưng vẫn tới phỏng vấn, ai ngờ một ca khúc liền khiến cho ông chủ ra quyết định ký hợp đồng với anh ta ngay lập tức, theo lý mà nói, bất kỳ ai cũng đều sẽ nắm thật chặt cái cơ hội nổi tiếng càng sớm càng tốt như thế."

"Nhưng ai biết, từ lúc anh ta ký xong hợp đồng, liền mất tích, nguyên một tháng, gửi tin nhắn không trả lời, gọi điện thì không nhận, đêm hôm trước mình không nhận được nữa tới thẳng nhà anh ta chặn người, một tiếng đồng hồ ở ngoài cửa khuyên anh ta hết lời, anh ta mới đồng ý mở cửa cho mình đi vào."

Nói đến đây, hình như Tăng Thiên nhớ tới chuyện gì đó vô cùng kinh khủng, "Cậu tin nổi không? Một người đàn ông đáng đáp đẹp như vậy, suốt một tháng liền không ra khỏi cửa dù chỉ một bước, ngày ngày từ sáng đến tối ăn mì gói, cũng không giao lưu với bất kỳ ai, bọn mình còn lo liệu anh ta có chết hay không..."

"... Khác người." Kha Giáo trực tiếp đưa ra ý kiến chủ quan đầu tiên của mình.

"Đúng vậy, thật sự là thế, chỉ có thể dùng cái từ này để hình dung."

"Cho nên, cậu muốn mở mang kiến thức về "khác người" cho mình?"

"Không phải." Tăng Thiên dừng một chút, dường như đang suy nghĩ xem phải diễn đạt thế nào, "Chuyện đó... Rau Chân Vịt à."

Kha Giáo dựa vào kinh nghiệm nhiều năm sống chung với cô ấy, trong lòng lập tức có một dự cảm xấu.

"Mình rất tốt với cậu đúng không? Bọn mình là bạn thân suốt đời đúng chứ?" Hai tay Tăng Thiên đột nhiên giữ chặt bả vai cô, vẻ mặt khoa trương, "Tình hữu nghị của chúng ta như thể kim cương không gì phá nổi phải không? Chết vẫn yêu thương nhau mà nhỉ?"

Kha Giáo vừa nghe cái giọng Kinh kịch* của cô ấy cả người liền phát rét, "... Cậu cần mình giúp gì, ngoại trừ bán thân."

□*Kinh kịch*: (hay kinh hí) là một thể loại ca kịch của Trung Quốc hình thành và phát triển mạnh tại Bắc Kinh vào thời vua Càn Long của vương triều nhà Thanh.*

"Sao có thể chứ? Mình giống loại người đó sao?"

Tăng Thiên ra vẻ chính nghĩa phản bác hai câu, rồi mới nói vào chủ đề, "Ừm, thế này, mình chỉ là muốn nhờ cậu bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày ra ngoài tới nhà cái vị khác người kia nấu cơm một ngày ba bữa cho anh ta..."

Kha Giáo lặp lại câu nói đó của cô ấy hai lần trong đầu, hất tay cô ấy ra, "Tăng Thiên cậu điên rồi à?"

"Mình không điên! Cậu nghe mình nói xong trước đã!"

Tăng Thiên sốt ruột la to, "Sáng nay anh ta với ông chủ bọn mình đã ký một cái quân lệnh trạng*, anh ta cấm bọn mình khua tay múa chân vào cuộc sống của anh ta, nhưng đồng thời coi như là điều kiện, nội trong một tháng anh ta sẽ viết ra mười bài hát."

□*Quân lệnh trạng*: Giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh (trong tiểu thuyết và trong hí khúc thời xưa).*

"Như vậy thì liên quan gì đến việc cần mình tới nhà anh ta nấu cơm?"

"Cậu phải biết, ông chủ của bọn mình đã lên kế hoạch làm album cá nhân đầu tiên cho anh ta rồi, bọn mình lo trước khi anh ta chưa viết được bài nào thì đã để bản thân chết đói mà phải vào viện trước rồi, vậy chẳng phải đồng tiền khổng lồ của bọn mình đổ xuống sông xuống biển hết sao?"

...

Kha Giáo nhủ mày, "Thế sao các cậu không giúp anh ta mời một cô giúp việc theo giờ chuyên nghiệp hoặc một đầu bếp tới nấu cơm?"

"Bởi vì anh ta nói tài nấu nướng của mấy cô giúp việc theo giờ quá tệ, anh ta đã từng xa thải mười mấy người rồi."

"... Tài nấu nướng của mình thì tốt thế sao?"

"Chỉ ít thì trong tất cả những người bên cạnh mình, không ai có thể nấu những món ăn gia đình thường ngày ngon như cậu, hơn nữa cậu lại là tác giả, thời gian dư dả, tính linh hoạt lớn, dù sao bản thân cậu cũng phải ăn cơm, chẳng qua là nấu nhiều thêm một phần ăn, đúng rồi, bây giờ trong nhà cậu có nguyên liệu gì không? Hay là cậu tùy ý làm chút gì trước đi, xem xem có hợp khẩu vị của anh ta hay không?"

Kha Giáo yên lặng căn môi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tăng Thiển.

"Rau Chân Vịt, mình biết chuyện này rất vô lý, nhưng mà mình thật sự cầu xin cậu giúp mình việc này, mình không muốn tro mắt nhìn một kỳ tài bởi vì thiếu sót trong tính cách của bản thân mà trở thành tâm thường." Tăng Thiển không chịu kém mất đối mắt với cô, "Chẳng phải cậu cũng rất thích những giọng nói hay luôn khiến lòng người rung động đó sao?"

Kha Giáo thờ dãi, trong lòng lại có thể hiểu được tâm trạng của Tăng Thiển, mặc kệ bản thân làm nghề gì, ai cũng đều không muốn bỏ qua một nhân vật có lẽ có thể mở ra thời đại mới thay đổi cái nghề đó.

Hướng hồ, Tăng Thiển chính là dựa vào tình yêu âm nhạc cùng ước mơ như vậy, mới mặc kệ sự phản đối của tất cả mọi người xung quanh, không chút do dự từ chối thư mời học thạc sĩ của học viện sinh vật học tốt nhất nước Mỹ, "xuống biển*" làm người đại diện "khai thác" những ngôi sao tương lai tiềm ẩn.

□*Xuống biển**: Ý chỉ việc từ bỏ hệ thống việc làm an toàn có bảo đảm và tham gia vào các hoạt động kinh doanh rủi ro, đòi hỏi sự can đảm.

Thời buổi này, quả thực vô cùng cần nhân tài.

"Được."

Suy nghĩ một lúc lâu, Kha Giáo cũng cắn răng gật đầu.

Chung quy vẫn là không nỡ tàn nhẫn từ chối lời thỉnh cầu chân thành như vậy của bạn thân, mà cô cũng không thể không thừa nhận, ở trong lòng, cô quả thật có chút hứng thú với vị kỳ tài này.

Nói không chừng, sau khi chung sống với anh ta, anh ta có thể cho cô lĩnh cảm sáng tác ra nam chính của quyển sách tiếp theo thì sao? Ai bảo cô là một tác giả lấy linh cảm làm mạng sống chứ?

Dù sao... đối với một trạch nữ như cô mà nói, cũng chỉ là nhiều thêm phần cơm một người bạn mà thôi, coi như là... trải nghiệm cuộc sống, tích lũy kinh nghiệm sống vậy.

"Rau Chân Vịt, mình yêu cậu!" Nghe được câu trả lời chắc chắn của cô, Tăng Thiển kích động đến mức ôm chặt cô, "Mình thật sự quá yêu cậu luôn! Cậu chính là chúa cứu thế! Là niềm tự hào của thế giới!"

Sau khi Kha Giáo nghe cô ấy ở bên cạnh nói năng lộn xộn cả phút đồng hồ nữa, cuối cùng đành bất đắc dĩ mở miệng cắt ngang, "Mình còn một vấn đề cuối cùng."

"Cậu nói đi!"

"Cái vai 'nữ đầu bếp tay sai' này phải làm bao lâu?"

"Mình không cam đoan với cậu được, ngộ nhờ anh ta thực sự công nhận tài nấu nướng của cậu, thì trong thời gian ngắn cậu không đi được."

"... Cậu chắc chắn sẽ không phát triển đến bước phải bán thân làm đầy tớ chứ?" Kha Giáo vuốt vuốt trán.

"Cái này mình dùng khả năng sinh dục của bạn trai mình bảo đảm với cậu." Tăng Thiển trả lời cực nhanh, "Mình cảm thấy không chỉ đối với phụ nữ, mà đối với bất kỳ sinh vật sống nào anh ta cũng đều không có hứng thú."

...

Mặc dù câu trả lời này hơi kỳ lạ, nhưng dù sao cũng coi như là có ý trả lời, Kha Giáo vốn cũng không phải là người thích câu nhậu, "ừm" một tiếng rồi đi lấy nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh.

Đợi đến lúc cô bê một đĩa rau xào với một bát sườn nướng tiêu ra, vị kỳ tài trong truyền thuyết hình như đã dựa vào ghế ngủ thiếp đi rồi.

"Nào, ném thử tay nghề của bạn thân tôi chút." Tăng Thiển tùy tiện tiến tới, đánh thức anh.

"Mùi vị chắc cũng chưa tới mức quá ngon, chịu khó ăn thử xem." Kha Giáo đưa đôi đũa cho anh.

Dường như Tạ Tu Dực vẫn rất buồn ngủ, không lên tiếng, chỉ đưa tay nhận lấy đôi đũa.

Nương theo thế ngẩng đầu của anh, lúc này Kha Giáo mới thấy rõ mặt anh, ày... quả đúng là vô cùng đẹp.

Lông mày thanh tú, cái mũi thẳng, da dẻ trắng nõn mà không nữ tính, nhất là đôi mắt trong ngũ quan, đen lánh lại sâu thẳm, vô cùng xinh đẹp.

"Khụ khụ." Vừa ngậy người một lúc, cô đã bị Tăng Thiển bóp cánh tay với vẻ mặt đầy chế nhạo.

"Không tệ."

Kha Giáo đang định giơ tay lên cấu cô ấy, thì nghe thấy một giọng nam lạnh lùng vang lên trong phòng.

"Thật sao?" Tăng Thiển phản ứng cực nhanh, mặt mày hớn hở nhìn Tạ Tu Dực, hưng phấn hỏi, "Anh thích đồ ăn Rau Chân Vịt làm?"

Tạ Tu Dực mặt không biểu cảm tiếp tục ăn, một lát sau mới đáp lại, "Thịt làm không tệ."

"Tốt quá rồi!" Tăng Thiển phấn khích liên tục vỗ vai Kha Giáo, "Rau Chân Vịt, cậu thật quá thần mà, chúc mừng cậu vượt qua bài kiểm tra ma quỷ!"

...

Kha Giáo đen mặt vuốt vuốt trán.

"Đây, địa chỉ nhà của anh Tạ là phòng 1201 số 1288 đường Trường Lạc, số điện thoại 139*****, mình đi hẹn hò với bạn trai trước đây, cậu với anh ta chung sống hòa thuận nha." Còn không chờ cô suy nghĩ thêm, Tăng Thiển đã nhét một tờ giấy vào trong tay cô, rồi nhanh như chớp chạy ra khỏi cửa.

Để lại Kha Giáo hơi xấu hổ ngồi đối diện Tạ Tu Dực, chỉ có thể im lặng nhìn anh xử lý sạch sẽ toàn bộ cơm với thức ăn, để lại bát đĩa trống trơn.

Có phải cô... nên làm một bài tự giới thiệu trước không?

"Tôi tên Kha Giáo, nghề nghiệp là tác giả." Ho nhẹ một tiếng, cô cố gắng nói chuyện thật nhẹ nhàng, "Bình thường sáng trưa tối lúc nào tôi tới nấu cơm thì tiện cho anh?"

Anh im lặng vài giây, "Tùy."

"Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của tôi tương đối lành mạnh," Cô nhìn anh, "Ba bữa cơm theo thứ tự thời gian là buổi sáng 8 giờ, buổi trưa 12 giờ, buổi tối 6 giờ."

Anh "ừ" một tiếng từ trong lỗ mũi.

Cô lẳng lặng nhìn anh, suy nghĩ một chút, "Tôi biết anh không thích người khác đi tới đi lui trong nhà mình, tôi cũng không thích tới nhà một người lạ nấu cơm, thế nhưng anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không xâm phạm can thiệp vào bất kỳ chuyện cá nhân riêng tư nào của anh, thế giới của tôi cũng rất đơn giản, sẽ không mang phiền phức tới cho anh, tôi sẽ dựa theo ba cái giờ này tới nhà anh."

Thấy anh không nói chuyện cũng không phản bác, cô gật đầu, "Cứ như vậy là được rồi."

Đang định đứng dậy thu dọn bát đĩa, lại thấy Tạ Tu Dực đột nhiên chậm rãi lấy từ trong túi quần ra một thứ đặt lên bàn.

Kha Giáo cúi đầu nhìn, nhận ra là một chiếc chìa khóa.

Anh lại có thể cho cô chìa khóa dự phòng nhà anh... (๖๖๖)

Lúc này Tạ Tu Dực đứng dậy rất nhanh, đi về phía cửa nhà.

Cô cầm chiếc chìa khóa màu bạc lên, ló đầu nhìn thoáng qua Tạ Tu Dực đang đi giày ở cửa nhà, bỗng nhiên nhướn mày mở miệng nói, "Nói nhiều hơn một câu thì anh sẽ chết sao?"

Qua vài giây, mới nghe thấy sáu chữ chậm rì rì bay tới từ ngoài cửa.

"Ngày mai làm thịt kho tàu."

...

Kha Giáo đứng tại chỗ đối diện với bóng lưng cao gầy của anh sững sờ một lúc, giơ tay lên xoa xoa huyệt thái dương đang co giật liên tục.

Cô thực sự rất sợ sau này mình sẽ đánh nhau với anh...

Lời tác giả:

Tạ công tử của chúng ta, thật sự... không phải cao ngạo lạnh lùng bình thường được không hả? Có điều em gái Rau Chân Vịt à, em thật sự chịu (thật ra là...) đánh nhau với Tạ công tử sao?

Có người hỏi tôi, Đậu Đậu, cô kết hợp giới showbiz với cổ phong võng phối lại với nhau thế nào vậy? Chỉ từng nghe nói viết về thanh không, chứ trước giờ chưa từng nghe giới showbiz + thanh không.

Tang Đậu Đậu: Ta chính là ta, nhan sắc không như pháo hoa [ngươi rút đi]

Hãy nói cho tôi biết: Tạ công tử và Djay, vị nào là món ăn của các bạn~~~? A ha ha ha

Bài hát đề cử của chương, không ai không biết không ai không hiểu, 《Khuyneh Tận Thiên Hạ》 của Hà Đồ, khiến cho bao nhiêu người từ nay bước vào ca nhạc giới cổ phong, đẹp đến nỗi ngủ không được!

Lời Editor:

YouTube: Khuyneh Tận Thiên Hạ [倾尽天下]: <https://youtu.be/08fHL7UxAj4>

SoundCloud: Khuyneh Tận Thiên Hạ [倾尽天下]: <https://soundcloud.com/meocon243/khuyneh-tan-thien-ha-ha-do>

5Sing: Khuyneh Tận Thiên Hạ [倾尽天下]: <http://5sing.kugou.com/yc/1824198.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Phụng Tiên Dẫn (2)

Sáng hôm sau lúc rời giường, Kha Giáo vẫn cảm thấy mùi thịt kho tàu bay lượn trong giấc mơ của mình.

Cô thật sự đã bị Tăng Thiên đẩy vào trong một cái hố to, sáng sớm ánh mặt trời rực rỡ, cô lại phải bôn ba đi chuẩn bị hoa quả trái mùa tươi từ trang trại tới cho Tạ Tu Dục.

Không dễ gì mới lấy được hai loại quả mà anh chỉ đích danh, xách quả dưa hấu nặng trĩu đi trên đường, cô chỉ có thể thầm tự nói đi nói lại với bản thân, đối với "Gấu Con*" phải khoan dung một chút, Amen, Amen.

☐ *Gấu Con**: Nguyên văn là "Hùng hài tử", được dùng để hình dung về những đứa trẻ nghịch ngợm, độ tuổi nhỏ không hiểu chuyện, và không được gia đình giáo dục tốt. Tên gọi này bắt nguồn từ phương Bắc, nói về những đứa trẻ khiến người ta ghét, cũng mang nghĩa là biệt danh, là cách gọi yêu những đứa trẻ nghịch ngợm.

Dùng chìa khóa dự phòng mở cửa, cô phát hiện trong phòng khách không có người, liền đứng ở cửa nhà háng giọng, "Tạ Tu Dục?"

Đợi thật lâu, trả lời cô vẫn là một căn phòng trống trải.

Kỳ lạ, bình thường vào cái giờ này anh hầu như đều đã dậy và đang chơi game rồi, cô thầm đoán có thể tối qua anh thức khuya, bây giờ đang ngủ trong phòng.

Nghĩ như vậy, cô liền tính ở phòng khách chờ sau khi anh rời giường lại làm bữa sáng cho anh, lấy Ipad với bàn phím rồi mang theo người ra để lên bàn, cô định bụng viết cho xong phiên ngoại bản sách in của quyền sách sắp xuất bản kia trước.

Lên Weibo, lướt chia sẻ bài 《Yến Thanh Đồ》 Djay mới phát tối qua đã đạt tới sáu vạn, trực tiếp được đề cử lên vị trí số một bảng vàng của trang nhất K Trạm, tiêu đề còn ghi rõ "Ca khúc cổ phong hay nhất năm", nhìn thêm, còn là tin hot thứ hai Weibo.

Thân là kẻ lạc loài trong giới, anh cũng là người duy nhất không xin chữ V chứng thực*, nhưng lại sở hữu lượng fan hâm mộ khổng lồ lên tới một triệu người.

☐ *Chữ V chứng thực**: Những tài khoản Weibo đã được xác nhận thân phận sẽ có chữ V màu xanh ở bên cạnh avatar.

Nhìn thấy chưa? Đây... chính là độ nổi tiếng cùng thực lực khiến người ta nhìn thôi cũng đủ của bản mạng của cô đây T^T, ai dám so cùng?

Nghe 《Yến Thanh Đồ》 thêm hai lần, cô đăng nhập QQ, thấy biểu tượng cái đầu nhỏ nhấp nháy, mở khung chat ra, hóa ra là Y Y, một trong những quản lý của nhóm quản lý độc giả của cô.

Y Y: Rau Chân Vịt, toàn bộ công tác chuẩn bị cho giai đoạn đầu của kịch truyền thanh 《Trở Về Quá Khứ》 đều hoàn thành rồi, tiếp theo chính là giai đoạn cân nhắc CV, tôi và đạo diễn, biên kịch muốn hỏi một chút cô khá vừa ý ai tới phối âm cho nhân vật nam nữ chính?

Rau Chân Vịt: Nam chính là Djay, nữ chính tạm thời vẫn chưa nghĩ ra.

Y Y: Năm mơ đi, cũng một năm Công Tử không nhận dự án mới rồi, không thấy cái câu *"Ung thư lười giai đoạn cuối, cái gì cũng không tiếp"* đây cao ngạo lạnh lùng đó ở phần giới thiệu trên Weibo của anh ấy sao?

Rau Chân Vịt: %>_<% Thế cô còn hỏi tôi vừa ý ai tới phối âm, cô biết rõ tôi đã có một bản mạng như vậy rồi mà...

《Trở Về Quá Khứ》 là tác phẩm mới xuất bản không lâu của cô, câu chuyện chủ yếu nói về một đôi người yêu cấp Thiên vương Thiên hậu của giới showbiz, bởi vì rất nhiều nguyên nhân sau nhiều năm từ biệt, trải qua sóng gió gian khổ cuối cùng cũng thành người một nhà.

Thực ra thì lúc viết tác phẩm đó, trong tiềm thức cô đã đem một vài tính cách đặc trưng trên người Djay đặt lên người nam chính, mặc dù cô vốn không quen anh, nhưng cũng chỉ là dựa vào một tình yêu đầy nhiệt huyết đối với giọng của anh, cùng những câu nói ít ỏi của anh trên Weibo, cố gắng đắp nên lên một hình tượng nhân vật như vậy.

Có điều độc giả đều là "hoà nhân kim tinh", lúc đó khi truyện vẫn chưa hoàn, đã có rất nhiều người nói cảm thấy nam chính rất giống Djay.

Y Y: Cô nghe tôi nói này, tôi giúp cô đi mời đại thần nào trong giới vồng phối tới phối đều được, duy chỉ có Djay thì cô đừng mơ tưởng nữa.

Rau Chân Vịt... Tại sao?

Y Y: Đầu tiên, anh ấy có thời gian không? Cô xem ngay cả Weibo cũng mấy tháng anh ấy mới lên một lần, cũng chưa bao giờ thấy bình luận riêng, cứ theo kế hoạch hợp tác với anh ấy mà nói, gửi tin nhắn QQ cho anh ấy anh ấy cũng không trả lời, ngoại trừ lúc ra mặt nói chuyện, hơn nữa, anh ấy vào giới ba năm tổng cộng mới phối mấy bộ kịch? Đếm ra cũng không quá bàn tay tôi. Với lại, tính tình với sở thích của anh ấy không ai đoán ra, ngay cả người có tiếng của giới thương phối* mời anh ấy đi phối kịch truyền hình anh ấy cũng không đi, quan trọng nhất, anh ấy chưa bao giờ nhận kịch hiện đại, chỉ nhận kịch cổ phong. Nói tóm lại, khả năng anh ấy sẽ đồng ý phối 《Trở Về Quá Khứ》 là bằng 0. TAT

□*Thương phối**: Là phối âm thương nghiệp, phối âm cho nhân vật của phim điện ảnh, truyền hình, trò chơi,...; thông qua phối âm để thu được hiệu quả và lợi ích kinh tế.

Rau Chân Vịt: Nhưng mà tôi chỉ muốn anh ấy phối, trong lòng tôi anh ấy là người duy nhất được chọn, căn bản không thể có người nào phù hợp với nam chính của tôi hơn anh ấy.

Y Y:... Được rồi, tôi không muốn nói nhảm với fan nảo tàn nữa, cô bé quan viết văn cho tôi đi, chuyện này hôm khác bàn lại.

Rau Chân Vịt: Đừng thế mà...

Vừa được cho biết tuyệt đối không thể mời được bản mạng tới phối âm, lại bị quản lý nhà mình ghét bỏ như vậy, Kha Giao chỉ có thể tức ngực mở iTunes, mở bài hát 《Phụng Tiên Dẫn》 đứng đầu danh sách phát với lượt nghe gần ba nghìn lần lên.

Không cần nghi ngờ, bài hát này đương nhiên là tới từ Djay.

Ba năm trước, cô cũng như hàng nghìn hàng vạn fan hâm mộ khác, chính là vì bộ kịch truyền thanh cổ phong này, cùng với ED* kịch truyền thanh cùng tên lần đầu tiên do Djay tự viết lời soạn nhạc cùng đích thân thể hiện này, trong một đêm liền đắm chìm trong thanh âm của anh, từ đó cũng không thể thoát ra được nữa.

□*ED**: Là ca khúc chủ đề (OST) của kịch truyền thanh.

Cũng chính bộ kịch này, đã hoàn toàn nâng anh lên vị trí chí tôn độc nhất vô nhị ở cả giới vồng phối đến giới cổ phong, không ai có thể lay chuyển, đồng thời, anh cũng bởi vì vai phối trong vở kịch, từ đó được tất cả fan hâm mộ thân mật gọi là Công Tử, sau đó anh còn lần sân sang cover lại một số ca khúc tiếng Nhật, tiếng Anh, để tất cả mọi người đều biết một điều, không hề có lĩnh vực Djay không am hiểu.

Trong trẻo, lười biếng, mê người, thanh tuyến kiểu đó thật sự mới có thể chân chính gọi là tuyệt mỹ.

Nhưng đáng tiếc là, từ nay về sau ngoại trừ mấy bộ kịch truyền thanh chế tác tinh xảo tuyệt đẹp không gì sánh bằng ra, ngoài mấy bài đơn ca đã xuất bản, thời gian còn lại anh đều đang ở ản.

Trầm mặc ít nói, không giỏi giao tiếp, thái độ cao ngạo lạnh lùng nhạt nhẽo, từ đầu đến cuối đều tự do ở ngoài giới, không tung ảnh không mở những hoạt động của giới 3D*, không tốn tâm tư giữ gìn đám fan hâm mộ... Tính cách của anh tuyệt đối chưa thể nói là tốt, cũng thật sự khác xa những đại thần khác.

□Giới 3D*: Nguyên văn là "Tam thứ nguyên", tương tự "Nhị thứ nguyên", xuất phát từ Anime, chỉ thế giới ba chiều, ở đây chỉ thế giới thật.

Nhưng chính là như vậy, lại càng khiến người ta điên cuồng mà muốn tới gần anh hơn.

Lặp lại 《Phụng Tiên Dẫn》 hai lần nữa, Kha Giáo thấy hơi khát nước, liền đứng dậy cầm túi lên đi tới phòng bếp rửa hoa quả.

Mới rửa được hai quả vải, cô bỗng cảm thấy có chút không đúng, đột ngột quay lại thì thấy một khuôn mặt phóng đại của đàn ông.

"Này..." Cô lùi lại một bước, suýt thì bị anh dọa cho phát bệnh tim, "Anh đi kiểu gì mà không phát ra tiếng vậy?"

Tạ Tu Dực thấy cô bị dọa sợ đến nỗi mặt trắng bệch, lại không chút áy náy mà hơi ngửa ra sau, trên mặt vẫn không chút biểu cảm.

"Bữa sáng hôm nay là mì vẫn thần, anh đi rửa mặt trước đi." Cô phát phát tay, ý bảo vị đại phạt này mau đi trước đi.

Anh thân nhiên nhìn cô vài giây, tầm mắt dời đi rất nhanh, chỉ ném lại bốn chữ, "Bỏ dưa hấu trước."

Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã rời khỏi phòng bếp.

Nói thật, mỗi ngày cô đối diện với người đàn ông có giá trị dung nhan như vậy, nhưng đều là nghĩ xem làm sao để không cào nát gương mặt đó của anh ra...

Bỏ dưa hấu xong, lại rửa vải, cô bê đĩa đi tới bên bàn uống trà rồi để xuống, nhưng không di chuyển.

Tạ Tu Dực đang duy trì tư thế trước đó chơi game, thấy cô cản trở tầm nhìn của mình, anh nhíu mày, nhấn nút tạm dừng, ngẩng đầu nhìn cô.

"Tôi chỉ là có một nghi hoặc nho nhỏ." Cô cầm một quả vải lên bóc vỏ, bỏ vào trong miệng, "Chỉ cần là khoảng thời gian tôi nhìn thấy anh, không phải anh đang ngủ, thì là đang chơi game, cứ như vậy đến trước cuối tháng, anh thật sự có thể viết ra mười bài hát sao?"

Anh bỏ tay cầm xuống, lấy một miếng dưa hấu, tiếp tục trả cho cô sự trầm mặc.

"Thôi vậy, dù sao người sẽ bị Tăng Thiên cùng ông chủ các anh xé xác cũng không phải tôi." Cô thấy đáng vẻ không vừa lòng cô xen vào việc người khác của anh, khoát tay một cái, vòng trở lại phòng bếp làm bữa sáng cho anh.

...

Đội Kha Giáo bung mí vẫn thần từ phòng bếp ra, thì phát hiện trong phòng khách máy chơi game đang mở, tiếng đầu súng trong ti vi không ngừng truyền tới, nhưng trên sofa lại không một bóng người.

Ờ? Anh ta ra ngoài rồi?

Để bát xuống, Kha Giáo đi tới bên ghế sofa, muốn cầm điều khiển tắt máy chơi game đã nóng lên một lát, khẽ khom lưng, lại hết hồn lùi lại một bước.

Cả người Tạ Tu Dực lại cứ như vậy nằm ngang trên sàn nhà ở giữa sofa và bàn uống trà, xem chừng hình như là ngủ rồi...

"Này." Suy nghĩ hai giây, cô vẫn ngồi xồm xuống lấy tay đẩy đẩy vai anh, "Thời tiết này rất lạnh, anh đừng ngủ ở đây, muốn ngủ thì về phòng ngủ ấy."

Rốt cuộc thì bình thường cái người này sống thế nào vậy? Thói quen sinh hoạt này cũng thật đáng sợ quá đi...

Đẩy hai cái, nhưng anh vẫn không có chút phản ứng nào, cảm thấy lạ, cô theo bản năng sấp lại gần nhìn mặt anh, lại thấy mặt anh toàn là mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, môi cũng hơi tái xanh.

"Này! Rốt cuộc anh làm sao vậy?" Cô cảm thấy cả người anh hình như co lại, giống như đang chịu đựng sự đau đớn nào đó, "Anh khó chịu chỗ nào à?"

Đại khái qua một lúc lâu, Tạ Tu Dực mặt tái nhợt mới miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn cô một cái, rồi tiếp tục cuộn tròn lại, từ trong kẽ răng nặn ra ba chữ, "Đau dạ dày..."

"Đau dạ dày thì đi bệnh viện đi." Cô cau mày.

"... Trong nhà có thuốc dạ dày."

"Nhìn tình trạng này của anh thì cho dù uống thuốc dạ dày cũng vô dụng, đứng lên, tôi đưa anh đi bệnh viện." Cô cũng không suy nghĩ nhiều, đứng lên đi tới mặc áo lấy áo khoác.

Mặc áo vào, quần chặt khấn quàng, cô quay lại bên cạnh anh, "Tóm lại anh có đi hay không? Càng để lâu anh càng đau."

"Quần áo." Qua nửa ngày, tiếng của anh mới từ phía dưới cô truyền tới.

Cô kiểm chế, đi tới mặc áo cầm bừa một chiếc áo khoác với khăn quàng của anh, chìa tay đưa cho anh.

"Taxi." Anh nhận lấy quần áo, gắng gượng chống đỡ cơ thể, mặt không biểu cảm bắt đầu chậm rãi mặc áo khoác, "Tình trạng tôi như này, cô để tôi lái xe đi sao?"

...

Gân xanh thi nhau nổi lên, Kha Giáo lấy điện thoại ra, mở App đón xe nhanh lên, hận không thể dùng một quyền đâm thẳng lên khuôn mặt tuần tú của anh.

Đồ khốn khiếp nhà anh trọ tay luôn đi! Đau chết cũng đáng đời anh!

**

May mà vị trí địa lý nhà anh không xấu, nằm ở trung tâm thành phố, giao thông thuận tiện xe chạy cũng nhiều, đợi khổ sở không dễ gì mới lên được taxi, Kha Giáo liền để tài xế lái tới bệnh viện Tam Giáp ở gần đó.

Kể từ lúc lên xe, Tạ Tu Dục vẫn nhắm mắt, nghiêng đầu dựa vào ghế ngồi, Kha Giáo tinh tế nhìn trên khuôn mặt tuần tú kia của anh vẫn liên tục đỏ mồm, khẽ hỏi, "Rất đau à?"

Anh không nói gì, một lát sau mới mở mắt ra, một đôi mắt đen như mực lạnh lùng nhìn cô.

Kha Giáo bị anh nhìn dựng cả tóc gáy, nhưng lại phát hiện da anh lúc này hình như hồng hơi khác thường, liền tiện tay chạm nhẹ vào trán anh, "Tôi hỏi này, có phải anh sốt rồi không?"

Anh nhìn tay cô đặt trên trán mình, nheo mắt lại, nhưng không né tránh.

"Quả nhiên rất nóng, ít nhất phải 38 độ." Cô thu tay về, ngẫm lại thấy như thế nào đi nữa cũng không nên tính toán nhiều với bệnh nhân, liền nhẫn nại nói với anh, "Tôi cảm thấy chắc chắn là anh bị viêm ruột thừa cấp tính rồi, đoán chừng phải ở lại viện truyền nước, tốt nhất là anh chuẩn bị tâm lý đi."

Tạ Tu Dục yếu ớt nhìn hai mắt cô, ho khan vài tiếng, nhắm mắt lại lần nữa, "ừm" một tiếng.

Đợi tới bệnh viện đăng ký lấy sổ, nộp tiền xong, Kha Giáo cầm sổ khám bệnh đi tới bên cạnh Tạ Tu Dục, người trong suốt hành trình chưa hề mở miệng, tay cũng không giờ lên mà lúc này đang ngồi dựa trên ghế, có ý cười nhạo anh, "Đại thiếu gia quý báu, xin hỏi anh đo nhiệt độ cơ thể chưa? Máy độ?"

Anh từ từ ngồi dậy, sắc mặt vẫn rất tệ, "Vẫn ổn."

"Vẫn ổn là mấy độ?" Cô nhìn bộ dáng không chịu yếu thế của anh, "Cho dù bây giờ anh không muốn nói cho tôi biết, lát nữa cũng phải nói cho bác sĩ biết."

Anh cau mày, qua rất lâu, mới bực bội thả ra một câu, "38,9."

Kha Giáo giờ tay nhấn thang máy, bắt đầu dĩ thử dài, "Anh vẫn chưa chết cháy thật đúng là một kỳ tích."

Đợi đi tới khoa nội tiêu hóa ở tầng hai, đợi bên ngoài phòng khám khoảng nửa giờ mới tới lượt họ, hai người cùng đi vào phòng khám, Tạ Tu Dục ngồi xuống cái ghế bên cạnh bác sĩ, Kha Giáo thì đứng ở bên cạnh anh.

Trong khoảnh khắc, Kha Giáo thậm chí có cảm giác giống như mình đưa cháu ngoại tới cấp cứu ở khoa nhi..

Không, cái này nhất định là ảo giác, tính cách cháu ngoại nhà cô mới không giống cái đứa trẻ to xác mặt đơ này tồi tệ như vậy...

"Thấy khó chịu ở đâu?" Lúc này bác sĩ nhận lấy sổ khám bệnh trong tay cô, ngẩng đầu nhìn Tạ Tu Dục.

"Đau dạ dày."

"Bắt đầu đau khi nào?"

"Một giờ trước."

"Trước khi đau dạ dày từng ăn gì?"

"Dưa hấu với vài."

Bác sĩ nghe thế, nhíu mày một cái, "Toàn là hoa quả trái mùa, mùa đông đâu thể ăn những thứ này."

Kha Giáo ở một bên cảm nhận được ngữ khí không tán thành của bác sĩ, đồng cảm thầm gật đầu đồng ý.

Chính là thế đó, bây giờ anh ta đau đến muốn sống muốn chết hoàn toàn chính là tự gây nghiệt được không hả?

"Vậy trước hoặc sau khi ăn hoa quả còn ăn gì nữa?"

Tạ Tu Dực dừng lại một lát, "Sáng sớm hôm nay ăn mì gói."

Kha Giáo vừa nghe, lập tức nhớ tới thành tựu vĩ đại hai tuần liền ăn mì gói của anh, không nhận được liếc mắt nhìn anh, "Sao anh lại ăn mì gói rồi?"

Người nào đó mặt không biểu cảm, tiếp tục giả chết.

"... Nói cách khác." Bác sĩ lập tức hiểu rõ, đóng bút lại, khoanh tay như cười như không nói, "Sáng sớm hôm nay cậu ăn mì gói, cách nửa ngày, bụng rỗng lại ăn hai loại hoa quả trái mùa."

Kha Giáo nhìn vẻ mặt của bác sĩ, cho rằng câu tiếp theo bác sĩ sẽ mở miệng phê bình thói quen ăn uống cực kỳ lộn xộn của tên tiểu tử này, ai ngờ bác sĩ lại đột nhiên chuyển ánh mắt hướng về phía cô, "Tôi nói này cô gái nhỏ, rốt cuộc cô làm bạn gái kiểu gì vậy? Cậu nhóc này qua loa đại khái không có kiến thức thông thường, cô cũng mặc cho cậu ta làm bừa như vậy?"

~ Hết chương 2 ~

Lời tác giả:

Tạ công tử, xin đừng kinh thường mà nhận lấy biệt danh mới của anh "trẻ to xác mặt đơ", không cần cảm ơn, *khua tay*

Rau Chân Vịt cô thật đáng thương, đồng cảm sờ cô một cái, cô gặp phải một tên đại khốn khiếp rồi... Chúc cô may mắn!

Muốn... Muốn thấy nam thần Djay phối kịch truyền thanh, xin... Xin giờ tay! Muốn thấy nam thần Djay hát ED, xin... Xin giờ tay! Cầu tôi nha! Cầu tôi liền cho các bạn xem!!! [Khốn nạn nha]

Bài hát đề cử của chương này, đề cử nữ thần của tôi! 《Cẩm Lý Sao》của Vân Chi Khấp và Ngân Lâm, cổ phong! Hay ngây người! Phiên bản Tạp Kỳ của Tạp Tu và Kỳ Nhiên cũng hay phát khóc! Mau đi nghe!

Lời editor:

YouTube:

Cẩm Lý Sao [锦鲤抄] | Ngân Lâm ft. Vân Chi Khấp: <https://youtu.be/Rk6-7p3cr3c>

Cẩm Lý Sao [锦鲤抄] | Kỳ Nhiên ft. Hữu Khả Miêu, Bài Cốt, Tây Qua JUN, Tiêu Úc Tinh, Lão Can Ma [LIVE]: <https://youtu.be/5uwtMrMPwFg>

Cẩm Lý Sao [锦鲤抄] | Kỳ Nhiên ft. Tạp Tu Rui: <https://youtu.be/6U66VvxYO8Y>

SoundCloud:

Cẩm Lý Sao [锦鲤抄] | Ngân Lâm ft. Vân Chi Khấp: <https://soundcloud.com/meocon243/cam-ly-sao-ngan-lam-van-chi-khap>

Cẩm Lý Sao [锦鲤抄] | Tạp Tu Rui ft. Kỳ Nhiên: <https://soundcloud.com/meocon243/cam-ly-sao-tap-tu-ky-nhien>

5Sing: Cẩm Lý Sao [锦鲤抄] | Ngân Lâm ft. Vân Chi Khấp: <http://5sing.kugou.com/yc/1732420.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 3: Túy Trang Từ (1)

Cô tròn tròn mắt, cũng không chú ý đến cái danh xưng trong lời nói của bác sĩ, "... Dạ?"

Ông bác sĩ không để lại cho cô dù chỉ một chút cơ hội nói chuyện, "Hoa quả này là cô mua cho cậu ta chứ gì?"

Kha Giáo chỉ có thể gật đầu.

"Vậy thì không được rồi, cho nên mới nói cô với cậu ta cùng làm bữa, hễ là người có chút kiến thức thông thường thì đều biết không thể ăn uống như vậy." Ông bác sĩ đưa tay lên vuốt vuốt cằm râu của mình, nhướn mày cầm bút máy múa trên sổ khám bệnh, "Được rồi, truyền một chai nước trước, có thể hạ sốt nhanh hơn chút, rồi tôi lại dựa vào tình trạng của cậu ta kê thuốc cho."

"Chàng trai, đừng cậy tuổi trẻ mà không quý trọng thân thể, cả cô nhóc cô nữa, chăm chỉ một chút, tự nấu ăn cho cậu ta ăn, đừng cho cậu ta ăn thực phẩm không tốt." Ông bác sĩ già đưa sổ khám bệnh cho Kha Giáo, càng nói càng hăng, "À..., người trẻ tuổi bây giờ à..."

Kha Giáo bị dạy dỗ như rơi vào trong sương mù, một lúc vẫn chưa lấy lại tinh thần thì đột nhiên bị Tạ Tu Dục vẫn không lên tiếng túm lấy cái mũ sau cổ áo kéo ra khỏi phòng khám.

"Tìm giúp tôi một phòng để truyền nước."

Đội ra khỏi phòng khám, anh xoay người, về mặt thần nhiên nói với cô.

Bởi anh cao hơn cô không ít, vì thế cho cô nghe rõ lời anh nói, còn cố ý cúi thấp đầu xuống, Kha Giáo không có cảm giác, nhưng như vậy khiến những người bên cạnh nhìn vào, liền cảm thấy hai người họ dựa vào nhau quá sát, cho nên khi Kha Giáo phát hiện mấy cô bé trẻ tuổi đều đỏ mặt, một bước ba lần ngoảnh đầu nhìn họ rồi đi, còn cảm thấy hơi nghi hoặc.

"Tạ Tu Dục, anh nghe tôi nói trước đã..." Cô lắc đầu, lúc này ngẩng đầu nhìn gương mặt tái nhợt của anh, "Anh có dám không ăn mì gói nữa không? Anh có biết mì gói là thứ vô cùng không tốt không? Không có chút ích lợi nào cho cơ thể cả."

"Công ty bọn Tăng Thiên bảo tôi tới nấu ba bữa cơm cho anh, chính là để đảm bảo chế độ ăn uống lành mạnh của anh, cơ thể khỏe mạnh mà sáng tác bài hát, dưới tình trạng anh tự hủy hoại cơ thể của chính mình như này, anh bảo tôi làm sao tiếp tục làm đây? Mỗi ngày tôi bỏ giấc không ngủ đi mua đồ ăn là vì cái gì?"

Cô thao thao bất tuyệt một đoạn không ngừng nghỉ như vậy, Tạ Tu Dục nghe cũng giật mình sùng sốt một chút, một lát sau, anh nhủ mảy, về mặt có chút phức tạp nhìn cô.

Kha Giáo nói xong nhìn tới sắc mặt anh, cảm thấy hình như mình nói hơi quá rồi, bọn họ mới quen nhau mấy ngày mà thôi, chắc anh cũng rất ghét người khác khua tay múa chân vào cuộc sống của mình nhỉ? Nói tới cô mới nhớ lúc trước anh ký quân lệnh trạng chẳng phải là vì không cho công ty của Tăng Thiên quấy rầy anh sao...

Nhưng mà, trong lòng cô thật sự rất tức giận, vừa tức anh vào viện, vừa tức bản thân thành thật nghe lời đi mua hoa quả trái mùa cho anh, để rồi hòng hết...

"Tôi biết rồi."

Ái ngờ qua nửa ngày, Tạ Tu Dục lại ngoài dự liệu tặng cho một câu trả lời như vậy.

Kha Giáo cũng hơi kinh ngạc, ngờ ngác nhìn mặt anh hồi lâu, mới "ừ" một tiếng.

Rất nhanh, cô bảo y tá bố trí cho anh một phòng bệnh, chờ anh đã yên lặng nằm trên giường truyền nước, cô lại đi xuống lầu chiếu theo đơn thuốc của anh lấy thuốc trả tiền, mãi đến khi quay lại ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường anh, mới xem như tạm thời được nghỉ ngơi.

Nhưng sau một chút nghỉ ngơi này, cô mới cảm giác được bụng mình cũng đói sắp xẹp xuống rồi.

Lấy điện thoại ra xem thấy cũng đã 8 giờ, lại nhìn ai đó nửa dựa trên giường hình như đã ngủ rồi, cô nhanh chóng từ trên ghế đứng dậy, nhẹ nhàng rời đi.

Xuống lầu tới tiệm cháo ở khu phố gần đó mua cháo và điểm tâm, đợi đến lúc quay lại phòng bệnh, thì thấy anh đã tỉnh, nước biển cũng thay chai mới rồi.

"Cảm thấy khá hơn chút nào không?"

"Ừm." Anh như thường lệ tiếc lời như vàng.

Cô lấy cháo cùng cái thìa ra, "Nhìn sắc mặt anh thật sự không nhìn ra cái gì, dù sao vĩnh viễn cũng đều là sắc mặt của người chết."

Tạ Tu Dục nhích về phía sau một chút, để mình gói đầu được thoải mái hơn, đột nhiên lãnh đạm nói, "Tôi không biết nấu cơm, không đi siêu thị, cũng không thích ăn đồ ăn bên ngoài."

"Cho nên lúc anh đói bụng thì chỉ có thể ăn mì gói." Cô ăn một miếng cháo, giọng mang theo sự chế nhạo, "Trước giờ tôi chưa từng thấy phòng bếp nào mới tinh như thế, từ đó là có thể biết chủ nhân của nó "bắt thực yên hòa" thế nào rồi."

□*Bát thực yên hỏa**: Là thành ngữ tiếng Hán, ý là Đạo gia tu luyện lấy chủ trương tuyệt thực với ngũ cốc, không ăn đồ ăn dinh dưỡng lửa; nói cách khác là cao siêu, thoát tục, không dính dáng gì tới phàm trần.

Người bị chế nhạo không nói gì, chờ tới lúc Kha Giáo sắp ăn xong một bát cháo, anh mới yếu ớt mở miệng, "Không thì cô cho rằng tôi sẽ đồng ý để cô tới nhà tôi?"

Trước đó cô vẫn không chú ý, nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh nghe anh nói, cô chợt phát hiện giọng của anh thật đúng là rất hay.

Trầm thấp, lại rất có từ tính, hình như trong thế giới hiện thực cô chưa từng nghe qua giọng nam nào hay như vậy.

Thậm chí cô còn có ảo giác, cái giọng này, dường như... có hai ba phần tương tự bản mạng của cô.

"Kể đi, lúc đầu Tăng Thiên giới thiệu về tôi với anh thế nào?" Gạt đi tâm tình thanh không trong đầu, cô khinh bỉ sự mê trai tràn lan của mình một chút, cúi đầu thu dọn bộ đồ ăn.

"Tác giả, nấu ăn ngon."

Kha Giáo nghe xong nhú mày, "Cậu ấy chưa nói hết, còn có tính kiên nhẫn cực kỳ tốt, khả năng chịu đựng mạnh khác người."

Tạ Tu Dực nhận nhặt liếc cô một cái, rồi lại làm ỏ trong chăn ngủ bù.

Anh ngủ khoảng hơn hai tiếng, chai nước biển cũng vừa khéo truyền hết, Kha Giáo thấy sắc mặt anh có vẻ đỡ hơn trước, liền bảo y tá đo nhiệt độ cho anh thêm lần nữa.

Lần đo này, con sốt đã hạ xuống 37.5 độ, trong lòng cô cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đội hai người đón xe từ bệnh viện về đến nhà, cũng đã gần mười hai giờ rồi, Kha Giáo bận rộn cả ngày, mệt đến nỗi mắt cũng không mở ra được, vừa định cáo từ về nhà, thì bị người phía sau nắm ống tay áo.

Xoay người, liền nhìn thấy người nào đó mặt không biểu cảm đang nhìn cô, từ giữa đôi môi mỏng bật ra ba chữ, "Tôi đói rồi."

"... Anh vừa mới qua cơn đau dạ dày, uống chút nước ấm rồi mau ngủ đi, ngủ ngon."

"Bây giờ không đau, đói."

"Đội anh ngủ rồi thì không đói nữa."

Tạ Tu Dực mặt không biểu cảm im lặng vài giây, rồi đột nhiên nói, "Nửa đêm tôi sẽ dậy ăn mì gói."

...

Anh vậy mà lại uy hiếp cô! Dùng mì gói uy hiếp cô!

Kha Giáo cùng đứa trẻ to xác mặt đơ nào đó mắt lớn trừng mắt nhỏ gần năm phút đồng hồ, cuối cùng vẫn thất bại mà nắm tóc đi tới phòng bếp.

Thật may, trong tủ lạnh nhà anh thế mà vẫn còn hai quả trứng gà với một gói mì sợi, không cần cô hơn nửa đêm lại phải đi xuống lầu mua nguyên liệu nấu ăn, chỉ chốc lát, cô liền dùng tốc độ nhanh nhất nấu ra một bát mì trứng gà đơn giản.

Đặt bát lên bàn, cô đưa đôi đũa cho Tạ Tu Dực, tháo tạp dề xuống, "Chẳng phải anh không ra khỏi cửa sao? Sao trong tủ lạnh lại có trứng gà mới để hôm qua với mì sợi?"

Anh cầm đũa lên, cúi đầu ăn hai miếng mì, mới trả lời cô, "Chiều qua bạn tôi tới."

"Ý? Anh mà cũng có bạn?" Thật sự không phải cô châm chọc anh, chỉ là cô cảm thấy rất mới lạ...

Đương nhiên, anh không để ý tới cô, mà Kha Giáo bị anh trả đáp một trận như vậy cũng tỉnh cả ngủ, dứt khoát lấy Ipad ra chuẩn bị tiếp tục sửa đề cương, đợi anh ăn xong lại đi rửa bát thu dọn phòng bếp.

Không bao lâu sau, Tạ Tu Dực đẩy chiếc bát trống không tới tay cô.

"Ừm, để đó đi, đợi lát tôi đi rửa." Cô đang chuyên tâm viết văn, liền nhẹ nhàng khoát tay với anh, "Nghỉ ngơi sớm một chút, chuẩn bị cho ngày mai ăn cháo cả ngày để bảo dưỡng dạ dày."

Thấy anh không lên tiếng, cô còn tưởng anh đã đi rồi, ai biết đợi cô viết xong giai đoạn này ngẩng đầu lên, lại thấy anh vẫn ngồi đối diện, đang lẳng lặng nhìn cô.

"Sao vậy?"

Trầm mặc một lúc, anh mới chậm rãi mở miệng, "Tiền thuốc men cộng thêm tiền cơm nước mỗi ngày đợi đến cuối tháng tôi kết toán trả cho cô một thể."

Kha Giáo sững sờ một giây, bỗng nhếch miệng cười, "Đơn giản nói câu cảm ơn có khó thế không? Rõ là ngạo kiều."

Không đợi anh trả lời, cô liền bê bát đĩa của anh đi về phía phòng bếp, "Mau đi ngủ đi, tôi coi như anh đã nói cảm ơn tôi rồi, không cần khách khí."

Đem vung nồi và bát cùng bỏ vào chậu rửa, cô vừa định mở khóa vòi nước, lại đột nhiên nghe thấy anh bất ngờ mở miệng hỏi ở phía sau, "Cô thích Djay?"

Vừa nghe tới tên Djay, Kha Giáo theo bản năng run tay một cái, bát và nồi trực tiếp đụng vào nhau phát ra tiếng vang lạnh lạnh, cô quay đầu lại, liền nhìn thấy anh đang nửa dựa bên cửa phòng bếp, một nửa gương mặt ẩn dưới ánh đèn âm áp, không thấy rõ biểu cảm.

"... Đúng vậy." Cô gật đầu, bỗng nhiên hỏi lại, "Sao anh biết?"

Tạ Tu Dực dùng ngón tay chỉ chỉ về phía màn hình máy tính của cô, "Danh sách phát của iTunes."

"《Phụng Tiên Dẫn》, số lần phát... hơn ba nghìn lần." Trong giọng nói của anh thoáng lướt qua một tia khác thường cô không thể phát hiện.

"Ừ." Kha Giáo lấy tay vén chỗ tóc xòa xuống ra sau tai, gò má hơi ửng hồng, nhưng cũng rất thẳng thắn, "Tôi thích anh ấy ba năm rồi, bắt đầu từ lúc anh ấy mới gia nhập giới cho tới hôm nay, anh ấy vẫn luôn là bản mạng duy nhất của tôi, mỗi bộ kịch truyền thanh của anh ấy tôi đều nghe trên máy trăm lần."

Không biết vì sao, bình thường rất ít khi cô cùng người trong cuộc sống thực nói đến Djay, ngoại trừ Tăng Thiển, căn bản không có ai biết trong lòng cô có một người như vậy, nhưng hôm nay cô đột nhiên giống như máy hát được mở, "Mặc dù tính tình anh ấy rất cô quái, cũng rất kiêu căng ngạo mạn, có lẽ cho đến trước khi anh ấy rời khỏi cái giới này, cũng không có khả năng tôi có thể tiếp xúc với anh ấy."

"Thế nhưng anh ấy vẫn sẽ luôn luôn là CV và ca sĩ có tài nhất, xuất sắc nhất trong lòng tôi, cái tôi muốn làm, cũng chỉ là cứ lặng lẽ quan tâm anh ấy như vậy, nếu ngày nào đó anh ấy lui giới, tôi cũng thật lòng hy vọng ở giới 3D anh ấy được vui vẻ hạnh phúc."

"Có câu nói thế nào ấy nhỉ? Đối với người mình thật lòng thích và sùng bái, sẽ không muốn đi chiếm làm của riêng, mà chỉ cần anh ấy hạnh phúc là đủ."

Tạ Tu Dực rất ung dung bình tĩnh nhìn cô, lúc cô nói những lời này, giống như một bé gái tuổi còn rất nhỏ đang bàn luận về thần tượng của mình, đôi má hồng hồng, con mắt lúc cười cũng cong lên thành hai hình trăng lưỡi liềm.

Nói một mạch như vậy, Kha Giáo mới cảm thấy lời bình 360 độ không góc chết này đã lộ ra phẩm chất fan trung thành đến chết của cô rồi, ngượng ngùng ho khan một tiếng, cô chớp chớp mắt, "... Cơ mà, nghe giọng điệu vừa rồi của anh, giống như anh biết Djay? Anh cũng quan tâm tới giới CV cô phong sao?"

Cô luôn cảm thấy, đàn ông, nhất là loại đàn ông như anh, hẳn là căn bản chưa từng nghe nói tới cái giới không tính là quá đại chúng hóa này mới phải chứ...

Ánh mắt anh khẽ lóe lên trong chốc lát, một lúc lâu, xoay người nhẹ nhàng rời khỏi phòng bếp, "Chỉ là có nghe nói."

**

Vì bị trẻ to xác mặt đơ dày vò bốn ba cả ngày, sau khi về nhà Kha Giáo mệt đến nỗi gần như nằm xuống là ngủ, đến lúc mở mắt ra, ánh mặt trời từ khe hở rèm cửa sổ chiếu vào đã rất chói mắt rồi, cô dụi dụi mắt, thong thả thoải mái trở mình, cầm di động lên muốn xem giờ một chút.

Ngón tay vừa nhấn phím "Home", cô liền bị dọa giật mình, chỉ thấy trên màn hình hiện lên 50+ cuộc gọi nhỡ, 99+ cái imessage, còn có tin nhắn Wechat và QQ xếp thành một hàng.

Trượt thông báo, cô thấy cuộc gọi nhỡ và imessage đều đến từ Y Y, tiện tay mở khung đối thoại đầu tiên của imessage ra, thì thấy tin nhắn cuối cùng của Y Y là: *Tình dậy thì gọi lại! Nhanh! Gọi lại khẩn cấp!*

Nhấn số gọi lại cho Y Y, điện thoại gần như vang lên một giây liền được kết nối.

"Tôi bảo này rốt cuộc cô phát rồ thế nào mới đánh..."

"Rau Chân Vịt! Djay nói muốn tới phối 《Trở Về Quá Khứ》 đó aaa...!"

Cô và Y Y cùng lúc mở miệng nói chuyện, cho nên cô không thể nghe rõ lời nói của Y Y, chỉ nghe thấy một chuỗi tiếng hét chói tai, "Y Y, cô bình tĩnh một chút, cô vừa nói gì cơ?"

Ở đầu kia hình như Y Y đang không ngừng hít thở sâu, "Rau Chân Vịt, cô hít sâu một hơi trước đi, rồi lại nghe tôi nói."

Kha Giáo tính tình tốt mà làm theo, "Cô nói đi."

"Tôi nói cho cô biết, bản mạng của cô, nam thần của cô, người đàn ông duy nhất trong lòng cô, Djay, Công Tử đại nhân, muốn tới phối âm cho vai nam chính của 《Trở Về Quá Khứ》."

Lời tác giả:

Ca khúc đề cử của chương: 《Thúc Trúc Lệnh》, hát gốc là Pháp tỷ HITA, phiên bản tôi thích nhất là của bản mạng của tôi Tạt Tu ~ có thể tới Pa Pa của anh ấy nghe, hay đến khóc mù ở WC...

Ôi... mẹ ơi... Công tử Djay của tôi vì sao lại đẹp trai như vậy phúc hắc như vậy cao ngạo lạnh lùng như vậy xấu xa như vậy chứ aaaaa! Thật sự, lúc tôi viết đến câu cuối cùng kia bản thân cũng kích động đến nổi nhảy cẫng lên... Lúc Tạt Tu Dực ở phòng bếp nói chuyện với Kha Giáo ông đây sắp bị mê hoặc đến ngất rồi làm sao bây giờ...

Tôi đảm bảo, trong vòng 10 chương khiến tất cả các bạn cực kỳ yêu Djay.

Lời Editor:

YouTube:

Thúc Trúc Lệnh [束竹令] | Tiêu Úc Tinh: <https://youtu.be/tUvnxNjahEk>

Thúc Trúc Lệnh [束竹令] | Ninh Thái Thần: <https://youtu.be/jqOOKrQu-Pg>

SoundCloud:

Thúc Trúc Lệnh [束竹令] | HITA: <https://soundcloud.com/meocon243/thuc-truc-lenh-hita>

Thúc Trúc Lệnh [束竹令] | Tạt Tu Rui: <https://soundcloud.com/meocon243/thuc-truc-lenh-tap-tu-rui>

5Sing:

Thúc Trúc Lệnh [束竹令] | Tiêu Úc Tinh: <http://5sing.kugou.com/fc/10672595.html>

Thúc Trúc Lệnh [束竹令] | Ninh Thái Thần: <http://5sing.kugou.com/fc/15701754.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Túy Trang Từ (2)

Kha Giáo nghiêm túc nghe hết những lời này của Y Y, lặp lại hai lần trong đầu, trong phút chốc cảm thấy nhịp tim như muốn ngừng đập.

Im lặng rất lâu, cô mới nuốt nước bọt rồi lập tức bật dậy khỏi giường, "... Cô nói là, Djay muốn tới phối âm cho kịch truyền thanh sách của tôi?"

Câu hỏi này của cô, gần như là từng chữ từng chữ một được nói ra khỏi miệng, đến khi hỏi xong, cô mới phát hiện lòng bàn tay mình toàn là mồ hôi, cổ họng cũng nghẹn lại.

"Là thật, nghìn thật vạn thật..." Trong giọng nói của Y Y hầu như đều là nghẹn ngào, "Sáng nay tôi vừa rời giường, thì thấy mấy tin nhắn riêng trên Weibo Hội bạn đọc, là Đại Hoa gửi tới, anh ấy nói anh ấy được Djay gọi ý tới hỏi chúng ta, có bằng lòng để Djay và anh ấy tới phối vai nam chính với nam thứ của bộ kịch truyền thanh này không."

Đại Hoa, biệt danh Đội Trưởng, cũng chính là một trong những ca sĩ hát chính của 《Yến Thanh Đô》 Djay phát hôm trước, mấy năm trước cùng đệ nhất nữ thần của giới là Bạch Ngân cùng nhau sáng lập nên đoàn âm nhạc mạnh nhất giới Tuyết Dạ Ngự Châu, nơi Djay cũng là thành viên, là CV nam kiêm ca sĩ cổ phong át chủ bài số một số hai trong giới, độ nổi tiếng chỉ thấp hơn Djay.

"Đại Hoa cho tôi lưu lại số QQ của anh ấy rồi, nói nếu cô đồng ý, thì để chúng ta tiến thêm một bước bàn chuyện hợp tác với anh ấy, Rau Chân Vịt, hiện tại tôi cảm thấy mình hít thở có chút khó khăn."

"Đừng nói nữa, tôi cũng đang cảm thấy thế..." Kha Giáo vượt ngực mình, đưa tay đỡ trán, "Cô để tôi rời giường đánh răng tỉnh táo lại chút trước đã."

"Được, vậy tôi lên QQ chọc Đại Hoa trước?"

"Ừ."

Tắt máy thả điện thoại trên tủ đầu giường, Kha Giáo không nhúc nhích ngồi một lúc, bỗng nhiên nhảy mạnh từ trên giường xuống, vừa sung sướng hét ầm lên vừa chạy lòng vòng trong nhà.

Có phải cô đang nằm mơ không? Đồi này thế mà Djay lại tới phối âm cho kịch của cô... Cô nghĩ thế nào cũng cảm thấy chuyện này quá không chân thực, mấy hôm trước cô vừa bị Y Y đá bay cái suy nghĩ này, ai ngờ hôm nay Djay lại chủ động tới ngõ lòi... Rốt cuộc đây là nhịp điệu gì vậy?!

Dùng tốc độ ánh sáng đánh răng rửa mặt xong xuôi, cô mặc kệ tóc tai bù xù vội vàng mở QQ trên máy tính lên, bởi vì lượng tin tức thật sự quá nhiều, nên cô liền click thẳng vào khung chat của Y Y.

Y Y: Cô lên YY* đi, trong văn phòng nhỏ của kênh khóa, lúc này tôi và đạo diễn đã hơi không "hold*" được rồi, tay chân tôi đều đang run...

□YY*: Là một chương trình chat voice của Trung Quốc, cực kỳ phổ biến trong giới trẻ và trong vồng phối, ở Việt Nam có một chương trình tương tự là CCTalk.

□Hold*: Ngôn ngữ mạng được dùng phổ biến trong giới trẻ Trung Quốc, có nghĩa là không chế, kiểm soát, giữ, v.v...

Rau Chân Vịt... Tại sao?

Y Y: Bởi vì, lúc này, trừ Djay ra, tất cả đại thần đứng đầu giới, toàn bộ đều xuất hiện rồi...

Rau Chân Vịt:...?!

Bởi đã rất lâu Djay không hiện thân trên YY rồi, cho nên cũng đã rất lâu rồi cô không lên YY, không dễ gì mới load xong YY, leo vào kênh của mình, vừa vào văn phòng, cô liền sợ ngây cả người.

Chỉ thấy phía dưới văn phòng, đang hiện một hàng tên mặc áo vàng* tỏa kim quang lấp lánh.

□Áo vàng*: YY thể hiện chức vụ của mỗi người trong kênh theo màu áo, từ cao xuống thấp là tím, cam, vàng, đỏ, hồng, lam, lục, trắng. Quyền hạn của áo vàng là quản lý.

Đại Hoa, Bạch Ngân, Năm Muối, Khái Khái, Thất Hoàng, Hàn Sương, Tịch Nguyên... Ngoài bốn vị thể hiện chính của 《Yến Thanh Đô》 ra, ba vị còn lại đều là CV nam cao cấp độ hot xuyên thấu nửa bầu trời của giới, mỗi người đều mấy trăm nghìn fan, mà cô nhớ, tháng trước Thất Hoàng cũng đã phát thông báo trên Weibo tuyên bố không nhận dự án mới nữa rồi mà...

Kha Giáo lặng lẽ nhìn lại mấy giây, đưa tay lên dụi mắt, ở trên QQ chọc Y Y: Y Y, có phải tôi vào nhầm kênh rồi không...?

Y Y: Cô không nhầm...

Rau Chân Vịt: Vậy có phải nhóm Đại Cúc Cự* vào nhầm kênh rồi không?

□Cúc Cự*: Cách gọi thân mật của fan dành cho thần tượng khi cảm thấy thần tượng còn khủng hơn cả đại thần.

Y Y: Họ cũng không nhầm TAT...

Kha Giáo lấy tay dùng sức vỗ vỗ hai má mình, rồi mới run rẩy gõ ra một hàng chữ ở trên khung bình luận: Xin chào các Đại Cúc Cự, tôi là Rau Chân Vịt.

Qua khoảng vài giây, liền nghe thấy một giọng nam dịu dàng ấm áp giàu từ tính từ trong máy tính truyền tới: "Xin chào, tôi là Đại Hoa."

"Xin chào, tôi là Bạch Ngân." Ngay sau đó là một giọng nữ nhẹ nhàng mà mạnh mẽ.

"Hi, tôi là Năm Muối."

"Tôi là Khái Khái."

"Tôi là CV Thất Hoàng."

"CV Hàn Sương, gọi tôi là chú Sương được rồi."

"Tôi là Tịch Nguyên, cô có thể trực tiếp lên mic nói chuyện, không sao đâu."

...

Mấy chục giây ngắn ngủi, Kha Giáo nghe mà cả người đều co giật, chỉ thấy trong máy tính rất nhanh nhảy ra tin nhắn QQ của Y Y và đạo diễn kịch truyền thanh: Chúng tôi đều chụp màn hình rồi, có một ngày hôm nay trong đời là quá đủ, đã nói mấy thì đừng nghĩ nhiều, chúng tôi sẽ giữ bí mật với tất cả những người khác...

Nhìn kỹ lại, hai người họ đã dứt khoát biến mất khỏi kênh.

Được rồi, ngay cả hai tiểu đồng bọn duy nhất có thể cho cô thêm can đảm cũng đã out cả rồi...

Đơ người một lúc, cô mới cảm tai nghe vào, dùng ngón trỏ nhấn giữ phím F2, mở miệng nói vào tai nghe, "Xin chào các Đại Cúc Cự... Tôi là... Rau Chân Vịt..."

Có lẽ cảm nhận được sự căng thẳng của cô, Đại Hoa cười nhẹ một tiếng, lại nói, "Tôi biết, tôi đã xem qua thông tin cơ bản của cô rồi, cô cứ thoải mái đi."

Kha Giáo đưa tay lên che mặt.

Cô phải thoải mái thế nào đây? Ngay cả nằm mơ cô cũng không nghĩ tới đời cô lại có thể nói chuyện cùng những nhân vật này ở chính kênh cá nhân của mình được không hà... Có phải tất cả may mắn trong đời cô đều dùng hết vào hôm nay rồi không... Lát nữa ra cửa sẽ bị người ta hành hung sao?

"Rau Chân Vịt." Khi cô đang cực kỳ căng thẳng, lại nghe thấy Đại Hoa mở miệng gọi tên cô lần nữa.

"Đại... Đại Hoa đại đại* mời nói."

□Đại đại*: *Cách gọi thân mật của fan dành cho đại thần, thần tượng của mình.*

"Tôi qua tôi xem kịch bản rồi, vai nam chính của cô, kỳ thực hoàn toàn là lấy Djay làm hình mẫu để xây dựng đúng không?"

...

Kha Giáo nóng bừng mặt.

Đại Hoa đại đại, làm... làm ơn đừng sắc bén như vậy được không... giọng nói dịu dàng dễ nghe đâu rồi...

"Được rồi, Rau Chân Vịt, cô đừng để ý câu đùa của anh ấy." Trong lúc cô vẫn đang ngao du ở cõi thần tiên, trong máy tính đã lại truyền đến giọng nữ dịu dàng của Bạch Ngân, "Djay đề chúng tôi tới thảo luận về kịch truyền thanh của cô, tôi với Đại Hoa, Năm Muối, còn có Khải Khải đều là CV xuất đạo, mặc dù bây giờ cũng đồng thời là ca sĩ, nhưng hẳn là chưa quên sạch nghề gốc."

"Đầu tiên, vợ chồng hợp sức, làm việc không mệt nha." Lúc này Hàn Suong cười nhẹ một tiếng.

Kha Giáo sùng sốt, theo bản năng thốt lên, "Ai là vợ chồng?"

"Đại Hoa với Bạch Ngân đó, chẳng lẽ Djay không nói cho cô biết sao?" Khải Khải thật thà thẳng thắn nói, "Họ đều ở thành phố T, là từ giới 2D bước vào giới 3D, kết hôn sắp được hai năm rồi, hôn lễ của họ Djay cùng chúng tôi đều đi dự."

...

Trời ạ, ai có thể tới đánh tỉnh cô ngay không? Cô vừa nghe được cái gì vậy? Lượng tin tức trong mấy câu nói kia của Khải Khải đã hoàn toàn khiến cô shock mạnh...

"Tuy không muốn nhiều chuyện, nhưng mà, tôi thật sự không nghĩ tới Djay sẽ chủ động mở miệng nhờ chúng tôi giúp đỡ đâu." Không đợi cô đáp lại, Thất Hoàng đột nhiên trầm thấp mở miệng, "Em gái Rau Chân Vịt, cô và Djay hẳn không phải là quan hệ bình thường nhỉ? Bạn bè? Thân thích? Trước giờ chưa từng nghe cậu ấy nhắc tới luôn..."

"Đúng đó, tôi quen Djay ba năm, trừ mấy nguyên lão của đoàn là chúng tôi ra, anh ấy chưa bao giờ tiếp xúc với người khác trong giới, chứ đừng nói tới người của giới khác." Tịch Nguyên bổ sung thêm, "Cô và anh ấy chắc là bạn bè giới 3D nhỉ."

Kha Giáo còn chưa bình phục lại từ kinh ngạc trước đó, lúc này đưa tay lên giữ lấy trái tim yếu ớt, run rẩy nói, "... Không phải bạn bè giới 3D, Djay là bản mạng của tôi, nhưng anh ấy vốn không biết tôi, tôi cũng không rõ sao anh ấy lại tới phối kịch của tôi nữa."

"Ế?"

Tất cả mọi người nghi ngờ cảm thán, bỗng nghe thấy Năm Muối nhẹ nhàng thoải mái huyết sáo, "Ồm, người đến rồi, có thể hỏi thẳng cậu ấy."

Nghe thấy câu này của Năm Muối, Kha Giáo vô thức liếc nhìn màn hình, đầu óc trong phút chốc trở nên trống rỗng.

Chỉ thấy trong kênh, một cái tên vô cùng rõ đang hiện ở trên cùng: Djay.

Bản mạng cô hâm mộ suốt ba năm, người mà cô chưa bao giờ hy vọng xa vời được đến gần, lại xuất hiện trên màn hình ngay trước mắt cô dễ dàng như vậy, trong cùng một "thế giới" với cô.

Giống như ngôi sao ở nơi xa nhất, đột nhiên đến gần ở ngay bên cạnh, giờ tay lên là có thể cầm, nhưng vì quá lấp lánh, lại khiến người ta ngay cả can đảm

đưa tay lên cũng không có.

"Thật đúng là lần đầu tiên luôn, em còn tương với tính cách của Djay, anh ấy chắc chắn sẽ không hiện thân trong buổi thảo luận sơ kỳ kiểu này chứ." Giọng điệu Khải Khải vô cùng kinh ngạc.

Hàn Sương cũng kinh hãi, "... Ôi vãi, là Djay sống à?"

"Dây rồi?" Nói với người mới tới, trong giọng nói của Đại Hoa có ý cười rõ ràng, "Tối qua lại thức đêm chơi game?"

Qua thật lâu, trong kênh mới truyền tới một tiếng đầy hồ hững và lười biếng, "Ừ."

...

Chỉ một chữ như vậy, Kha Giáo nghe mà suýt chảy máu mũi...

Bản mạng của cô, tại sao bản mạng của cô nói dù chỉ một chữ cũng mê người như vậy?!

"Nếu fan nhà anh biết anh cả ngày không ra tác phẩm, chính là đang đánh quái với đi ngủ, anh nhất định sẽ bị phanh thây." Khải Khải cười khi khi nói.

"Fan nhà cậu ấy sẽ làm thế?" Thất Hoàng lắc đầu, "Một năm cậu ấy chỉ cần đăng một dấu chấm tròn trên Weibo thôi, cũng đủ để fan nhà cậu ấy điên nửa năm rồi."

"Sao mà cậu độc mồm thế?" Hàn Sương cười nói.

"Tôi nói sự thật mà."

"Được rồi, nói chuyện chính trước đi, hiếm khi có thể bắt được cậu ấy." Lúc này Đại Hoa ho khan một tiếng, "Djay, về kịch truyền thanh của Rau Chân Vịt, hiện tại cậu có gì cần hỏi Rau Chân Vịt không?"

Sau khi Đại Hoa lên tiếng, cả kênh trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ, lúc này Kha Giáo đã tự lo thân chưa xong, hoàn toàn không cảm giác được trong kênh ngoại trừ cô và Djay ra, những người khác đều là mang tâm trạng nóng lòng muốn xem trò vui.

"Hiện tại trong tay cô có danh sách nhân vật cùng kịch bản không?" Trong tiếng tim đập dữ dội của cô, chỉ nghe thấy Djay đột nhiên mở miệng nói với cô.

Giọng anh nói chuyện lúc này cũng không phải giọng thật của anh, ba năm qua, ở trong giới hình như anh chưa từng dùng giọng thật để nói chuyện, anh vốn ít lộ diện trên YY, càng chưa bao giờ tham gia bất kỳ hoạt động ca hội nào, chỉ cần lộ giọng, sản phẩm không phải kịch truyền thanh, thì là bài hát, nhóm Đại Hoa, mấy nguyên lão của Tuyết Dạ Ngư Châu kiêm bạn tốt của anh chắc đều từng nghe giọng thật của anh, nhưng ở trong giới, giọng thật của anh lại là một câu đố không lời giải.

Nhưng cho dù không phải giọng thật, cái âm thanh mỗi ngày vang bên tai ngàn lần bỗng nhiên biến thành người thật đối thoại, Kha Giáo cũng căng thẳng đến mức sắp choáng rồi, đều dựa vào lý trí để kiềm chế bản thân, "... Có."

"Gửi cho họ mỗi người một bản, để họ tự chọn nhân vật phù hợp."

"... Ừm, vâng." Cô trực tiếp tiến vào hình thức trả lời tự động.

"Tôi ngày kia tám giờ ở đây thử âm"

"... Vâng."

"Djay, sao cậu nói chuyện với ai cũng đều dùng cái giọng điệu ra lệnh này thế?" Hàn Sương ở một bên lặng lẽ nói chen vào.

"Không sao..." Kha Giáo nhanh chóng bênh vực Djay, thật ra thì, cô đã cảm thấy tính tình bản mạng của cô là kiểu giỏi ra lệnh bẩm sinh lâu rồi...

"Thấy không? Chính vì cậu ấy có những fan hâm mộ tốt tính nghe lời răm rắp như này, mới càng giúp cho sự kiêu căng của cậu ấy tăng lên." Đại Hoa nhanh chóng bổ thêm một đao.

Bởi vì họ nói leo mà Djay dừng một chút, rồi lại nhanh chóng làm tổng kết phát biểu, "Hiện tại phối âm chính tổng cộng bảy người, cũng đã bao quát hết thấy nhân vật chủ yếu rồi, sau khi thử âm cảm thấy không được thì đổi lại người."

"Đệch, cậu đùa đấy à?" Thất Hoàng nghe xong lập tức nhảy dựng lên, "Tôi vào giới năm năm, lần đầu tiên nghe thấy có người nói tôi sau khi thử âm sẽ cảm thấy không được phải đổi CV, cậu đừng quên tôi đã nói không nhận dự án mới rồi mà vẫn bị cậu kéo tới! Cậu đền phí vi phạm nguyên tắc cho tôi trước đi!"

Thấy Thất Hoàng nổi đóa, những người khác lại đều không chút lưu tình cười to.

"Các người còn cười? Chẳng lẽ các người nói chuyện với cậu ta sẽ không muốn đánh cậu ta sao?" Thất Hoàng tức giận đến nổi giọng nói cũng thay đổi.

"Lão Thất," Đại Hoa cười nói, "Tin tôi đi, tôi quen cậu ấy hơn ba năm, mỗi ngày đều muốn đánh cậu ấy."

"Tôi cùng một chiến tuyến với chồng tôi." Bạch Ngân nhẹ nhàng bổ sung.

Nấm Muối cười xấu xa, "Tôi và Khải Khải tài trợ gây."

Mấy Đại Cúc Cự hằng ngày "phi nhỏ" Djay như vậy, Kha Giáo nghe vào trong tai, lại vẫn cảm thấy lúc này quá không chân thực, nhất là cái vị tồn tại như thần bị phi nhỏ này vẫn đang ở đây.

"Được rồi, cứ thế đi, tôi đói rồi." Dưới sự bao vây của mọi người, đương sự vẫn cứ lãnh đạm như thường, "Out đây."

"Này, Djay," Trước khi giọng anh kịp biến mất, lúc này Hàn Sương đột nhiên mở miệng nói, "Nếu cậu thật sự không muốn nói cho chúng tôi biết quan hệ giữa cậu và Rau Chân Vịt, ít nhất cậu cũng phải nói rõ vì sao cậu phải bán nhân tình giúp Rau Chân Vịt làm kịch truyền thanh như vậy trước chứ?"

"Đúng đây, ai cũng biết anh trăm năm chuyên tâm vào kịch cổ phong, 《Trở Về Quá Khứ》 là kịch hiện đại thuần túy nhỉ? Muốn bọn em điên cùng anh thì anh phải nói ra nguyên nhân trước đã." Tịch Nguyên nói ngay sau đó.

Nghe được những lời này, Kha Giáo bỗng cảm thấy trái tim suýt nhảy ra khỏi cổ họng.

... Mặc dù cô thực sự rất muốn biết câu trả lời, thế nhưng trong lòng cô lại không có dù chỉ một chút cơ sở về câu trả lời của Djay.

Bởi vì, trước năm phút đồng hồ này, đối với cô mà nói, anh vẫn chỉ là một đường thẳng song song mà cô cho rằng cả đời cũng sẽ không giao nhau mà thôi.

Trong kênh yên lặng rất lâu, trong tiếng tim đập như sấm của Kha Giáo, cuối cùng cô cũng nghe thấy Djay trả lời.

"Vì báo on."

~ Hết chương 4 ~

Lời tác giả:

Vì báo on... on... on... Về mặt mê trai tuần hoàn liên tục!!! Audio phối hợp quả thực phải khóc mù được không!!! Các vị Cúc Cự đều đẹp trai quá màaaa!

Bài hát đề cử của chương, "Thượng Tà" của Tiểu Khúc Nhi.

Ừm, không biết các bạn đã nghe được audio tuyên truyền cho 《Em Có Nghe Thấy》 tôi ghim trên Weibo chưa?

Nhân vật trong văn: Djay, Đại Hoa, Bạch Ngân, Khải Khải, Nấm Muối, Thất Hoàng, Hàn Sương, Tịch Nguyên.

CV phối âm trong audio: Luân Tang, Tạp Tu, Braska, W. K, Nhị Vạn, Mạch Thiển Thiển, Vô Ngấn.

Hãy nói cho tôi biết những vị Cúc Cự của giới CV cổ phong này phối vị Cúc Cự nào trong văn!!!!

Lời Editor:

YouTube:

Thượng Tà [上邪] | Tiểu Khúc Nhi: <https://youtu.be/tSXrV1uQJAw>

Thượng Tà [上邪] | Luân Tang: <https://youtu.be/ecIqtWoiGfA>

SoundCloud: Thượng Tà [上邪] | Tiểu Khúc Nhi: <https://soundcloud.com/meocon243/thuong-ta-tieu-khuc-nhi>

5Sing:

Thượng Tà [上邪] | Tiểu Khúc Nhi: <http://5sing.kugou.com/yc/1570039.html>

Thượng Tà [上邪] | Luân Tang: <http://5sing.kugou.com/fc/11761909.html>

Audio Tuyên truyền: [Vietsub] Audio Tuyên truyền tiểu thuyết Em Có Nghe Thấy: <https://youtu.be/iDIY-XOEKNA>

<https://youtu.be/iDIY-XOEKNA>

Chương 5: Hiến Tiên Âm (1)

Sau khi Djay nói xong ba chữ này, liền nhẹ nhàng biến mất khỏi kênh, để lại một đám người nhón nha nhón nháo.

Đại Hoa: Tôi không hiểu.

Bạch Ngân: Tôi cũng vậy.

Khải Khải: Báo ơn??

Nấm Muối: Tôi hiểu, nhưng lại cảm thấy rơi vào bí ẩn sâu hơn.

Thất Hoàng: Cậu ấy không phải người bình thường.

Hàn Sương: Cho nên nói cách khác, Djay nợ nhân tình của Rau Chân Vịt?

Tịch Nguyên: Rau Chân Vịt, cô từng giúp Djay làm gì vậy?

Đợi bây giờ Đại Cúc Cự nói xong, Kha Giáo trực tiếp cào loạn toàn bộ tóc mình:... Tôi nói rồi, Djay vốn không hề biết tôi... Trước hôm nay anh ấy và tôi chưa từng nói với nhau câu nào...

Mọi người:...

Trong kênh yên tĩnh cả buổi, mới truyền tới giọng nói sâu kín của Tịch Nguyên: Câu đố của Djay.

Hàn Sương theo sát phía sau: Cho nên, nói cách khác, người được báo ơn căn bản không biết mình từng giúp Djay khi nào à?

Thất Hoàng độc mồm như cũ: Sẽ không phải là cậu ấy chơi game phát ngu, sau đó nhắm người chứ?

Kha Giáo yên lặng nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng "sông cuộn biển gầm", vào lúc cả người cô sắp bị một màn vừa xảy ra kia giầy vò đến suýt sụp đổ, điện thoại bên tay đột nhiên truyền đến âm báo tin nhắn.

Đau buồn định thần nhìn vào, chỉ thấy trên màn hình đang hiển thị một tin nhắn:

Mau tới làm bữa sáng.

Nhìn cái giọng điệu này, cho dù không nhìn tên người gửi, cũng có thể đoán được là Tạ Tu Dực.

Trạng thái của Kha Giáo vốn không ổn, lúc này dùng ngón tay vuốt màn mình mở tin nhắn ra, tức giận trả lời: *Tủ lạnh nhà anh trống không, giờ tôi phải đi siêu thị mua thực phẩm trước, rồi mới tới nhà anh.*

Trả lời xong, cô ném di động sang một bên, đưa tay nhấn giữ phím F2, giọng nói yếu ớt: "Các Đại Cúc Cự, thật lòng rất cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người, bây giờ tôi phải ra ngoài rồi, tối ngày kia gặp lại."

"Đi đi, đi đi." Trong lời của Đại Hoa mang theo hàm ý cười nói, "Không cần khách khí, ân nhân của Djay, chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết mình."

... Kha Giáo nhanh chóng khép máy tính lại, đầu đập bùm bụp trên máy tính.

...

Mặc quần áo ấm vào rồi ra ngoài, Kha Giáo vừa đi, vừa dùng tư duy có hạn phân tích qua một chút, rốt cục mới tạm thời hiểu rõ.

Thứ nhất, Đại Hoa và Bạch Ngân, đôi CP được mọi người loan truyền nhiều năm này thì ra là vợ chồng trong đời thực thật, mấy Đại Cúc Cự này cũng đều trở thành bạn bè giới 3D với Djay, mà có vẻ quan hệ cũng không tệ.

Có điều, trừ những chuyện nội bộ động trời này ra, điều duy nhất cô có đánh vỡ đầu cũng nghĩ không thông, chính là sao mình lại thành ân nhân của Djay...

Chẳng lẽ, cô từng nhường chỗ cho Djay trên tàu điện ngầm nào đó ở thành phố T? Hay là lúc đi siêu thị mua thức ăn nhường cho Djay bó rau xanh cuối cùng?... Không đúng không đúng, ngay cả mặt mũi cô thế nào Djay còn không biết cơ mà...

Lúc đi đến giao lộ đèn đỏ, về mặt cô vẫn nặng nề tâm sự, điện thoại trong túi áo kêu rất lâu, cô mới nghe thấy tiếng chuông mà lấy ra nhận.

"A lô?"

"Ngẩng đầu."

Lúc đầu tưởng Tăng Thiên gọi tới làm phiền, ai ngờ lại là một giọng nam trầm thấp lạnh lùng, cô sợ đến nỗi ngẩng phắt đầu, liền nhìn thấy một người đàn ông cao gầy đang đứng ở bên đường đối diện, mặt không biểu cảm cầm điện thoại nhìn cô, cái gương mặt trắng không giống người thường kia nhìn cái cũng biết là Tạ Tu Dục.

"... Sao anh lại ở đây?" Đèn xanh vừa nhảy, cô vừa đi về phía trước, vừa kinh sợ kêu vào điện thoại, "Mặt trời mọc hướng tây à? Anh mà cũng ra khỏi cửa?"

Hôm nay anh ăn mặc rất thoải mái, trên đầu đội một cái mũ màu đen, trên mắt đeo một chiếc kính to, bởi vì anh cao, tướng mạo lại đẹp, tùy tiện đứng chỗ đó, mấy cô gái đi qua mắt liền liếc đặt cả trên người anh, mà biểu cảm trên mặt anh cũng càng ngày càng đen...

Anh không trả lời, đưa tay cúp điện thoại, đến khi cô đi tới trước mặt mình, mới lạnh mặt nói một câu, "Đi siêu thị với cô."

"Anh theo tôi đi siêu thị làm gì? Chẳng phải anh nói anh chưa bao giờ dạo siêu thị sao?" Cô tròn tròn mắt nhìn anh, miệng vẫn không khép lại, "Đúng rồi, dạ dày anh khá hơn chưa?"

Tạ Tu Dục nhìn cô một cái, "Cô thực sự rất đông dài."

Kha Giáo thật sự không mò ra trong đầu vị đại thiếu gia này chứa cái gì, chỉ có thể cùng anh đi về phía siêu thị.

Đội hai người vào siêu thị rồi, Tạ Tu Dục tự giác tới bên cạnh đẩy một chiếc xe mua sắm, Kha Giáo ở phía sau nhìn anh, cứ cảm thấy cảnh tượng này không khỏi tràn đầy cảm giác hài hước vô tận.

Quả thực là quá mới mẻ quá ngược đời rồi, sao trong đầu cô lúc này lại hiện ra sáu chữ "Địa chủ xuống làng tuần tra" to đùng này chứ...

"Cô muốn đi đâu?" Anh thấy cô một bộ dáng vẻ nhịn cười rất khổ sở, giọng nói lạnh lạnh hỏi.

"Đi khu tươi sống mua thực phẩm trước đi."

Hai người tới khu tươi sống, cô bắt đầu chọn một ít rau anh thích ăn, đợi đến lúc cô chọn rau xong bỏ vào xe mua sắm, liền thấy trong xe chẳng biết từ lúc nào đã có thêm mấy hộp thịt, có bò bít tết, thịt lợn, lạp xưởng, thịt gà...

"Này Tạ Tu Dục, anh là lợn à?" Cô lập tức nhìn về phía người khởi xướng, "Nhiều thịt thế này ăn bao nhiêu ngày mới có thể ăn hết được hả? Hôm qua anh vừa mới đau dạ dày, thời gian tới anh phải ăn uống thanh đạm."

Ai ngờ Tạ Tu Dục cầm tai nghe trong tai, căn bản không nghe thấy lời cô nói, về mặt cao ngạo lạnh lùng đẩy xe đi.

Đối thoại ở khu hải sản.

"Tạ Tu Dục, ăn tôm với cua không?"

"Không ăn."

"Tại sao?"

"Phải bóc vỏ, phiền phức."

"... Vậy anh ăn cá không? Cá có dinh dưỡng, trẻ ăn cá thông minh."

"Không ăn."

"... Thế ăn cá tuyết bạc không? Không có xương, mùi vị khá giống thịt."

"Giống thịt?"

"Ừ."

"Thế thì ăn."

"..."

Chờ đến khu thực phẩm, hành vi xấu xa của trẻ to xác mặt đơ càng khiến người ta thêm giận sôi, cô xoay người đi lấy một hộp bánh quy Kungfu về,

trong xe hàng đã có thêm một thùng mì gói Khang Sư Phụ.

"Tạ Tu Dực, lời bác sĩ nói hôm qua anh nghe chưa? Anh còn ăn mì gói? Khang Sư Phụ là nhà anh mở hả?" Đối với thùng Khang Sư Phụ kia, cuối cùng thì Kha Giáo cũng không nhận được phát điện, giờ tay lên tháo tai nghe trong lỗ tai anh xuống.

Tạ Tu Dực nâng mắt nhìn, im lặng vài giây, "Nửa đêm đói."

"Từ nay về sau cơm tối tôi có thể làm món thịt nhiều hơn chút cho anh, anh để lại nửa đêm đói thì ăn." Cô vô cùng nghiêm túc nhìn anh, "Thế nhưng, chỉ cần một ngày tôi còn tới nhà nấu cơm cho anh, thì anh cũng đừng nghĩ ăn một miếng mì gói nào nữa."

Anh không nói lời nào, cô cũng không biết khí tràng ở đâu ra mà trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau với anh, hai người cứ như vậy đứng ở trước gian hàng giăng có một hồi, người nào đó vậy mà thực sự ngoan ngoãn ôm mì gói từ trong xe đi trả về chỗ cũ.

Kha Giáo khoanh tay, thậm chí thở ra một hơi, vừa mới thoải mái gật đầu, thì nghe thấy phía sau truyền đến một giọng trẻ con yếu ớt, "Chị gái chị thật đáng sợ, hung dữ với anh xinh đẹp như vậy."

Cô nghe được suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, xoay người thì nhìn thấy một cậu bé để đầu dựa hấu đang cắn ngón tay, sợ hãi núp ở phía sau cái giá nhìn cô.

"... Anh ấy là thiếu mất được không?" Kha Giáo mặt dày cãi lại, "Ai bảo anh ấy ngày ngày ăn mì gói ăn vào bệnh viện, em cũng ngàn vạn lần đừng học anh ấy."

Đầu dựa hấu nhỏ chớp đôi mắt to một hồi, xoay người nhào vào trong lòng người mẹ quay lại tìm nhóc, giọng trẻ con rõ ràng vang vọng ở khu thực phẩm, "Mẹ ơi, chắc chắn sau này con không muốn tìm bạn gái dữ như chị gái thế đâu..."

Kha Giáo:...

...

Đến khi mua xong tất cả mọi thứ ra khỏi siêu thị, Kha Giáo cảm thấy mình già đi một tuổi rõ ràng, ngay cả nếp nhăn cũng nhiều hơn một chút, đợi về đến nhà Tạ Tu Dực, cô cất nguyên liệu vào tủ lạnh xong, u oán nói với người nào đó chơi game ở phòng khách, "Tạ đại thiếu gia, tôi cầu xin anh sau này đừng theo tôi đi siêu thị nữa được không? Rất tốn thọ."

Tạ Tu Dực quay đầu chuyển mắt từ trên màn hình tivi sang nhìn cô một cái, lại không đổi sắc mặt quay trở về.

Kha Giáo thờ dãi trở lại phòng bếp làm cơm sáng với trưa, đợi cô vừa rửa sạch rau xong chuẩn bị bắt đầu cắt, cửa phòng bếp lại đột nhiên được mở ra.

"Tăng Thiên muốn tôi sáng mai tới công ty một chuyến." Tạ Tu Dực thò cái đầu từ ngoài cửa vào.

"Ồ," Cô đưa lưng về phía anh, lau tay, "Vậy anh đi đi, bữa trưa tôi làm xong để lại trong lò vi sóng cho anh, anh hâm nóng là được."

Ánh mắt Tạ Tu Dực lảng lảng nhìn bóng lưng cô, một lát sau, đột nhiên thấp giọng nói, "Chín giờ sáng mai cô tới nhà tôi, cô đi với tôi."

Kha Giáo vốn đang chuyên tâm thái rau, thuận miệng "Ồ" một tiếng, hai giây sau, cô bất thành linh bỏ dao xuống, cảm thấy kỳ lạ quay đầu qua.

Người nào đó vô cùng bình tĩnh mặc cho ánh mắt cô dừng lại trên mặt mình, không chút xi nhê.

"... Anh tới công ty tôi đi với anh làm gì?" Nhìn bộ dạng vững như bàn thạch của anh, Kha Giáo không cứng được nữa trước, "Những người không liên quan ai lại không có việc thì chạy tới công ty quản lý? Nhất định sẽ bị đuổi ra ngoài đấy..."

Ai ngờ Tạ Tu Dực lạnh lùng ném lại một câu, "Tăng Thiên bảo cô đi", rồi xoay người rời đi.

Dư vị kinh hồn trên YY buổi sáng vẫn chưa hoàn toàn tan hết, Kha Giáo cũng không tâm tư nghĩ nhiều cái vụ này, đợi làm xong bữa trưa trở lại phòng khách, cô ở đối diện Tạ Tu Dực vừa chậm rãi gắp bát cơm, vừa cầm điện thoại mà "kinh hồn bạt vía" mở QQ ra.

Thực ra trước đó lúc ở siêu thị cô đã nhận được thư hệ thống của QQ, Đại Hoa lập một nhóm QQ mời cô gia nhập, lúc này vào rồi nhìn, cô phát hiện thành viên nhóm là tất cả Đại Cúc Cự sáng nay tề tựu trên YY... bao gồm cả Djoy.

Cho nên, sáng nay sau khi nói chuyện với người thật Djoy trên YY, cô lại có phương thức liên lạc QQ của Djoy, nói thật, dọa người thế này, cũng đã sắp dọa cô sợ đến nổi tinh thần tê liệt rồi...

Nhóm Đại Cúc Cự xác thực là rất thân nhau, rất nhanh đã bắt đầu ở trong nhóm trò chuyện vui vẻ, với tư cách là người ngoài giới và vật trong suốt nhỏ bé duy nhất, Kha Giáo cứ ngồi ở một góc tường yên lặng xem, cho đến khi Đại Hoa đột nhiên bắt đầu dẫn dắt đề tài chuyển tới trên người Djoy.

Đại Hoa: Djoy, hai hôm nay cậu đang làm gì?

Kha Giáo lập tức để đũa xuống, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại.

Djay: Viết nhạc, đánh quái.

Đại Hoa: Bữa khuya vẫn là mì gói?

Câu hỏi này Djay lại không trả lời ngay, trong lòng Kha Giáo nghĩ thì ra bản mạng của cô thế mà cũng thích ăn mì gói, theo bản năng liền ngẩng đầu liếc nhìn Tạ Tu Dực ngồi đối diện cô.

Ai biết được, anh lại cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt sâu kín.

"... Làm gì vậy?" Cô bị đôi con người đen như mực của anh nhìn chằm chằm, lặng lẽ lau mồ hôi, "Thức ăn hôm nay nấu không ngon?"

Tạ Tu Dực không lên tiếng, nhìn cô một lúc nữa, mới nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp tục nghịch điện thoại.

Kha Giáo đã không muốn đi suy xét hành vi kỳ lạ của Tạ đại thiếu nữa, cúi đầu tiếp tục nhìn cửa sổ trò chuyện của QQ, ai ngờ vừa nhìn, liền thấy tin nhắn của Djay nhảy ra.

Djay: Không ăn nữa, sẽ bị mắng.

"Phụt..."

Kha Giáo thấy vậy một miếng cơm sặc ở trong miệng, liền mạng ho khan.

Tại sao, cô lại cảm thấy trong nháy mắt vừa rồi bản mạng của cô xuống Thần Đàn, cái loại cảm giác mơ hồ tung tóe từ trong ra ngoài này là chuyện gì xảy ra vậy...

Cả nhóm QQ cũng vì câu nói của Djay mà nổ tung trong phút chốc.

Đại Hoa: Lại có người dám mắng cậu?!

Khải Khải: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha

Thất Hoàng: Người có thể hàng yêu phục ma cuối cùng cũng xuất hiện rồi! Muôn năm!

Kha Giáo nhìn một đám Đại Cúc Cự cười trên nỗi đau của người khác, một hơi uống vài ngụm canh mới coi như thuận khí, đợi lúc nhìn lại điện thoại, lại phát hiện "phong cách" trong nhóm vừa đột biến rồi.

Nguồn gốc hóa ra là Hàn Sương nói một câu, "Tôi vừa phát hiện mai là 31 tháng 12 rồi đây."

Lần này, Đại Hoa lập tức tỏ thái độ ngày mai muốn cùng Bạch Ngân ra ngoài đón năm mới, Khải Khải cũng nói muốn cùng bạn gái mình đi ăn cơm xem phim, mấy Đại Cúc Cự khác có vẻ như đều là dân FA, sao có thể nuông chiều tình yêu đẹp đẽ của họ, liền bắt đầu mạnh mẽ thi nhau moi móc đối phương.

Nhóm Đại Cúc Cự cởi ra chiếc áo vàng chói lọi, thì ra mỗi người đều là "Đậu Tí*", Kha Giáo nhìn đối thoại trong nhóm càng ngày càng không có giới hạn, khoe miệng vẫn không nhịn được vênh lên, cho đến khi... Djay từ sau khi nói xong sáu chữ thì chưa nói câu nào đột nhiên lên tiếng.

□*Đậu Tí*: (ngôn ngữ mạng) dùng để gọi những người thích đùa, có chút ngốc ngếch, có chút đáng yêu.*

Djay: @Rau Chân Vịt

Kha Giáo nhìn câu đó sợ đến nỗi giật nảy mình, bát canh bên tay trái cũng suất chút nữa đổ úp ở trên bàn.

Mà những Cúc Cự trước đó vẫn tám rào rào cũng ngậm miệng tiến vào trạng thái tự động im lặng trong một giây.

... Lúc này, Kha Giáo không tính là triện rất nhanh cảm nhận được lúc mọi người hướng về phía cô và Djay, từ đầu đến cuối đều là cái loại tâm tình xem trò vui vô cùng vì điều kia.

Các vị Cúc Cự, xin đừng thấy chết không cứu như thế mà, Công Tử đại nhân đột nhiên gọi tôi tôi rất sợ đấy được không..

Rau Chân Vịt: Có em

Djay: Em có bạn trai chưa?

~ Hết chương 5 ~

Lời tác giả:

Ha ha ha ha ha a ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha a a có đáng yêu đến nỗi mọi người đổ mắt... đổ mắt đổ mắt... không... Mỗi lần viết rồi viết đều không tự chủ được cười phun... Nhóm Đại Cúc Cự đều là thần trụ công, đôi CP Rau Chân Vịt với Djay này thực sự quá đáng yêu rồi, phải không nào?

Yo, ca khúc đề cử của chương, 《Thạch Nam Tiểu Trát》 của Nhị Thảm, bản cover tiếng Quảng của Luân Tang cũng rất hay.

Djay: Bình luận không phải ba con số ngày mai sẽ không update.

Tiểu Hoàng Đậu: Là Công Tử nói không phải tôi nói.

Còn nữa, các bạn thích tôi ở chỗ này nói nhiều hay là hy vọng một chữ cũng không cần nói? TAT

Lời Editor:

YouTube: https://youtu.be/_Sto9tVVoTg

SoundCloud: <https://soundcloud.com/meocon243/thach-nam-tieu-trat-nhi-tham>

5Sing: <http://5sing.kugou.com/yc/2608211.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hiến Tiên Âm (2)

...

Điện thoại trong tay Kha Giáo "bịch" một tiếng rơi xuống bàn.

Đại Hoa: Khụ khụ, Djay, đừng quá trực tiếp, em gái sẽ bị dọa.

Thất Hoàng: Lão Đại lẽ nào cậu không cảm thấy thuộc tính trong xương của Djay là tổng tài bá đạo?

Những Cúc Cự khác:...

Vừa thăm an ủi mình, nhất định là bản mạng hứng thú lên rồi thuận miệng hỏi, chắc chắn không có ý gì khác, cô vừa cầm điện thoại lên, giả bộ rất bình tĩnh trả lời, "Em chưa có bạn trai."

Djay: Cho nên ngày mai em không cần ra ngoài đón năm mới?

Rau Chân Vịt... Vâng, ở nhà ngồi nhìn.

Djay: Thế thì, đúng 8 giờ tối mai mọi người lên YY thử âm pia kịch*.

□*Pia kịch**: Tiến hành chỉ đạo và sửa chữa kịch bản, ngữ điệu, phát thanh của CV, vân vân các vấn đề...

Nói xong, avatar QQ của anh liền tối lại, hiển nhiên là rời mạng, Kha Giáo thở phào nhẹ nhõm, vừa nghĩ đến thì ra ý của anh chỉ là hỏi xem cô có muốn ra ngoài đón năm mới hay không, hơn nữa vì kịch truyền thanh của cô, anh lại khiến cho đêm giao thừa lãng mạn của những Cúc Cự khác đều ngâm nước nóng, trong lòng cô vừa áy náy, lại vừa cảm động đến rối tinh rối mù vì hành động của bản mạng..

Cô vẫn nghe nói Djay là một người rất chuyên nghiệp, một khi anh đã tiếp nhận một bộ kịch, thì mọi phương diện đều sẽ yêu cầu làm đến tốt nhất, hôm nay nhìn thấy, quả đúng như vậy, tuy rằng chủ nghĩa hoàn mỹ của anh khiến người ta không ngừng kêu khổ, nhưng cũng khiến cô kính phục không thôi.

"Các vị Cúc Cự, thực sự rất xin lỗi, thêm phiền toái cho mọi người rồi." Hít mũi một cái, cô nhanh chóng nói ở trong nhóm.

Hàn Sương: Không sao, đám FA chúng tôi đều không hề gì, vốn là ở nhà.

Bạch Ngân: Chị với Đại Hoa cũng không sao, bọn chị vốn cũng không đặc biệt coi trọng ngày lễ.

Khải Khải: Em đi quỳ bàn giặt trước đây 5555...

Tịch Nguyên: Các anh phát hiện ra chưa? Djay thật sự rất phân biệt đối xử, chỉ vì Rau Chân Vịt không ra ngoài, anh ấy liền giam tất cả mọi người lại.

Câu nói này của Tịch Nguyên khiến lòng Kha Giảo chấn động, nhanh chóng gõ một câu, "Thực sự rất cảm ơn mọi người, cúi đầu!" rồi thần tốc đóng khung đối thoại lại.

Giấu đi nhịp tim đập kịch liệt, cô cùng Y Y, đạo diễn và biên kịch tới nhóm thảo luận đơn giản trao đổi một chút để tối mai họ lên YY nghe các vị Cục Cự thử âm, cũng bảo bọn họ trước khi chính thức giới thiệu kịch truyền thanh, hãy cứ giữ bí mật từ đầu đến cuối về đội hình cast hoành tráng ấy với người ngoài. Sau khi kết thúc, hiển nhiên cô cũng bị mấy cô nàng thuận tiện đuổi đánh truy hỏi một vòng đến tận cùng là thế nào mà dụ dỗ được Djoy cùng nhiều Đại Cục Cự kim quang lấp lánh như vậy.

Mặc dù không muốn đưa ra câu trả lời qua loa lấy lệ, nhưng cô vẫn lặng lẽ đáp lại một câu, "Nói thật, tôi cũng không biết."

Thật vất vả rời khỏi QQ dưới sự ngăn chặn của mọi người, cô ôm bát đĩa bị Tạ Tu Dục quét sạch tới phòng bếp rửa.

Đội cô rửa xong đi ra, thì thấy trên màn hình điện thoại lại có một thông báo QQ.

Mở ra nhìn, vậy mà lại là một cái thông báo hệ thống: Djoy thỉnh cầu thêm bạn là bạn tốt.

...

Kha Giảo mặt không thay đổi nhìn điện thoại đi động một hồi, giờ tay lên dùng sức véo mặt mình một cái.

Ss... Đau quá, cho nên không phải cô đang mơ đúng không?

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng tim đập thành thịch, cô dè dặt cẩn thận nhấn "Đồng ý", sau đó lập tức tới "Tổ bản mạng", một phân nhóm QQ mới lập, chuyển Djoy vào dưới tổ đó.

Làm xong những cái này, cô hít một hơi thật sâu, đứng ở bên cạnh bàn, lấy tay vỗ nhẹ hai má càng ngày càng nóng của mình.

Bình tĩnh, bình tĩnh, dù sao mày cũng là tác giả nguyên tác, bản mạng chắc chỉ là vì dễ thuận tiện trao đổi kịch truyền thanh với mày mới add nick QQ của mày thôi, mày kích động như thế làm gì...

Tri hoãn rất lâu, cô mới mang tính thăm dò gửi một cái tin nhắn cho Djoy: *Công Tử đại nhân?*

Sau khi gửi xong, cô bước đi bước lại hai bước, nghĩ nghĩ, lại không nhìn được thêm một đoạn: *Cảm ơn Công Tử đại nhân đã sẵn lòng mời nhiều Đại Cục Cự như vậy phối âm kịch truyền thanh cho em, thực sự em cảm thấy mình quá may mắn ấy, đêm nay cũng không ngủ được rồi!*

Đi tới đi lui, đợi đến lúc tim cô cũng sắp nhảy ra ngoài, điện thoại cô nắm chặt ở trong tay mới rung một cái.

Djoy: *ìm.*

Chỉ một chữ đơn giản như vậy, cũng khiến Kha Giảo bùng kín khuôn mặt đỏ bừng của mình, vui vẻ đến nỗi hận không thể ra ngoài chạy hai vòng.

Trong một đêm cô trở thành người hạnh phúc nhất thế giới, kết quả này nên làm thế nào cho phải đây...

"Hôm nay tâm trạng cô rất tốt?"

Không ngờ làm phiền bản mạng nữa, Kha Giảo cắt điện thoại đi, lúc đi tới cửa nhà vừa khẽ hát vừa khom lưng đi giày chuẩn bị về nhà, lại đột nhiên nghe thấy một giọng nói sâu kín từ phía sau truyền tới.

Cô ngẩng đầu, thì thấy Tạ Tu Dục đang khoanh tay, dựa tường ở cách đó không xa nhìn xuống cô.

"Đúng vậy." Cô cũng không nhìn được nở nụ cười thật tươi với anh, "Vui đến sắp điên rồi."

"9 giờ sáng mai, tới nhà tôi cùng đến công ty, đừng quên." Anh khẽ nói.

Bởi tâm tình đích thực là quá tốt, cô cũng không so đo gì nữa, rất sáng khoái mà gật đầu đồng ý, mà bởi vì nguyên nhân ánh mắt cao thấp, cô căn bản không có chú ý tới đôi mắt thâm thúy kia của anh chợt lóe lên tia sáng.

**

Kha Giảo trước giờ luôn đứng giờ, đứng 9 giờ sáng đến tới nhà Tạ Tu Dục, lúc đầu cô tưởng là Tạ đại thiếu sẽ bắt xe đi tới công ty, ai ngờ được anh lại mang cô đi thang máy xuống tầng hầm, tự lái xe đưa cô đi.

Lúc ngồi vào trong chiếc xe việt dã màu đen của anh, Kha Giảo thắt dây an toàn, nhìn thoáng qua người bên cạnh mặt không biểu cảm chuẩn bị khởi động xe, thật sự là nhìn không được, "... Tạ Tu Dục, anh mà cũng biết lái xe?"

Không phải cô coi thường anh, chủ yếu là cuộc sống bình thường của anh quả thực quá khác người thường, cô thực sự rất khó liên hệ anh với người đàn ông bình thường khác.

"16 tuổi tôi lấy bằng lái ở Mỹ." Anh lạnh lùng nhìn cô một cái.

"Ồ," Cô gật đầu, lấy sữa từ trong túi xách ra, "Vậy trước kia anh từng sống ở Mỹ?"

"Trước khi tốt nghiệp đại học vẫn luôn ở Mỹ."

Kha Giáo gật đầu, nhìn nhìn mặt anh, trong lòng nghĩ vẫn là đừng hỏi quá nhiều chuyện riêng của anh thì tốt hơn, liền cúi đầu tập trung uống sữa.

Anh lái xe vừa vững vừa nhanh, không bao lâu đã đến cao ốc WDS công ty quản lý của Tăng Thiên, cao ốc WDS nằm ở trung tâm thành phố T, tòa nhà chọc trời cao vút là một trong những điểm nổi danh của thành phố T.

Từ tầng hầm lên đến tầng 29, cửa thang máy vừa mở ra liền thấy Tăng Thiên giống như Wolverine* chặn ở bên ngoài.

□Wolverine*: (tên khai sinh James Howlett và thường được gọi là Logan) là nhân vật hư cấu xuất hiện trong sách truyện tranh của Mỹ, xuất bản bởi Marvel Comics. Wolverine là một người đột biến, sở hữu khả năng tái sinh mạnh mẽ, siêu sức mạnh, sự phản xạ gấp nhiều lần người bình thường và khung xương bằng adamantium và có thể thu gọn móng vuốt. Ông được miêu tả với vai trò là thành viên của nhóm X-Men, Alpha Flight, và Avengers. Anh là người chồn.

"Ố? Rau Chân Vịt sao cậu cũng tới?!" Tăng Thiên thấy Tạ Tu Dực xuất hiện đúng giờ, vừa mới vui mừng gật gật đầu, thì phát hiện bên cạnh anh còn có Kha Giáo.

"Hả? Không phải cậu nói muốn mình..."

"Họp ở phòng nào?" Ai ngờ ngay cả lời Kha Giáo còn chưa nói hết, đã bị Tạ Tu Dực giương giọng cắt ngang.

Lúc đầu Tăng Thiên cùng Kha Giáo còn nhìn nhau với vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, bị giọng nói trầm thấp lạnh lùng kia của Tạ Tu Dực nhắc như vậy, Tăng Thiên cũng liền xoay người đưa Tạ Tu Dực đi về phía bên trái hành lang trước.

Trước đó Kha Giáo chưa từng tới cao ốc WDS, sợ dân mù đường là mình lạc, cũng chỉ có thể nhắm mắt bám đuôi đi theo phía sau bọn họ, cũng may Tăng Thiên phản ứng nhanh, trước khi phải vào phòng họp, đưa cô vào phòng nghỉ đối diện phòng họp trước, khẽ nói với cô, "Cậu ở đây đợi bọn mình một lúc, thời gian họp chắc cũng sẽ không quá lâu đâu."

Đợi sau khi Tăng Thiên với Tạ Tu Dực vào phòng họp rồi, cô ngồi một mình trên ghế sofa trong phòng nghỉ, nhin không được lại lấy điện thoại ra đăng nhập QQ.

Mở tổ bản mạng ra, avatar của Djay quả nhiên vẫn tối, mở ảnh đại diện của anh ra, trong thông tin của anh ngoài sinh nhật và chòm sao ra, không ngoài dự liệu là một mảng trống không.

Thông tin cá nhân duy nhất, ngày 17 tháng 1, cung Ma Kết.

Thực tế, cô là một người không quá giỏi nhớ ngày sinh nhật, nhưng nguyên nhân sinh nhật anh khắc sâu trong trí nhớ của cô như vậy, là bởi vì sinh nhật cô cũng là ngày 17 tháng 1.

Rất khéo rất khéo, có phải không? Mặc dù không biết năm nào, nhưng cô và bản mạng của cô lại là sinh nhật cùng một ngày.

Bấm ngón tay tính, không tới hai tuần nữa là đến sinh nhật anh và mình rồi, ba năm trước, cô chỉ có thể lặng lẽ để lại câu "Sinh nhật vui vẻ" đơn giản dưới Weibo của anh, rồi rất nhanh bị chôn vùi trong đồng bình luận ừ ừ kéo đến, mà ngày này năm tới, có phải cô có thể ở trên QQ, dùng phương thức một chọi một, nghiêm túc chúc mừng anh phải không? Cho dù anh không có thời gian trả lời cũng được.

Chỉ là sự khác biệt nho nhỏ như này, đã có thể khiến cô vui đến nỗi đứng ngồi không yên.

Yên lặng ôm điện thoại ngẩn ngơ nghĩ những chuyện có liên quan đến Djay một lát nữa, cô đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền tới âm thanh ồn ào to tiếng.

Kiểu văn phòng cao cấp này, phải ít khi có người nói chuyện lớn tiếng ở hành lang như thế chứ, Kha Giáo khe khẽ mở cửa ra nhìn, liếc mắt liền thấy được Tạ Tu Dực cao gầy ngất ngưỡng bên ngoài phòng họp.

"Chị Thiên, tôi thật không hiểu tại sao ông chủ ký hợp đồng chính thức với người mới tới công ty chúng ta như này? Thậm chí còn bố trí đoàn đội tốt nhất làm album đầu tay cho anh ta, chị cảm thấy việc này đối với những người mới khác mà nói có công bằng không?"

Mở cửa rộng ra một ít nữa, liền nhìn thấy một người thanh niên cao xấp xỉ Tạ Tu Dực lộ vẻ không thân thiện nhìn Tạ Tu Dực với Tăng Thiên bên cạnh anh, người thanh niên kia một đầu tóc vàng, tuy gò má ngũ quan tinh xảo, nhưng khắp người đều mang theo khí chất lưu manh phóng túng không kiềm chế được.

"Thời Tân, ông chủ cùng đội kế hoạch tuyển chọn đều là có lý do của họ, làm nghệ sĩ, cái cần làm chính là nghe theo sự sắp xếp của công ty, chứ không phải tìm nghệ sĩ khác tranh cãi." Trên mặt của Tăng Thiên cũng không có phôi phôi như trước, "Cậu và Tạ Tu Dực đều là người mới tới tự tay dẫn dắt, công ty đối đãi với các cậu đều là dùng gói tài nguyên tốt nhất ngang nhau, cậu đừng quên cậu thông qua EP* cá nhân đã lấy được giải thưởng Nghệ sĩ mới xuất sắc nhất của bảng Phong Vân năm nay, tiếp tục cố gắng, làm tốt việc của mình là được, đừng để thắng lợi làm mờ đầu óc, cũng đừng nghĩ nhiều

những chuyện khác không liên quan đến cậu."

□EP*: *Extended play*, viết tắt là EP (hay còn gọi là Đĩa mở rộng) là tên của loại đĩa nhựa hay CD có chứa nhiều bài nhạc hơn một đĩa đơn, nhưng lại quá ngắn để xem là một album. Thường thì một đĩa EP dài khoảng 10-20 phút, trong khi một đĩa đơn có dưới 10 phút và một album có khoảng 30-80 phút. Đĩa Mini-LP thường có độ dài 20-30 phút.

Từ đầu đến cuối Tạ Tu Dực ở một bên không có biểu tình gì mà nhìn Thời Tân, bởi vì lời nói thái quá của đối phương, anh cũng không có dấu hiệu sắp nổi giận, giống như căn bản không hề nghe anh ta nói.

"Hơ hơ."

Thời Tân cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn Tạ Tu Dực, "Cả công ty đều biết, anh ta từ lúc bắt đầu bước vào công ty đã không nghe theo sự sắp xếp của công ty, ông chủ cũng thuận theo anh ta, loại người này có thể lĩnh hội được thành quả người khác ngày đêm cố gắng giành được sao? Anh ta xứng đáng nhận được tài nguyên tốt nhất sao?"

Dừng lại vài giây, biểu tình trên mặt Thời Tân càng u ám, "Tạ Tu Dực, tôi thật là bội phục anh, rốt cuộc anh có bao nhiêu quyết đoán mới có thể ký quân lệnh trạng nói trong một tháng có thể viết ra mười bài hát vậy?"

"Sao cậu biết anh ấy không có năng lực này?"

Giọng nói đột ngột vang lên ngay sau đó, Thời Tân, Tăng Thiên cùng Tạ Tu Dực đều lập tức quay đầu nhìn về phía Kha Giáo từ phòng nghỉ đi ra.

Cảm thụ trong lòng Kha Giáo lúc này là không nói ra được, tuy cô không phải người của cái công ty này, cũng chưa bao giờ thích tham gia bất cứ cuộc tranh luận gì, cho dù cô biết thực ra Tạ Tu Dực vốn không cần sự bảo vệ của cô, cũng không biết vì sao, ở trước mặt những người khác, cô lại không muốn để anh chịu áp lực một chút nào.

Cô không muốn thấy đáng vẻ cho dù bản thân ở trong đám người, cũng cách mọi người rất xa kia của anh một chút nào.

Cô luôn cảm thấy anh rất cô đơn.

"Lúc phê bình người khác phải ngừng lại xem cậu có tư cách này hay không trước đã."

Cô nhìn Thời Tân, từng câu từng chữ nói, "Phải, đúng là anh ấy không thích tuân theo quy tắc, tự lập tự làm, thế nhưng điều này không có nghĩa là anh ấy không dành thời gian cho âm nhạc mà mình yêu thích, vào lúc cậu ngủ, lúc cậu tới quán bar vui chơi, anh ấy đang một lần lại một lần sửa lời bài hát và nhạc, tôi từng thấy mấy trăm tờ giấy ghi lời bài hát với bản nhạc bị vo viên trong thùng rác ở phòng bếp nhà anh ấy. Tôi cảm thấy anh ấy đã có quyết đoán như vậy, thì tất nhiên anh ấy cũng sẽ thực hiện được cam kết của mình."

"Tài hoa cùng thực lực của anh ấy sẽ chứng minh tất cả, không cần cậu..."

"Được rồi."

Lúc này, Tạ Tu Dực từ đầu đến cuối chưa từng mở miệng đột nhiên lên tiếng.

"Được rồi." Anh đi tới bên cạnh Kha Giáo vừa nói xong đôi mắt mở thật to, gương mặt cũng bởi vì tức giận mà trở nên hơi hồng, gơ tay lên, nhẹ nhàng xoa xoa tóc cô, "Kha Giáo."

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía anh.

Mặc dù trên mặt anh vẫn không có biểu cảm, nhưng cô lại có thể cảm nhận được giữa lông mày anh, chảy ra một tia dịu dàng rất khác thường.

Rất nhạt rất mỏng, nhưng cô lại có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, nhiệt độ ngón tay anh, cũng rất ấm áp, không lạnh như trong tưởng tượng chút nào.

"Chúng ta tới phòng thu âm tầng 27." Tay anh rất nhanh từ đỉnh đầu của cô rơi xuống bả vai cô, vỗ nhẹ một cái, "Bài hát mới vừa viết xong tới qua, muốn nghe không?"

~ Hết chương 6 ~

Lời tác giả:

Ôi trời tim của tôi... Đột nhiên tôi nghĩ đến làm cái tí nhỏ - Câu chuyện tình yêu đầy đáng yêu và kích thích của hai đứa cùng Ma Kết buồn bực TAT

Ca khúc đề cử hôm nay là 《Bạch Thủ》 của Kỳ Nhiên.

Công Tử đại nhân của chúng ta cũng không phải chỉ biết ngạo kiều "Đậu Tí" mặt đơ đâu, người ta cũng rất ấm áp đấy được không!!!

Chương này bị nam thần Djay làm ám xin giờ tay!!!! Chương sau! Cuối cùng cũng!! Phải!! Lộ giọng rồi!!!!!!

Lời Editor:

YouTube: Bạch Thủ [白首] | Kỳ Nhiên ft. Hoàng Nhan Quân: https://youtu.be/UmSTrSV_5u4

SoundCloud: Bạch Thủ [白首] | Kỳ Nhiên ft. Hoàng Nhan Quân: <https://soundcloud.com/meocon243/bach-thu-ed-mac-an-ky-nhien-hoanh-nhan-quan>

5Sing: Bạch Thủ [白首] | Kỳ Nhiên ft. Hoàng Nhan Quân: <http://5sing.kugou.com/fc/8326915.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hoa Gian Ý (1)

"... ừ."

Giọng anh lúc này giống như có ma lực làm yên lòng người, Kha Giáo hít một hơi thật sâu, đề tâm tình vừa rồi xuống, mới đi theo Tạ Tu Dực về phía thang máy trước mặt, Tăng Thiên nín cười, giờ tay để trợ lý đưa Thôi Tân bị lời nói của Kha Giáo chặn cho nhất thời quên cả phản kích về nhà, rồi cũng nhanh chóng chạy đuổi theo họ.

Tạ Tu Dực cùng nhân viên phòng làm việc có vẻ cũng coi như thân thiết, đến phòng thu âm chuyên nghiệp của WDS ở tầng 27, anh giờ tay khẽ đánh tiếng chào họ, rồi trực tiếp đi thẳng vào.

Trước đây Kha Giáo chưa từng tới phòng thu âm chuyên nghiệp, lúc này tò mò đứng ở trong phòng điều khiển nhìn đồng nhìn tây, cảm thấy cái gì cũng rất mới mẻ, cho đến khi Tăng Thiên ở đằng sau vỗ một chưởng lên lưng cô, mới khiến cô chợt lấy lại tinh thần.

"Rau Chân Vịt." Quay đầu lại, liền thấy Tăng Thiên cười giống hệt một con cáo già, nâng một cánh tay khoác lên vai cô, "Nói thật, mình quen cậu nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy cậu nổi giận ngay trước mặt người lạ như vừa rồi thế đâu."

Kha Giáo ngẩn người, "Vừa rồi mình ghê lắm sao?"

"Cực ghê, làm mình cũng sợ luôn, có điều mình rất cảm ơn cậu đã thay mình nói ra, nếu không phải ông chủ nhất định bắt mình dẫn dắt tên tóc vàng đó, mình mới không dẫn dắt, cậu nhìn cái tính tình đó của cậu ta thì biết, bình thường cũng gây không ít rắc rối cho mình," Tăng Thiên nổi sấm sét đùng đùng nói, đột nhiên lại cười càng thâm ý hơn, "Trước đó thẳng thắn sẽ được khoan hồng, mấy ngày không gặp, thế nào mà quan hệ giữa cậu với Tạ đại thiếu của chúng ta trở nên tốt như vậy?"

"... Có à?"

"Chẳng lẽ cậu không biết, hôm nay hoàn toàn không phải mình bảo cậu tới, mà là tự anh ta lợi dụng tên tuổi của mình bảo cậu tới sao?" Tăng Thiên ngẩng đầu nhìn Tạ Tu Dực phía sau cửa sổ thủy tinh một chút, lúc nhìn lại cô cười quả thực đến giống một con sói đang vẫy đuôi, "Bây giờ xem như mình biết lý do rồi, hóa ra là đặc biệt đưa cậu tới nghe anh ta hát nha, chắc chắn chắc, Rau Chân Vịt mình phải nhìn cậu bằng con mắt khác thật rồi, ngay cả tên khác người như vậy cũng có thể bắt lại! Cao! Không phải cao bình thường nha!"

Kha Giáo xạm mặt lại xoa xoa tóc mình, "Mình luôn cảm thấy mình đối với Tạ Tu Dực có chút cảm giác chằm "Gấu Con" nhà mình, có thể là vô hình trung đưa trẻ to xác mặt đơ này đã kích phát tình mẹ của mình chăng?"

"Trẻ to xác mặt đơ?" Tăng Thiên nghe thấy cái biệt danh mới kỳ lạ này của Tạ Tu Dực, suýt chút nữa cười đến tắt thở, "Chao ôi, quá chuẩn hình tượng luôn..."

Kha Giáo cực kỳ ghét bỏ nhìn cô ấy cười nghiêng ngả, "Dè dặt, dè dặt chút."

"Cậu còn dám nói mình? Tới qua là ai oanh tạc Wechat của mình, nói bản mạng của cậu đột nhiên nói muốn phối kịch truyền thanh cho sách của cậu? Cần mình công khai thả đoạn thoại cậu gửi ra không? Nhìn cái dáng vẻ mê trai đó của cậu đi, mùa xuân còn chưa tới đâu."

Vừa nhắc tới Djay, quả nhiên Kha Giáo lại lập tức tiến vào trạng thái mất tởm trái tim hồng, "Kể cho sáng sớm nay anh ấy còn add QQ của mình..."

Không đợi cô tiếp tục cùng Tăng Thiên nói thêm chút nữa, đã nghe thấy âm thanh gõ vào thủy tinh vang lên lanh lảnh.

Cô ngẩng đầu, thì thấy Tạ Tu Dực đang đứng ở bên kia cửa thủy tinh lẳng lặng nhìn cô, nhìn dáng vẻ anh, hình như là muốn bảo cô đi tới bên cạnh cửa.

Đi mấy bước tới, cô đặt một tay ở trên kính, nghiêng đầu một chút, làm vẻ mặt hỏi anh "Sao vậy?"

Mặc dù cách lớp thủy tinh, là không nghe được tiếng của nhau, nhưng dường như cô lại thấy được khoe miệng anh cong lên, trong tầm mắt, anh nhanh chóng dùng ngón tay thon dài chỉ chỉ phía dưới cô, rồi lại chỉ chỉ lỗ tai mình.

Kha Giáo cúi đầu nhìn.

Ồ, thì ra anh muốn cô đeo tai nghe lên.

Ngoan ngoãn đeo tai nghe lên, làm động tác "OK" với anh, cô vừa định đưa một bộ tai nghe khác cho Tăng Thiến ở bên cạnh, lại nghe thấy một tiếng giòn giã nhẹ nhàng vang lên.

Chỉ thấy người nào đó rất cao ngạo lạnh lùng đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng gõ gõ trên cửa thủy tinh.

"... Cậu ấy chỉ muốn một mình cô đeo tai nghe nghe cậu ấy hát."

Các nhân viên ngồi tại chỗ dường như đã sớm được lĩnh giáo tính khí của Tạ Tu Dục, vậy mà phiên dịch thủ ngữ của anh ra vô cùng chính xác, dứt khoát đứng hết dãy trực tiếp rời khỏi phòng điều khiển, "Đúng rồi, thanh xương của cậu ấy là kinh điển nhất trong tất cả ca sĩ tôi từng nghe, cô bé cứ từ từ hưởng thụ đi."

"Chặc chặc chặc chặc chặc..."

Tăng Thiến bị ngăn cản đeo tai nghe chỉ cười không nói, tất cả lời nói đều hợp thành mấy từ tượng thanh này, cười mờ ám rồi cũng nhanh chóng rời khỏi phòng thu âm.

Kha Giáo bị mấy câu nói của nhân viên nói đến nỗi lòng hơi ngửa ngáy, lúc ngẩng đầu lại, lại thấy Tạ Tu Dục đã quay lại trước mic, đang tập trung đeo tai nghe lên, điều chỉnh độ cao mic, ánh đèn vàng êm dịu vỗ trên gò má an tĩnh của anh, nhẹ nhàng làm nổi bật lên đường cong ngũ quan hoàn mỹ của anh.

Làm nghề viết lách, Kha Giáo vẫn biết mình có nhạy cảm cùng khả năng quan sát trời sinh, thật ra thì từ lần đầu tiên cô nhìn thấy Tạ Tu Dục, cô đã có thể cảm nhận được sức bật phá của người đàn ông này giấu ở trong sâu thẳm.

Ẩn núp. Cô luôn cảm thấy, dưới vẻ ngoài lạnh lùng bình tĩnh của anh, ẩn núp ngọn lửa đủ để đốt cháy tất cả.

"Nghe thấy không?" Cô nghĩ đến nhập thần, trong tai nghe đã truyền đến giọng nói của anh rất rõ ràng.

"... Ừm, nghe thấy." Cô nhanh chóng ngồi xuống bên bàn điều khiển, cầm micro nói, vừa cười hi hi gật đầu với anh, "Anh mau bắt đầu đi, tất cả mọi người đều đang khen anh là âm thanh của tự nhiên, mà tôi còn chưa từng nghe anh lộ giọng thật."

Trong tai nghe hoàn toàn yên tĩnh, Kha Giáo nâng cằm đợi mấy phút, mới đột nhiên nghe thấy một giọng hát bất ngờ chui vào tai.

"Đừng nhớ lại con đường đẹp như ngọc lưu ly, nửa đêm con thuyền phương Tây nổi giữa lòng hồ"

"Âm thanh của đêm dài, bức tranh in bóng hình ngọn nến"

Kha Giáo một tay cầm tai nghe, ngây ngốc ngồi trên ghế, giống như người gỗ nhìn Tạ Tu Dục phía sau cửa thủy tinh.

Tài hoa hơn người cùng hào hoa phong nhã mà Tăng Thiến từng nói, tất cả đều được chứng thực đơn giản bằng mấy câu với thanh xương kinh điển này.

Từng câu từng chữ, phát âm rõ ràng, hơi thở, giọng hát cùng nhịp điệu ấm áp dịu dàng lại trầm thấp lãnh đạm, dưới hoàn cảnh hoàn toàn không có sự hỗ trợ của nhạc nền, cũng giống như ngọn núi cao đột nhiên nhô lên từ mặt đất bằng phẳng.

"Yên lòng tới xem ngọn nến bên cửa sổ phía Tây, chợt cười như mộng vũ"

"Chón Đông Cung, nuốt tiếng nói vào."

"Qua rất nhiều tháng năm người có hiểu hay không"

...

Cô xin thề, trong hiện thực cô chưa bao giờ, chưa bao giờ nghe qua giọng ca hay như vậy, bình thường anh nói cực ít, cô nhiều nhất chỉ có thể dựa vào vài ba câu nói mà cảm nhận được giọng của anh hay, nhưng không ngờ tới, anh vừa mở miệng hát, lại là âm sắc tuyệt mỹ như thế này.

Qua nhiều năm như vậy, cô vẫn cho là trên thế giới này có thể mang đến chấn động thính giác kiểu này cho cô, chỉ có một mình Djay thôi.

Còn có, anh hẳn là ca sĩ hiện đại phổ biến chứ? Sao lại hát ca khúc cổ phong nhỉ... Hơn nữa, cái âm sắc này, thật sự rất quen...

Lúc này, trong đầu của cô chợt lóe lên một ý nghĩ cả chính cô cũng không dám tin.

Giọng của Tạ Tu Dực lúc hát, thật sự có chút tương tự Djay, ban đầu là sáu phần tương tự, càng nghe, càng cảm thấy đã gần tám phần rồi.

Không, không thể đâu nhĩ?...

Bởi vì quá nhiều kinh ngạc và bất ngờ, thậm chí ngay cả thanh xương của anh kết thúc, cô cũng không kịp phản ứng, đến lúc Tạ Tu Dực dùng micro trong phòng thu âm ho nhẹ hai tiếng, cô mới tỉnh con mơ.

Dùng sức lắc lắc đầu, cách lóp thùy tinh, Kha Giảo ngây ngẩn nhìn anh.

"Hay?" Anh thấp giọng nói vào mic.

"Ừm, cực kỳ hay..." Cô lắp bắp nói, "Không phải hay bình thường, lời và nhạc cũng rất hay..."

"Hơn nữa, ban đầu tôi tưởng là anh hát cổ phong, nhưng giờ ngẫm lại hình như lại không giống ca khúc cổ phong điển hình, có phải gọi là Trung Quốc phong không ấy nhĩ? Lại nói, bài hát này sẽ trở thành ca khúc chủ đề trong album sắp tới của anh sao?" Cô giống như đang nói chuyện với anh, lại giống như đang độc thoại, không bao lâu sau, tai nghe của cô lại đột nhiên bị người tháo xuống.

Ngẩng đầu lên, lại cùng lúc đụng vào một đôi mắt xinh đẹp.

"Thật sự thấy hay?"

Chẳng biết Tạ Tu Dực đã đi ra khỏi phòng thu âm lúc nào, lúc này nhàn hạ dựa vào bàn điều khiển, thản nhiên nhìn vào mắt cô mở miệng.

Bởi vì anh đột nhiên đến gần, cô theo bản năng liền cảm thấy nhiệt độ gương mặt mình hơi tăng lên.

Ánh mắt anh dưới ánh đèn có vẻ đen mà sáng, dường như rực rỡ hơn bình thường, cũng có vẻ chăm chú hơn, làm cô trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám nhìn anh.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.

Thật ra thì, hiện tại cô rất muốn rất muốn hỏi, Tạ Tu Dực, lẽ nào... anh chính là Djay sao?

Tỉ lệ người ở ngay bên cạnh trong cuộc sống thực tế, với người như thiên thần cô yêu mến ba năm ở giới 2D là cùng một người, chắc chỉ có thể là một phần nghìn vạn thôi.

Nhưng làm fan trung thành, bất luận bản mạng của mình dùng mấy cái giọng để hát, đều phải có thể phân biệt được, cho nên, rốt cuộc thì họ không chỉ trùng hợp có giọng giống nhau thôi, mà... thật sự là cùng một người?

... Không thể nào, chắc chắn không thể nào.

Đầu sắp bị cái suy nghĩ điên rồ này bức nổ tung, lúc này trong phòng thu âm cũng chỉ có hai người họ, anh đứng, cô ngồi, khoảng cách gần như vậy, cô còn có thể cảm nhận được mùi thơm mát nhàn nhạt trên người anh.

Còn có, sao mà chân anh dài thế chứ...

"Hm?"

Thấy cô không trả lời, anh lại trầm thấp dùng giọng mũi nói một chữ.

"Tôi..." Mặt Kha Giảo đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu, dứt khoát quyết tâm, cắn răng, "Thực ra, tôi cảm thấy... giọng của anh, rất giống bản mạng Djay của tôi..."

Trong lòng run sợ chờ câu trả lời của Tạ Tu Dực, kết quả qua nửa ngày, anh chỉ nhàn nhạt đáp trả một câu, "Thế à?"

"... Chỉ là, chỉ là giống mà thôi, đều rất hay, ha ha ha."

Thấy anh hoàn toàn không do dự trả lời như vậy, cô cười gượng vài tiếng, lặng lẽ ở trong lòng tát mình một cái, nhanh chóng phủ định ý nghĩ hoang đường vừa rồi.

Haiz, nhất định là cô mong Djay đến sắp diễn rồi, ngay cả internet với hiện thực cũng không phân biệt được, dùng mũi ngửi cũng biết hai người họ chắc chắn không thể là cùng một người, chỉ là âm sắc đều quá hay mà thôi.

Lúc cô tự kinh bỉ mình sâu sắc, đầu bỗng bị anh vỗ nhẹ một cái.

Ngẩng đầu, thì thấy Tạ Tu Dực đã mặc áo khoác vào rồi, đôi môi mỏng vẽ lên một đường cong nhàn nhạt, có vẻ dường như tâm tình rất tốt, tự tay giúp cô quàng khăn.

"Được rồi đồ ngốc, về nhà thôi."

Không bao lâu Kha Giảo liền lặng lẽ được quần chặt khăn quàng, lặng lẽ được nắm tay áo dắt ra khỏi phòng thu âm.

Được thôi, cô chính là đồ ngọc TAT...

~ Hết chương 7 ~

Lời tác giả:

Aiya TAT... thổ huyết rồi... tim bị giãy phút kia làm vỡ thành trăm mảnh rồi... Công Tử đại nhân, chúng ta không lôi kéo bán manh như thế đâu được không hả!!! Tới nay có để người ta ngủ hay không đây TAT... Vì sao muốn chơi loại tiểu tâm cơ này chứ... Vì sao hả... Rau Chân Vịt cô cũng thật là, đều đoán đúng rồi, lại vẫn không dám xác nhận, kết quả bị người nào đó hung hăng chơi một vỏ còn bị mắng là đồ ngọc nữa!!! Ha ha ha ha

Thật ra thì tôi cũng nghĩ xong rồi, vạch trần cái thân phận kịch tình nhưng đặc sắc kia... Theo tiết tấu của tôi, để cho các bạn mỗi chương đều tuyệt đối không nghĩ tới!!!

Còn có, ca từ Tiểu Hoàng Đậu của các bạn viết hay không? Tôi đã nghĩ kỹ, sau khi viết hoàn chỉnh lời xong, phải tìm các đại thần tới hát ~

Yo ~ Chương này đề cử bài 《Hoa Gian Sự》 của Đầu Bài Mộ Hàn tổng tài của các bạn ~ nhận lấy không cần cảm ơn ~

Bị vẽ đáng yêu của Công Tử làm đỏ mặt xin giới tay!!!

Lời Editor:

Công Tử nhìn thế thôi, chứ anh cũng đáng yêu vô đối đấy ^_^

YouTube:

Hoa Gian Sự [花间事] | Mộ Hàn: https://youtu.be/4Zkb8wv_G9I

Hoa Gian Sự [花间事] | TuLôi Đô ft. Assen Tiệp: <https://youtu.be/0ldql7QVs5w>

SoundCloud: Hoa Gian Sự [花间事] | Mộ Hàn: <https://soundcloud.com/meocon243/hoa-gian-su-mo-han>

5Sing: Hoa Gian Sự [花间事] | Mộ Hàn: <http://5sing.kugou.com/yc/2657059.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hoa Gian Ý (2)

Vì hôm nay là ngày cuối cùng của năm, ngày lễ đặc biệt, cho nên thành phố T đã bắt đầu kiểm soát giao thông từ rất sớm, sau khi hai người ra khỏi cao ốc WDS, Tạ Tu Dực lái xe vòng một đường xa, mới về đến nhà anh.

Bởi vì 8 giờ tối có buổi thử âm với nhóm Djay trên YY, chuyện rất quan trọng, Kha Giảo nghĩ hay là hôm nay nấu bữa trưa với bữa tối chung với nhau, lúc làm món ăn thì nấu lượng thức ăn của hai phần luôn.

Đợi đến lúc ăn cơm, cô giả vờ không để ý gọi Tạ Tu Dực một tiếng, nói với anh, "Tối nay tôi có việc, vừa rồi cũng nấu luôn phần buổi tối cho anh rồi, ở trong lò vi sóng, tối anh nhớ hâm lại rồi ăn."

Tạ Tu Dực nghe cô nói xong, ngẩng đầu nhìn cô một cái, lại nhanh chóng cúi đầu tiếp tục và cơm, nhàn nhạt đáp một tiếng bày tỏ đã biết.

Thấy anh không phản ứng, cô thở phào nhẹ nhõm, miệng cười toe toét vỗ vỗ bờ vai anh, "Năm mới vui vẻ nha, buổi tối đừng mãi chơi game không ăn cơm, tôi sẽ gửi tin nhắn nhắc anh."

Nói xong, cô lại cười híp mắt bỏ thêm một câu, "Tôi vô cùng chờ mong mười bài hát của anh đó, tranh thủ viết đi."

Có điều, ở trong lòng, cô vẫn khiếp sợ như cũ, nói thật, cô thật sự không nghĩ tới thì ra trong cuộc đời cô vậy mà lại xuất hiện một người có thể có giọng hát sánh ngang được với bản mạng của cô.

Như vậy xem ra, ông tướng Tạ Tu Dực này, nói không chừng thật đúng là có thể trở thành siêu sao đẳng cấp của giới showbiz sau này...

Ừm, trước khi cô không làm nữ đầu bếp tay sai của anh nữa, nhất định phải hỏi xin lấy một cái chữ ký của anh trước đã rồi lại nói..

Đội về đến nhà mình, Kha Giáo đặt báo thức bù đắp lại giấc ngủ trưa nghỉ ngơi dưỡng sức cho YY buổi tối, sau khi dậy lại nói chuyện điện thoại với bố mẹ, cô nhìn thời gian thấy cũng gần sáu giờ rồi, liền gửi một cái tin nhắn cho Tạ Tu Dực, bảo anh mau đi hâm nóng cơm ăn.

Làm xong mấy việc này, cô liền vừa ăn cơm buổi trưa mang về, vừa đặc biệt nghiêm túc ở trước máy tính xét duyệt xem kịch bản cùng kế hoạch kịch truyền thanh còn có vấn đề gì hay không, để tránh buổi tối lúc thử âm xảy ra sai sót khiến Djay mất kiên nhẫn phát áo bỏ đi.

Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, trên đồng hồ cũng đã chỉ bảy rưỡi, mắt thấy trong kênh YY bọn Y Y đều đến đủ treo nick ở đó từ lâu rồi, cả YY đều tràn ngập không khí "trận địa đã sẵn sàng đón quân địch", cô thở ra một hơi, cầm di động lên nhìn thoáng qua.

Nhưng kỳ lạ là, trên màn hình điện thoại ngoài tin nhắn Wechat Tăng Thiển gửi tới ra, lại không có tin nhắn trả lời của Tạ Tu Dực.

Mặc dù cô biết anh không thích nhắn tin gọi điện thoại, nhưng từ khi cô quen anh đến nay, tin nhắn của cô, cũng ngoài ý muốn mỗi cái anh đều trả lời, cho dù chỉ đáp có một chữ, anh cũng sẽ trả lời.

Kha Giáo để điện thoại xuống, cau mày, trong lòng thoáng có chút lo lắng.

Chắc là đang chơi game không nhìn điện thoại? Hay là đang quá chuyên tâm sáng tác?... Hay là, chẳng lẽ anh lại đau dạ dày rồi?

Bởi vì đã từng tận mắt nhìn thấy bộ dạng đau dạ dày của anh, lòng cô vẫn còn có chút sợ hãi, lúc này cố gắng thuyết phục bản thân rằng chắc anh sẽ không có chuyện gì đâu, cô lại nhìn về phía màn hình máy tính lần nữa.

Chưa qua bao lâu, đám Hàn Surong, Tịch Nguyên đều từng người từng người liên tục vào kênh, cô càng ngày càng căng thẳng, nhưng lo lắng trong lòng lại càng ngày càng mãnh liệt.

... Anh ở nhà một mình, không chừng tham ăn lại ăn mì gói rồi? Hôm kia anh đau dạ dày vừa mới khỏi, bây giờ sẽ không tái phát lại thật đấy chứ?"

Trống ngực đập ùm ùm, mắt thấy còn mười phút nữa là đến đúng tám giờ như đã hẹn, thành viên đoàn kịch đều gửi tin nhắn QQ cho cô hỏi cô đã chuẩn bị xong chưa, Kha Giáo cắn răng nhìn phía dưới bên phải màn hình liên tục nhấp nháy, rốt cục nhảy khỏi ghế đứng dậy, cầm áo khoác điện thoại cùng chìa khóa, xoay người lao ra khỏi nhà.

Chống lại gió lạnh nhanh chóng chạy thẳng tới nhà Tạ Tu Dực, cô căng mắt lấy chìa khóa dự phòng ra mở cửa, xông vào trong nhà.

Cả căn nhà lúc này đều im ắng, một tiếng động cũng không có, ti vi đang tắt, máy chơi game cũng đang tắt, cô thấp tha thấp thỏm đi mấy bước đến bên sofa.

Chỉ thấy Tạ Tu Dực đang yên lặng nằm trên bàn uống trà, không nhúc nhích, do mặt anh quay về bên trái, nên chỉ có thể nhìn thấy một phần hai gương mặt tái nhợt lộ ra của anh.

Kha Giáo nhìn thấy cảnh này, trong nháy mắt bị dọa sợ, vội vàng xông tới đến bên cạnh ngồi xuống, nhẹ nhàng ở bên tai anh liên tục gọi tên anh, hỏi anh có sao không, còn đưa tay ra cảm nhận hơi thở của anh.

May quá may quá, vẫn hô hấp bình thường, nhưng cô liên tục gọi bao nhiêu tiếng anh đều không trả lời, cô thấy trong lòng càng ngày càng lạnh, tay run run cúi đầu tìm điện thoại trong túi áo, định gọi xe cứu thương tới.

Nhưng đúng vào lúc này, cô đột nhiên cảm thấy cái tay cô đặt ở trên bàn uống trà hình như bị người ta nắm lấy.

Quay mạnh đầu qua, liền thấy ngón trỏ tay trái của mình đang bị ngón tay thon dài của anh khẽ nắm, mà người cô vốn tưởng đã rơi vào hôn mê, lúc này đang từ trong cánh tay lộ ra một con mắt đen nhánh lẳng lẳng nhìn cô.

"Thích" một tiếng, bị con người xinh đẹp như vậy nhìn chăm chăm, Kha Giáo cảm thấy nhịp tim của mình hình như cũng đột nhiên chậm một nhịp.

"Đồ ngốc."

Giây tiếp theo, cô liền nghe thấy giọng ngái ngủ mang theo lười biếng của anh gần trong gang tấc, "Tôi đang ngủ."

Trong phòng khách yên tĩnh không một tiếng động, Kha Giáo tròn mắt há mồm nhìn Tạ Tu Dực buông ngón tay mình ra, uể oải chuyển từ nằm sấp trên bàn uống trà ngồi thẳng dậy, dựa trên ghế sofa, thoạt nhìn hoàn toàn không có một chút đáng sợ cơ thể khó chịu.

Hai giây sau, cô cứng ngắc đưa tay lên đỡ trán, yếu ớt mở miệng nói, "Tạ Tu Dực! Tôi thật sự bị anh hù chết rồi đấy anh biết không, tôi còn tưởng bệnh dạ dày của anh lại tái phát cơ..."

Vừa rồi cô gọi anh thế nào anh cũng không tỉnh, thực sự cho là anh đau dạ dày đến nỗi hôn mê rồi, ai ngờ anh đột nhiên mở mắt nói với cô, anh chỉ là... đang ngủ mà thôi. TAT

"Luy giác bất ái*"... Kha Giáo cuối cùng cũng hiểu cái câu này nên sử dụng như thế nào rồi.

□Luy giác bất ái*: Cảm thấy bản thân đã mệt rồi, không có sức để tiếp tục yêu nữa; rất mệt, cảm thấy mình sẽ không yêu thêm nữa.

Tạ Tu Dực mặt không biểu cảm nhìn cô một lúc, hình như muốn mở miệng nói gì đó, nhưng điện thoại của Kha Giáo lại bỗng đột ngột đổ chuông.

Cũng không kịp nhìn số điện thoại gọi đến, cô đã luống cuống tay chân nhận điện thoại, "A lô?"

"Rau Chân Vịt! Cô đi đâu rồi! Tôi ở trong kênh gọi cô hơn mười phút cũng không lên tiếng trả lời, tất cả mọi người đều đang chờ cô đó!" Giọng nói của YY ở đầu bên kia điện thoại rất khùng bố, "Tóm lại cô thế nào vậy!"

Kha Giáo bị quát như vậy, mới trong nháy mắt nhớ tới đại sự YY tám giờ đúng, "... Xin lỗi thật ngại quá, vừa rồi tôi đột nhiên có chuyện gấp phải ra ngoài, bây giờ tôi lập tức dùng điện thoại lên YY ngay đây! Chờ tôi một phút!:

Cúp điện thoại, cô lập tức lòng như lửa đốt nhấn mở biểu tượng YY đăng nhập vào.

"Tôi ra ngoài một chuyến."

"Ừ... há?" Nghe thấy tiếng nói, cô ngẩng đầu, thì nhìn thấy Tạ Tu Dực đã mặc áo khoác đứng ở cửa nhà, "Anh phải ra ngoài?"

Tạ Tu Dực một tay cầm laptop của anh, tay kia cầm một bộ tai nghe, nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Mặc dù cô rất tò mò buổi tối anh lại cầm máy tính ra ngoài, nhưng cũng cảm thấy không cần thiết hỏi nhiều, nên chỉ nói, "Anh ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi." Anh đi giày vào, lại đứng đó chưa đi, "Cô chờ tôi về rồi hãy đi."

Kha Giáo ngẩn ra, không biết những lời này của anh là có ý gì, nhưng lúc này điện thoại đã kết nối với kênh nhà mình, cô nghĩ nghĩ dù sao cô cũng chỉ cần có thể lên YY là được rồi, liền vội vàng đồng ý, "Được."

Nghe cô nói như vậy, trên mặt Tạ Tu Dực dường như thoáng hiện lên nét vẻ vui, xoay người đi ra ngoài.

Trong nhà khôi phục lại một mảnh yên tĩnh, Kha Giáo điều hòa hô hấp một chút, vội vàng lấy tai nghe ra cắm vào, nhanh chóng gõ chữ trên khung bình luận, "Xin lỗi các vị đại nhân, tôi tới muộn, tôi quý xuống nhận lỗi với mọi người..."

Đại Hoa: Không sao, chúng tôi cũng mới tới không bao lâu, hơn nữa còn có người chưa tới.

Kha Giáo thấy thế hơi ngỡ vực, vừa định mở danh sách của kênh con ra nhìn xem ai chưa tới, đã thấy Thất Hoàng vô cùng oán hận nói một câu: Nam thần của cô chưa tới...

Cô nhìn thoáng qua danh sách đang online, quả nhiên, chỉ có duy nhất Djay chưa hiện thân.

... Không cần phải nói, cô cũng không quá ngạc nhiên, bởi vì cái này thật sự rất phù hợp với phong cách của anh.

Khải Khải: Đêm giao thừa, tôi lại không thể ôm người đẹp vào lòng, chỉ có thể một mình lẻ loi ở trong nhà đợi một người có thể sẽ không xuất hiện, sao thế giới này phải tàn khốc với tôi như vậy...

Hàn Sương: Cậu cầm miệng đi, ít nhất cậu còn có người đẹp được chưa?

Khải Khải: Chú Sương, hôm nay cháu đã nghỉ rồi, nếu không thì chú với lão Thất cặp thành một đôi đi? Cháu thấy bình thường hai người thân đến mức sắp có thể mặc chung một cái quần rồi, fan cũng suốt ngày YY* hai người, hai người liền thuận theo nguyện vọng của con dân đi!

□YY*: Tự sướng, tự tưởng tượng...

Nấm Muối: Đúng đây, hai cậu là "Phượng Hoàng truyền kỳ" được công nhận trong giới được chưa, lần trước tôi còn xem tranh CP fan về các cậu, quả thật là trời sinh một đôi mà!

Hàn Sương: Cút!!

Thất Hoàng: Cút!!

"Đến rồi."

Ngay lúc Kha Giáo như thường ngày ở bên cạnh nghe những Cúc Cự vô cùng sung sướng troll nhau, một giọng nói lại đột nhiên cắt ngang xuất hiện trong tai nghe của cô.

Giọng nói lạnh lạnh, nghe mà tay Kha Giáo run một cái, mắt thấy chữ "Djay" áo vàng lông lạnh đã xuất hiện ở trong danh sách.

"Aaaa Công Tử đại nhân! Người sống! Đại nhân xin hãy nhận lấy cái đầu gối của em!"

"Bây giờ tôi đã sắp muốn chết rồi!! Nam thần tôi yêu ba năm đó!"

"Djay em thích anh em thương anh em yêu anh!! Nam thần gả cho em!"

...

Kha Giáo còn chưa kịp ngăn cản, Y Y, đạo diễn cùng biên kịch kịch truyền thanh lần trước chưa thể thỏa mãn đã hoàn toàn từ bỏ thân phận nhân viên làm việc nghiêm túc, không chịu không chế bắt đầu điên cuồng bình luận.

Vẫn may lần thử âm này hoàn toàn là chuyện cơ mật chưa công khai, nếu mà lộ ra nửa cái tin đồn, đoán chừng toàn bộ YY lúc này đều đơ rồi.

Sau khi Djay nói hai chữ thì không nói tiếp nữa, Đại Hoa thấy vậy nhanh chóng mở micro, "Tôi biết mà, chỉ cần có cậu ở đây, chớp mắt cả hiện trường sẽ biến thành chuyên tràng* của riêng cậu."

□Chuyên tràng*: Là một khu vực (thường là một phòng) chuyên môn dành cho một công việc riêng nào đó.

"Cậu xem, hiện tại trong cái kênh này trừ mấy người chúng ta ra, còn lại đều là fan trung thành của cậu, kể cả tác giả Rau Chân Vịt vĩ đại của chúng ta."

"Lần trước lúc cậu chưa tới, cô ấy còn chính miệng thừa nhận cậu là bản mạng của cô ấy đấy." Bạch Ngân cũng cười nói theo, "Ai..., đã thế hôm nay hai người còn đều cùng đến muộn, trước sau xuất hiện, đúng là có duyên nha."

Cùng lúc đó, những người khác lập tức hết sức phối hợp thống nhất gõ ra một hàng "1" ở trên khung bình luận.

Kha Giáo nhìn mọi người không hề e dè trêu chọc, hai má trong nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Được thôi... Cô cũng không muốn ở trước mặt anh phải giấu giếm chuyện cô là fan trung thành của anh này, nếu đã bị họ nói ra trước mặt, bây giờ cô có xấu hổ chắc cũng không kịp nữa rồi...

"Bắt đầu đi," Qua hai giây, giọng nói của Djay lại vang lên lần nữa, "Rất lạnh."

"Lạnh?" Lúc này Tịch Nguyên cũng mở mic rồi, "Chẳng lẽ anh không ở trong nhà à? Có thể bật điều hòa mà."

"Không ở nhà." Anh trả lời rất thành thật.

"Thế anh đang ở đâu?" Khải Khải cũng xông ra.

Hình như... Chỉ cần có một chút liên quan đến trạng thái cuộc sống riêng của Djay, mọi người đều sẽ trở nên đặc biệt hăng hái hoạt bát, gọi tắt là nhiều chuyện ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Hôm nay hình như tâm tình Djay không tệ, lại vẫn thật thà trả lời, "Ồ lối thoát hiểm."

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, Kha Giáo cũng sắc nước bọt, mùa đông, sao anh phải ngồi ở trong lối thoát hiểm của cao ốc?

Thật đúng là, tâm tư của bản mạng mày đừng có đoán...

~ Hết chương 8 ~

Lời tác giả:

Ôi địch TAT... Thật sự lúc tôi viết cảnh tượng Công Tử nắm ngón tay Rau Chân Vịt ở trên bàn kia đã giết tôi mấy trăm lần... máu thịt không còn rồiiiii... Các bạn phát hiện ra chưa, "Đồ ngốc" đã thành biệt danh riêng Công Tử gọi Rau Chân Vịt rồi!! Được bản mạng gọi là đồ ngốc ngớ ngẩn tôi cũng vui lòng đấy được không hả!

Tôi thích nhìn những Cúc Cự đùa giỡn nhau nhất... Cười phun với cái gì mà "Phượng Hoàng truyền kỳ"... Trong đó còn gì nữa, các bạn nói xem, vì sao mùa đông Công Tử phải ngồi trong lối thoát hiểm của cao ốc? [*Cười xấu* đoán đúng có thưởng!!! ~~~~(≥▽≤)/~]

Bài hát đề cử của chương, 《Sinh Sát》 của Luân Tang, siêu siêu hot, giọng Luân Tang rất hay nha.

Lời Editor:

Mọi người bị Công Tử tán đổ rào rào chưa nào ^^

SoundCloud: Sinh Sát [生杀] | Luân Tang: <https://soundcloud.com/meocon243/sinh-sat-luan-tang>

5Sing: Sinh Sát [生杀] | Luân Tang: <http://5sing.kugou.com/yc/2695417.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tích Xuân Dung (1)

Trong khoảnh khắc tinh thần quần chúng đang kích động, Djay lại nhanh chóng xuống mic, gõ chữ trên khung bình luận nói, "Được rồi, pia phần giới thiệu đi."

Mọi người vốn muốn tiếp tục hóng chuyện của anh, nhưng đoán chừng đều chung sống với anh lâu rồi, biết lúc làm việc anh không thích đùa giỡn, ngay cả bọn Y Y một phút đồng hồ trước còn si mê đến không biết trời đất gì nữa, cũng đều vô cùng nghiêm túc lập tức gõ lên khung bình luận, "Đã chuẩn bị xong."

Kha Giáo ôm điện thoại ngồi trước sofa, rốt cục thì lần đầu tiên bản thân cảm nhận được cái gì mới được gọi là khí tràng* chân chính...

□*Khí tràng**: Là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất, miêu tả năng lượng vô hình do con người phát ra, là người có thể nắm chắc được quy luật tự nhiên bao nhiêu.

Thời gian cho phần giới thiệu của kịch truyền thanh 《Trở Về Quá Khứ》dự tính là khoảng 10 phút, Kha Giáo vốn cho là Đại Hoa cùng các đại thần hẳn đều rất bận, không có thời gian xem kỹ kịch bản, nhưng lúc pia kịch, mỗi một người bọn họ lại đều đem nhân vật mình diễn hoàn hảo phối ra cái hiệu quả mà cô tưởng tượng trong đầu kia.

Thuyết minh hoàn mỹ không sai một li.

Kha Giáo há hốc miệng, nghe thấy những lời văn chính mình viết được những chất giọng hay này hoàn hảo đọc ra từng chữ, tâm tình trong lòng quả thực khó mà diễn tả được.

CV chuyên nghiệp thật ra cũng giống như diễn viên chuyên nghiệp, người trước là dùng giọng nói biến một kịch bản vốn không có sinh mệnh trở nên sống động; người sau lại là dùng khả năng diễn xuất trả về một câu chuyện chân thực, và lại chỉ số kỹ thuật của người trước hoàn toàn không phân cao thấp với người sau.

Sau khi những người khác đều đã đọc xong phần của mình, cuối cùng cũng đến lượt Djay phối âm cho vai nam chính.

Mặc dù Kha Giáo đã chuẩn bị tâm lý khá tốt, nhưng vào lúc này, vẫn chạy thật nhanh vào phòng bếp rót một cốc nước lạnh to, một hơi uống hết, muốn dùng cái lạnh thấu tim làm mình tỉnh táo một chút.

Nhưng vào lúc cô nhìn thấy Djay lên mic, trong nháy mắt vẫn hoảng đến nỗi tay chân đều không biết nên để đâu mới được.

Mà Đại Hoa giao mic, trước khi xuống mic còn đặc biệt xấu xa nói một câu, "Rau Chân Vịt, nghe cho kỹ."

Trong phút chốc, trên khung bình luận đồng loạt hiện lên một hàng ngay ngắn: Rau Chân Vịt, nghe cho kỹ.

Các vị đại nhân, nói không bỏ đá xuống giếng mà T.T...

Djay hiển nhiên không để ý đến trò đùa của mọi người, ho nhẹ một tiếng, ngay cả một câu nói nhảm dư thừa cũng không có, trực tiếp bắt đầu rồi đọc thoại.

"Đời người luôn sẽ có một lần xung động như vậy, nên anh cho rằng nhất định em cũng từng có. Nếu không phải lần xung động này trong đời, thì căn bản sẽ không biết rốt cuộc mình yêu người ấy bao nhiêu, và sẵn lòng vì người đó làm đến mức độ nào."

"Anh nhớ thể hệ anh chị, có một nghệ sĩ nam anh hâm mộ đã từng nói, chờ anh ấy già rồi, anh ấy liền hợp tác với nghệ sĩ fan thích, để những nghệ sĩ đó hát ca khúc anh ấy sáng tác cho fan nghe... Anh không độ lượng như vậy, chờ anh già đi, anh cũng chỉ sáng tác bài hát cho vợ anh, hát tình ca cho bà xã của anh."

"Cuộc sống, một nửa là hồi ức, một nửa là tiếp tục."

...

Một câu, hai câu, ba câu.

Kha Giáo lắng lặng nghe, mãi cho đến khi anh đọc xong, cô mới nhận ra, hai mắt mình đã hoàn toàn nhòe đi rồi.

Trên khung bình luận, Y Y, biên kịch và đạo diễn, cũng đều chỉ thốt ra một câu giống nhau: Nghe khóc rồi.

Nhân viên của đoàn kịch kịch truyền thanh đều là độc giả lâu năm của cô, quyển sách này cũng được công nhận là tác phẩm tốt nhất của cô. Lúc Kha Giáo viết quyển sách này, bởi vì nhân vật nam chính thâm tình lại một lòng này từng mấy lần tâm trạng lên xuống, mà độc giả giống cô, cũng đều ôm tình cảm sâu sắc với nam chính và quyển sách này nhất.

Mà Djoy, lại dùng vài lời thoại ngắn ngủi, trả phần tình cảm không thể quên này về như cũ.

Đây chính là sức hấp dẫn của giọng nói, cùng sức hấp dẫn chỉ mình anh có.

Cả khung bình luận lúc này đều tràn ngập những câu nói lộn xộn không mạch lạc do bị cảm động của bọn Y Y, mà vốn tưởng Djoy đọc xong sẽ xuống mic, ai dè giây tiếp theo, anh lại đột nhiên mở miệng gọi tên cô, "Rau Chân Vịt."

Trong lòng Kha Giáo bỗng căng thẳng, khịt khịt cái mũi ê ẩm, vội vàng viết chữ lên khung bình luận: *en, en* ở đây.

Bởi vì gõ quá vội, cũng gõ sai chính tả rồi...

"Em thấy thế nào?" Giọng anh bởi vì ở trong lối thoát hiểm mà có vẻ trầm trầm lạnh hơn.

"Hay..." Ngón tay cô lướt trên màn hình gỗ, "Quá hay luôn, mỗi người các anh đều đem nhân vật trong văn của em trả về nguyên trạng không thiếu một phần, cảm ơn mỗi Đại Cúc Cự, em thật sự rất cảm động rất cảm động."

Djoy trầm mặc hai giây, "Tôi nói tôi, không phải họ."

Kha Giáo sững sốt một chút, rất nhanh phản ứng kịp, dùng lý trí còn sót lại suy nghĩ vài giây, đỏ mặt cẩn thận nghiêm túc gõ chữ, "... Ừm, cái đó, Djoy đại đại, trong lòng em anh chính là nhân vật nam chính của quyển sách này."

Đại Hoa:... Vẫn là lần đầu tiên tôi thấy Djoy ngao kiều một cách thẳng thừng như vậy.

Thất Hoàng: Tôi thấy đã không có cách nào tiếp tục ở lại cái kênh này nữa rồi.

Bạch Ngân & Năm Muối & Khai Khai & Hàn Sương & Tịch Nguyên: Tôi cũng thấy thế, chúng ta đi thôi.

Lúc này, Kha Giáo mới hậu tri hậu giác phát hiện hình như là vừa rồi bị bản mạng ngao kiều bức cho thuận thế thổ lộ một phen, cả người trong đầu bỗng chốc trở thành một mảng hỗn loạn, thì nghe thấy Djoy lại nói, "ừ, rút đi."

Mọi người:...

"Đạo diễn, cho mỗi người bọn họ một thời hạn giao âm." Đến đây Djoy dừng một chút, nói, "Ngoài ra, ED của bộ kịch truyền thanh này có sắp xếp gì chưa?"

Đạo diễn: Bẩm Djoy đại đại, vẫn chưa có, vốn định mời anh tới hát, nhưng ở trên phần giới thiệu của Weibo anh nói cái gì anh cũng không tiếp.

"Bài này nhận."

Djoy trả lời rất nhanh, "Viết lời soạn nhạc cũng không cần tìm, tôi tự viết xong tự hát luôn."

Mọi người kinh ngạc, đầu óc Kha Giáo trực tiếp đơ luôn.

Thấy trên khung bình luận không ai nói gì, Djoy nói với đám người Đại Hoa đã bị tình tiết phát triển cấp tốc này làm kinh hãi đến nỗi lằm vào yên lặng, "Tự đi hay để tôi đá đi?"

...

Ba giây sau, trong kênh chỉ còn lại hai người Djoy và Kha Giáo.

Lúc này Kha Giáo từ dựa bên ghế sofa, trực tiếp biến thành quỳ ở trên nền nhà.

... Hiện tại, cô và bản mạng cô đã thích ba năm, ở riêng trong một cái kênh YY, chỉ... chỉ hai người bọn cô.

Nhịp tim, nhịp tim của cô đi đâu rồi?

"Nói chuyện được không?" Trong kênh yên tĩnh một lúc, Djoy lại mở miệng nói.

Cô giữ trái tim mình hít thở một lúc, lại nuốt một ngụm nước miếng, mới nhấn nút trò chuyện trên điện thoại, "... Được ạ."

Nhưng giọng nói ra, ngay cả chính cô cũng có thể cảm nhận được là run không tưởng tượng nổi.

Kha Giáo, mày đúng là quá không có triển vọng, chẳng phải bình thường còn tự xưng nữ hán tổng công* đó sao? Đã nói tìm kim cương rồi đó, sao vừa đụng tới bản mạng liền tự động nghe lời như vậy, thật tệ mà!

□*Tổng công**: Thường dùng trong đàm mỹ, nghĩa là mặc kệ là ghép với ai cũng đóng vai công, hay cũng hiểu theo cách khác là nhân vật chính (đứng đầu).

"《Trở Về Quá Khứ》 vừa mới xuất bản, quyển sách tiếp theo của em cũng lập tức phải bắt đầu update, lại thêm kịch truyền thanh lúc này." Giọng nói của anh dường như trở nên không thấp không lạnh như vừa rồi nữa, "Em có nghĩ tới muốn tổ chức một ca hội YY ăn mừng không?"

Kha Giáo lòng đầy thỏa mãn, tất cả lực chú ý đều dừng lại trên giọng nói của Djay, căn bản không nghe kỹ nội dung, cũng hoàn toàn không ý thức được tình huống anh hiểu rõ mình đến vậy, chỉ để ý đến câu cuối cùng, "... Ca hội YY?"

"Ừ," Lúc này Djay có vẻ kiên nhẫn khác thường, "Ca hội để chúc mừng 《Trở Về Quá Khứ》 ra thị trường, mở sách mới, thông báo kịch truyền thanh phát sóng cùng ca khúc chủ đề."

Lúc này, Kha Giáo chưa mất hết bình tĩnh dần dần từ từ có ý thức, cuối cùng cũng đã nghe rõ nội dung chính trong lời nói của bản mạng.

Nói cách khác, bản mạng đang đề nghị với cô để cô chủ trì tổ chức một ca hội?

Nghĩ kỹ thì, cô trở thành tác giả cũng gần ba năm rồi, mặc dù từ ba năm trước vẫn luôn rất thích giới vớng phối cổ phong, nhưng chưa bao giờ đi sâu tiếp xúc với người trong giới, cũng chưa từng nghĩ tới tự chủ trì một buổi ca hội YY.

"Nhưng mà, Djay đại đại, một tác giả như em chủ trì ca hội, có kỳ lạ quá không?" Cô có chút thấp thòm hỏi, "Hơn nữa, ngay cả một chút kinh nghiệm tổ chức ca hội em cũng không có, phân chia thời gian, mời khách quý, sắp xếp phối hợp... Nếu mà không hiểu rõ ca hội, những cái này đều có thể xảy ra sai sót."

Nói xong, Kha Giáo lại âm thầm lặng lẽ khinh bỉ mình một câu, lại nói người ngoài giới như cô này, còn không tính là tác giả tên tuổi lớn, Đại Cúc Cự giới cổ phong cover nào sẽ bằng lòng tới tham gia ca hội cô tổ chức...

Djay trầm ngâm chốc lát, "Mấu chốt là khách quý."

"... Ừm." Cô dùng tay đỡ cằm, nhớ lại ca hội mình từng nghe trước kia, "Em cảm thấy khách quý của ca hội cứ mời ít nhưng tinh* sẽ tốt hơn, có trật tự, cũng có lực ngưng tụ."

□*Tinh**: "Tinh" ở đây là tinh anh.

"Em có yêu thích ca sĩ nào trong giới không?" Trầm mặc một lúc, bất thành lời, Djay đột nhiên hỏi như vậy.

Bởi vì thái độ chuyên nghiệp mà nghiêm túc của bản mạng, Kha Giáo ngược lại cũng từ từ quên mất then thùng với căng thẳng, càng ngày càng thả lỏng, "Thực ra... bình thường mà nói phạm vi nghe nhạc của em rất rộng, mặc dù thích cổ phong nhất, nhưng cũng sẽ nghe cover tiếng anh với cover tiếng nhật, phải chia ra nói ạ?"

"Ừ."

Cô rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Khoảng thời gian em vào giới cũng không tính là rất lâu, nếu là giới cổ phong, trừ Djay đại đại anh ra, chính là Đại Hoa, Bạch Ngân, Khai Khai, Năm Muối, còn có Kỳ Mộ bây giờ tham gia thương diễn* khá nhiều, cùng với Vân Đồ đại đại đã ẩn lui khỏi giới 2D; giới cover tiếng anh, em thích TMK và Margie; còn giới cover tiếng nhật là Hạ Khúc Ưu."

□*Thương diễn**: Gọi đầy đủ là *diễn xuất thương nghiệp*, nghĩa như tên, không mang tính công ích.

Sau khi nói một hồi, cô thở dài, "Có điều những người này đều là đại thần cao cấp, Kỳ Mộ vẫn luôn rất bận thương diễn ở các nơi trên cả nước, mà Vân Đồ đại đại một lòng phát triển ở giới 3D, ngay cả Weibo cũng không lên nữa; TMK và Margie đại đại đều là đáng phái lệch múi giờ, khá là xuất quỷ nhập thần, gần đây cũng không ra tác phẩm mới nào cả; Về phần Ưu Đại... Đó là tiểu Vương Tử của K Trăm, nổi tiếng cao ngạo lạnh lùng ngạo kiều tùy hứng tính tình nóng nảy, nghe nói cũng cực ít tham dự ca hội."

"Ha."

Không biết có phải ảo giác của mình hay không, vừa rồi hình như Kha Giáo nghe được một tiếng cười cực kỳ ngắn.

Ôi? Là cô xuất hiện ảo giác sao? Công Tử đại nhân sao có thể biết cười chứ TAT...

"Như vậy, ngày mở ca hội định vào thứ bảy hai tuần sau được không?" Lúc cô còn chưa tỉnh hồn lại, đã nghe thấy Djay nói như thế.

"Dạ?" Kha Giảo choáng váng. "... Ca, ca hội? Phải tổ chức thật ạ?"

Không phải chứ... Chẳng lẽ nam thần Djay thật sự cảm thấy cô có thể chủ trì ca hội sao? Cô thực sự có thể sao?

"Ừ," Trong tai nghe lúc này truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, giống như là Djay đứng dậy đi mấy bước, "Đại Hoa sẽ bảo Staff của Tuyết Dạ Ngư Châu tới dẫn dắt em cùng quản lý, sắp xếp chuẩn bị ca hội, không cần lo lắng."

Kha Giảo nghe mà tròn mắt há mồm.

Hãy tha thứ cho cô, cô thực sự đã có chút không theo kịp tiết tấu của bản mạng của cô rồi...

"Về phần khách quý, mấy người bọn Đại Hoa hẳn là đều không vấn đề gì, Kỳ Mộ thì tôi có phương thức liên lạc di động của cậu ấy, Vân Đồ ẩn lui, nhưng có thể hẹn đến ghi âm chúc mừng. TMK và Margie thật ra là một cặp vợ chồng, vừa mới kết hôn, họ cùng Khai Khai rất thân nhau."

"Mà cái người tính tình nóng nảy trong miệng em..."

Djay cố ý kéo dài nửa nhịp, "Lão Khúc, cậu ấy sống ở bên cạnh nhà tôi."

...

Cả người Kha Giảo trực tiếp "bịch" một tiếng nằm ở trên nền nhà, run rẩy nói, "Djay đại đại, anh..."

Không đợi cô nói hết, Djay đã bình tĩnh ngắt lời nói, "Như vậy, thì mời những người em vừa mới nói này, cộng thêm tôi, tổng cộng mười vị khách quý, chắc cũng đủ rồi."

...

Mất cô tôi sầm lại.

~ Hết chương 9 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử của chương, 《Trường Sinh Như Ngã》 của Kha Mộ Khanh, tin rằng Kha Ni Ni cũng là bản mạng của rất nhiều người, giọng hát cực kỳ có lực, thẳng trước bài này quá kinh diễm trên ca hội YY của tôi luôn...

Chương này, xin hỏi, chương này thấy nóng không!! Kích động không!!! Khóc mù ở WC không!!!! Công Tử của chúng ta đủ bá đạo không!! Đủ cao ngạo đủ lạnh lùng không!! Đuối hết cả nhóm Đại Cúc Cự ra ngoài đứng là phá trời rồi TAT

Còn có, cuối cùng cũng có thể viết ca hội YY rồi!!! Kích động đến nổi ông đây đỏ mặt... đỏ mặt... Công Tử Djay kí tên đầu tiên trong rất nhiều nam thần nữ thần... Thật kích động!!! Các bạn thì sao!! Hãy dùng trăm cái bình luận nói cho tôi biết các bạn có chờ mong tôi viết ca hội không!!!

Lời Editor:

YouTube: Trường Sinh Như Ngã [长生如我] | Kha Mộ Khanh: https://youtu.be/GZ_C2JE5Hfg

SoundCloud: Trường Sinh Như Ngã [长生如我] | Kha Mộ Khanh: <https://soundcloud.com/meocon243/truong-sinh-nhu-nga-kha-mo-khanh>

5Sing: Trường Sinh Như Ngã [长生如我] | Kha Mộ Khanh: <http://5sing.kugou.com/yc/2696323.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 10: Tích Xuân Dung (2)

Nằm trên mặt đất bình tĩnh lại thật lâu, đợi lúc Kha Giảo ngẩng đầu lên, Djay đã biến mất khỏi kênh.

Ôi vãi, anh lại đi rồi à? Ném quả bom nặng ký như vậy xuống xong còn thanh liêm đi thẳng luôn sao TAT... Tim cô là được luyện thành mạnh mẽ thế nào mới có thể chịu đựng được đồng sàng sát gối tiếp nhau mấy ngày nay đây chứ...

Khóc không ra nước mắt từ dưới đất bò dậy, lại đột nhiên thấy QQ nhảy ra một cái tin nhắn.

Djay: Đợi chút, tôi ở kênh chính nói chuyện với Đại Hoa.

Ờ? Nhóm Đại Hoa vẫn chưa rời khỏi kênh của cô?

Kha Giảo cả kinh, vội vàng run rẩy di chuyển ngón tay muốn rời khỏi YY.

Nói thật... Đầu óc cô đến giờ vẫn là một mớ bòng bong... Liên quan tới ca hội YY... đội hình khách quý như thần... cùng với, Hạ Khúc Ưu đại đại thể mà lại là hàng xóm của Djay.

Cô cứ cảm thấy, bắt đầu từ ngày nam thần cô hâm mộ suốt ba năm, nói muốn làm kịch truyền thanh cho sách của cô, cuộc đời cô đã dần dần trở nên mất kiểm soát rồi...

Rất nhanh, Djay lại quay lại kênh con, Kha Giảo đeo tai nghe lên, nghĩ một lát, mới yếu ớt mở miệng nói, "Djay đại đại, nếu em nhớ không lầm thì, anh vào giới ba năm, chưa từng một lần tham gia ca hội YY..."

"Ừ."

"Ca sĩ nổi hơn nữa mời anh tới tham gia anh cũng đều không đi..."

"Ừ."

"Cho nên... anh muốn tham gia ca hội em tổ chức thật sao?"

Trái tim Kha Giảo nhảy thình thịch, cuối cùng cũng đem vấn đề muốn hỏi nhất ở trong lòng hỏi ra miệng.

Mặc dù anh từng dưới sự truy hỏi của các Cúc Cự khác, nói ra nguyên nhân anh bằng lòng giúp cô là "vì báo ơn", mặc dù đến bây giờ cô cũng chưa nghĩ thông suốt cuộc cô đã từng giúp anh cái gì, mặc dù từ đầu đến cuối cô đều không dám tin anh từ một người mà cô cho rằng cả đời mình cũng không thể chạm tới biến thành quan hệ bây giờ có QQ của nhau.

Cho dù cô biết, bởi vì giọng nói mà cố chấp với một người xa lạ như thế, cũng không phải là hành vi lý trí cho lắm.

Thế nhưng nhiều nghi ngờ cùng sợ hãi như vậy, lại đều không ngăn nổi tâm tình muốn lặng lẽ đến gần anh một bước.

"Ừ."

Trong kênh yên tĩnh, Djay cho cô câu trả lời khẳng định thứ ba.

"Em sẽ không phụ sự tín nhiệm của anh, chuẩn bị tổ chức ca hội lần này thật tốt," Trong lòng đều là cảm động không nói lên lời, cho dù căng thẳng đến trời nghiêng đất ngã, Kha Giảo vẫn từng câu từng chữ nói, "Cảm ơn anh đã sẵn lòng giúp em."

"Ừ." Djay lại nhàn nhạt đáp một tiếng, "Lạnh quá, xuống trước đây."

"Vâng ạ, bye bye Djay đại đại."

Đợi đến sau khi anh rời khỏi kênh, tâm trạng Kha Giảo từ từ khôi phục, đăng xuất YY, để điện thoại xuống, dựa vào sofa nặng nề hít một hơi thật sâu, lau lau mồ hôi đổ ra trên trán.

Đang mùa đông, ở trong phòng cũng có thể bị dọa đổ mồ hôi đầy người, cô cũng thật là liều...

Vừa mới thở xong hơi này, ngoài cửa liền truyền tới tiếng đập cửa "đùng đùng"

Nghĩ nghĩ đoán chừng là Tạ Tu Dực đã về, cô lộc lộc từ dưới đất bò dậy chạy bước nhỏ tới cửa nhà.

"Để cái này trên bàn uống trà đi." Vừa mở cửa, liền thấy trẻ to xác mặt đơ bình tĩnh nhét laptop cùng tai nghe vào trong tay cô.

Kha Giảo đón lấy laptop với tai nghe của anh, xoay người để lên bàn uống trà phòng khách, quay đầu lại thấy anh vẫn đứng ở cửa, "Anh không vào à? Vẫn phải ra ngoài sao?"

"Ừ." Tạ Tu Dực một tay nhét trong túi quần, nhìn cô, "Em xuống lầu cùng tôi."

Cô sững sốt một chút, đưa tay lấy áo khoác, "Xuống lầu làm gì?"

Người nào đó không trả lời, đợi sau khi cô ra khỏi cửa, thuận tay khóa cửa lại, đi tới lối thoát hiểm ở bên cạnh, xách ra một túi giấy nhỏ màu trắng bỏ vào trong tay cô.

Kha Giảo tò mò mở túi giấy nhỏ màu trắng đó ra nhìn, thì thấy lại là mấy gói... giấy tiền nữ.

Gậy tiên nữ, cũng gọi là pháo bông que, pháo bông phụt, coi như là kỷ niệm tuổi thơ của rất nhiều người. Khi vào dịp lễ tết, người lớn sẽ đốt một đám trẻ con xuống lầu, người lớn phụ trách đốt pháo trúc và pháo hoa cỡ lớn, trẻ em thì cầm gậy tiên nữ sôi nổi nhảy nhót đuổi nhau chơi, cho nên sự tồn tại của gậy tiên nữ rất được trẻ con chào đón.

"..."

Trầm mặc hai giây, cô ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông khô ngô tuấn tú cao 1m85 bên cạnh.

Cho nên nói, mục đích hôm nay Tạ Tu Dực không cho cô về nhà trước, là muốn cùng cô nhớ lại tuổi thơ à...

Hai người một trước một sau ra khỏi cao ốc, đi tới dòng sông nhỏ gần vườn hoa tiểu khu nhà Tạ Tu Dực, hôm nay đón giao thừa, mọi người không chọn ra ngoài ngắm đêm hội pháo hoa, thì là ở nhà xem truyền hình trực tiếp đêm liên hoan, cho nên trong tiểu khu ngược lại rất yên tĩnh, bên con sông nhỏ cũng không có người nào.

"Anh có mang bật lửa không?" Đi tới cạnh lan can bên sông, Kha Giáo cúi đầu mở gói gậy tiên nữ ra, lấy ra một cây gậy tiên nữ.

"Tôi không hút thuốc." Anh nhận lấy túi giấy trong tay cô, đi về phía phòng bảo vệ cách đó không xa.

Chỉ chốc lát, anh đã từ phòng bảo vệ vòng trở lại, cũng rút ra một cây gậy tiên nữ, đánh cái bật lửa mượn từ chỗ bảo vệ, ung dung đốt gậy tiên nữ trong tay.

Mấy giây sau, gậy tiên nữ liền phát ra ánh sáng nhỏ màu vàng, vàng sáng từng vòng từng vòng hiện ra hết sức chói mắt, Kha Giáo ở một bên thấy vậy lòng cũng hơi ngứa ngáy, vừa định nói đề anh cho gậy tiên nữ của cô mượn chút lửa, thì thấy anh nhét gậy tiên nữ trong tay mình vào tay cô.

Mất thấy lửa sắp tắt, cô nhanh chóng tiếp một cây vào, một bên hỏi anh, "Anh không chơi à?"

"Tôi nhìn em chơi là được rồi."

Anh lờ đi ý nhiều nói xong, dựa lưng vào lan can bên cạnh cô, dựa vào tốc độ chơi của cô, an tĩnh ở một bên đưa cho cô cây mới.

"Thực ra từ sau khi tôi lên cấp hai, tôi cũng đã không chơi gậy tiên nữ nữa rồi." Cô tình nghịch vút gậy tiên nữ trong tay đi, cười hi hi nói với anh, "Lúc học tiểu học ăn Tết bố mẹ đều sẽ đưa tôi tới chơi cùng đám trẻ con của người nhà, sau này lên cấp hai, công việc của họ bận hơn, có lúc Tết cũng phải tăng ca, tôi cũng không chơi nhiều nữa."

"Có điều, mặc dù từ lúc bắt đầu cấp hai tôi đã vào ở ký túc xá của trường, nhưng quan hệ của tôi với bố mẹ đều rất tốt." Cô cảm thấy chơi rất vui, cảmchap hai cây vào nhau cùng châm lửa, "Bình thường sẽ gọi điện thoại, có chuyện gì cũng đều sẽ nói với họ, chuyện viết sách họ cũng rất ủng hộ tôi."

"Ừ." Anh ngắm cô, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

"Hơn nữa vì luôn sống riêng, cho nên mới phải trở nên giỏi làm việc nhà, giỏi nấu ăn." Trong con người cô phản chiếu đóa lửa nhỏ màu vàng, ngoảnh sang anh làm một cái mặt quỷ, "Thực ra cứ một mình vẫn tốt vô cùng, tôi cũng không cảm thấy tịch mịch chút nào, nếu không có năng lực đầy người thế này, tôi cũng không thể mỗi ngày làm cá làm thịt cho anh rồi anh nói xem đúng không?"

"Lại nói trước kia ở đại học, bạn học không quen lần đầu tiên thấy tôi đều cho là tôi rất thích ở bên ngoài tự do thoải mái, thế nhưng sau khi quen rồi thì đánh giá về tôi lập tức thống nhất trở thành "bà chủ nhà"..." Cô nói đến đây, đột nhiên nghiêng đầu sang nhìn anh, cười tùm tùm hỏi, "Anh thì sao?"

Tạ Tu Dực bình tĩnh nhìn cô một hồi, chột vờn tay về phía mặt cô.

Kha Giáo ngẩn ngơ ngắm nhìn con người màu đen xinh đẹp của anh, vốn tưởng anh muốn véo cô hay gì, vì khí tức của anh còn không dám tránh, lại thấy tay anh chỉ là nhẹ nhàng vén mái tóc quần dài rủ xuống của cô lên, cẩn thận kéo ra sau vai giúp cô.

"Cẩn thận bị bỏng." Anh khẽ nói.

"Thích" một tiếng.

Cô bỗng chốc cảm thấy tim đập nhanh hơn, mặt cũng không ý thức được mà ửng hồng, vội vàng nói, "... Ừm, cảm ơn."

Anh thu tay về, mặt không thay đổi dựa về chỗ cũ.

Một cú như vậy, cô cũng quên luôn phải tiếp tục hỏi chuyện của anh, một gói gậy tiên nữ nhỏ cũng nhanh chóng đốt hết, chờ lúc anh vừa mở gói thứ hai ra, cô nghĩ nghĩ, vỗ vỗ cánh tay anh, "Anh cùng chơi với tôi đi, một mình chơi rất không thú vị."

Tạ Tu Dực trầm mặc một lát, khẽ gật đầu.

Tối nay thành phố T cũng không đặc biệt lạnh bất thường. Kha Giáo khẽ vung vẩy gậy tiên nữ trong tay, cảm thấy tâm trạng lúc này rất thoải mái, nói cũng biến thành càng nhiều hơn, "Tạ Tu Dực, anh hát hay như vậy, có ca sĩ yêu thích và là hình mẫu noi theo không?"

"Có, nhưng anh ấy đã kết hôn ản lui rồi."

Anh trả lời rất nhanh, khiến cô cũng sững sốt, "Chẳng lẽ người anh nói là... Tay?"

"Ừ." Anh khẽ gật đầu.

Đáp án này mặc dù không phù hợp phong cách nhất quán không đi đường thường của anh, nhưng cũng trong dự liệu của cô, cô giờ ngón cái với anh, cười đến nổi lộ ra lúm đồng tiền trên má trái, "Tôi cũng thế."

"Trước khi tôi thích giọng của Djay, Tay vẫn luôn là ca sĩ tôi thích nhất từ cấp hai đến đại học."

Không nghĩ tới anh và mình lại cùng sùng bái một người, cô cảm thấy trong lòng rất kỳ diệu lại rất vui vẻ, "Anh ấy cũng xem như là một vị thiên vương vô cùng hiếm trong giới showbiz, nổi tiếng như thế, lại không có nửa cái scandal, cũng không hề chuyển mình thành diễn viên đóng phim truyền hình, điện ảnh và phát triển các nghệ thuật nói chung khác, chỉ chuyên tâm sáng tác, hát, ra album, tổ chức liveshow, vào giới nhiều năm, từ đầu đến cuối luôn dùng chính năng lượng của những tác phẩm xuất sắc cho mọi người thấy."

"Mặc dù đều nói giới showbiz rất phức tạp hỗn loạn, nhưng người có đạo đức nghệ sĩ cùng tiếng thơm chân chính cũng tồn tại, tôi luôn cảm thấy bởi vì có người như Tay và những tác phẩm, nên cả xã hội vẫn đang đi lên."

"Tôi nhớ lúc đó anh ấy tới Bắc Đại* diễn thuyết, tôi còn đặc biệt mua vé máy bay chạy tới tận nơi nghe cơ, ày... lại nói, phong cách của anh ấy chính là Trung Quốc phong, làm tôi lại nhớ tới bài hát lần trước anh hát ở phòng thu âm kia rồi," Đốt xong gói giấy tiền nữ thứ hai trong tay, cô nâng cằm, cười gian hỏi anh, "Thế còn anh, sao anh muốn trở thành ca sĩ? Ngoài giọng hát số một của bản thân anh ra, có nguyên nhân khác của chính anh không?"

□*Bắc Đại*: Đại học Bắc Kinh.*

Dù sao cô vẫn cảm thấy, với cá tính của anh, hẳn là không quá thích lộ mặt cao giọng trước mặt công chúng, hơn nữa dựa theo lời kể của Tăng Thiển, sau khi ký hợp đồng anh cũng không ôm nhiều cảm tình với công ty, trước sau đều là đáng về làm theo ý mình.

"Bị người hãm hại." Anh nghe thấy câu hỏi của cô, gần như vô hình cau mày lại, nhả ra bốn chữ lạnh như băng.

"Hả?"

Anh nhìn biểu cảm thật sự rất muốn biết trên mặt cô, qua nửa ngày, khẽ ho khan một tiếng, "Bạn tôi, lén giấu tôi gửi Demo ghi âm của tôi cho công ty Tăng Thiển."

Kha Giáo sững sờ hai giây, trong nháy mắt hiểu ý của anh, dờ khóc dờ cười nói, "Cho nên nói cách khác, anh là bị bạn ép lên Lương Sơn mới chỉ có thể nhắm mắt bước vào giới showbiz..."

Tạ Tu Dực đưa cánh tay nhẹ nhàng đặt ở trên lan can, "Trước là như thế, nhưng bây giờ suy nghĩ có chút thay đổi rồi."

"Hử?"

Cô dựa trên cánh tay mình, nghiêm túc nhìn anh, "Thay đổi gì?"

"Bây giờ, tôi muốn dùng cái sân rộng hơn để truyền bá tác phẩm hay."

Kha Giáo nghe xong ngẩn người, ngạc nhiên anh thế mà lại biết nói lời như vậy, lại đột nhiên cảm thấy rất xúc động, không kim lại được đưa bàn tay về phía anh.

"Hy vọng có một ngày, anh ở trong giới showbiz có thể trở thành một nhân vật như Tay." Cô nhìn anh, cười như trẻ con, "Chúng ta vỗ tay giao hẹn, có được không?"

Anh lẳng lặng nhìn cô, vậy mà thật sự chậm rãi rút tay ra khỏi túi quần, nhẹ nhàng vỗ tay với cô.

"Bụp..."

Cùng lúc đó, bầu trời trên đầu họ đột nhiên nở ra những bông pháo hoa rực rỡ sắc màu.

0 giờ đúng, pháo hoa bắn lên cũng chính thức tuyên bố bước sang một năm mới.

Cô nhìn những bông pháo hoa tạo hình bất đồng hết đóa này đến đóa kia nở rộ, trên gương mặt nho nhỏ tràn đầy nụ cười thích thú, "Tạ Tu Dực, pháo hoa này thật đẹp quá đi."

Không nghe thấy câu trả lời của anh ở bên cạnh, cô tưởng là anh cũng đang chăm chú xem pháo hoa, lại đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu mình nặng trĩu.

Chẳng biết lúc nào Tạ Tu Dực đã đi tới phía sau cô, đặt cằm trên mu bàn tay của chính mình, nhẹ nhàng cúi đầu xuống, cách tay đè xuống cái đầu nhỏ của cô để tránh làm đau đi.

Bờ sông nhỏ phản chiếu hình pháo hoa, người đàn ông trước giờ lạnh lẽo lạnh nhạt, không thích tiếp xúc với người khác lại dùng một tư thế như vậy không tiếng động đến gần cô.

"Ừ, rất đẹp."

Anh ở phía trên đỉnh đầu nơi cô không nhìn thấy, khẽ nhếch miệng, "Năm mới vui vẻ."

Kha Giáo nghe thấy rõ ràng trong lồng ngực mình truyền đến tiếng "thình thịch" cực lớn.

~ Hết chương 10 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử chương này, 《Giang Sơn Khuyết Ca》do Braska & Kỳ Nhiên hợp xướng, tiểu Tập nữ thần và Kỳ Kỳ là đôi cộng tác kim bài, đẹp...

Viết mà lòng say cả trứng rồi T^T... Công Tử không cho Rau Chân Vịt về nhà chính là vì muốn cùng cô đón giao thừa và chơi gậy tiên nữ với cô... T^T... Bị động tác cuối cùng kia giật điện hãy dùng khẩu hiệu "Nam thần đẹp trai bay rồi" thống nhất nói với tôi!!!!

Lời Editor:

YouTube: Giang Sơn Khuyết Ca [江山阙歌] | Braska ft. Kỳ Nhiên: https://youtu.be/kz_Ci_Ai-Hw

SoundCloud: Giang Sơn Khuyết Ca [江山阙歌] | Braska ft. Kỳ Nhiên: <https://soundcloud.com/meocon243/giang-son-khuyet-ca-ed-braska-ky-nhien>

5Sing: Giang Sơn Khuyết Ca [江山阙歌] | Braska ft. Kỳ Nhiên: <http://5sing.kugou.com/yc/1613109.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bái Tinh Nguyệt (1)

Tiếng nổ của pháo hoa giữa trời đêm rất lớn, nhưng Kha Giáo cứ cảm thấy bốn phía xung quanh cô và Tạ Tu Dực yên tĩnh không có nửa tiếng ồn.

Khí tức của anh ở ngay bên cạnh và đỉnh đầu mình, cô lại động cũng không dám động.

Bản thân từ nhỏ đến lớn... hình như chưa bao giờ đứng gần đàn ông như thế, trừ bố cô ra.

Ông tướng này sao thế? Sẽ không phải là sau khi nhận ra cô đối với anh sẽ tỏ ra tình mẹ chới chang thì coi cô thành gôi ôm không lờ đay chứ? Sao cô cứ cảm thấy anh giống như đang làm nũng vậy T^T...

Lúc này, có phải cô nên nói câu gì đó mới phải không? Trẻ to xác mặt đơ, cũng chúc anh năm mới vui vẻ??

"Em thật lùn."

Trong lúc cô đang vắt óc nghĩ cách diễn đạt, người phía sau đã ném ra ba chữ như thế, nhẹ nhàng rút tay đặt ở trên đỉnh đầu cô ra.

Kha Giáo tròn mắt há mồm, ước chừng mười mấy giây, mới chột quay người, thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn anh, "Anh... Tôi cũng cao 1m63 đấy nhá! Sao có thể coi là lùn hả!"

Té ra mới vừa rồi cô suýt chút nữa tím đập rợn rợn, tên khốn này hóa ra chỉ đang nghĩ xem làm sao đối cách dìm cô à!

Tạ Tu Dực rất bình tĩnh nghiêng đầu ngáp một cái, uể oải nói, "Mệt rồi, về ngủ thôi."

"Đi đi, đi đi." Kha Giáo tức giận khoát tay với anh, tiện tay sờ sờ túi áo, bỗng vỗ đùi đi theo, "Đội đầu! Điện thoại của tôi quên ở trên bàn uống trà nhà anh rồi, tôi lên lầu cùng anh một chuyến."

Hai người đi vào cao ốc, ở đại sảnh chờ thang máy, chỉ chốc lát, thang máy "ting" một tiếng xuống đến tầng một, lúc này trong tầm mắt của Kha Giáo, một người đàn ông cao phải xấp xỉ hai mét từ trong thang máy trước mặt chậm rãi đi ra.

(◕◕).....

Kha Giáo nhìn đến ngu luôn.

Người đó đang đeo tai nghe to nghe nhạc đến mê mẩn, ra khỏi thang máy phát hiện cô và Tạ Tu Dực đang nhìn mình, bước chân ngừng một chút, lập tức dừng hẳn lại.

Trong cuộc sống thực, Kha Giáo thật sự rất ít khi đối diện trực tiếp với người cao như thế, theo bản năng nuốt ngum nước miếng, ngược cổ nhìn về phía mặt anh ta.

Bất ngờ là, tướng mạo anh ta vậy mà còn rất đẹp, mặt mũi tuấn tú, nhưng cảm giác đầu tiên cho cô lại là... hình như có chút "hung thần ác sát*"...

□*Hung thần ác sát*: Ý chỉ ác thần, chỉ người vô cùng hung ác.*

"Ồ." Người đó nhanh chóng đi mấy bước qua đây, giơ thẳng tay lên, đám nhẹ một đám vào bả vai Tạ Tu Dực, xem như là lên tiếng chào.

Chân mày Tạ Tu Dực cau lại, giống như là lờm anh ta một cái.

Đối phương tháo tai nghe xuống, dường như lúc này mới nhìn thấy Kha Giáo bên cạnh Tạ Tu Dực, không lên tiếng, chỉ là nhú mày.

"Kha Giáo." Tạ Tu Dực không biểu cảm gì, coi như là giới thiệu hai bên với nhau cho hai người họ một chút, "Nhuế Ưu."

"Xin chào." Kha Giáo xoa xoa mũi, bắt chuyện với Nhuế Ưu, "Tôi là... bạn của Tạ Tu Dực."

Cô rút cuộc nhìn lại, mới đem câu "hử đầu bếp tay sai" đã đến bên mép nuốt trở về TAT...

"Ồ, tôi là hàng xóm của cậu ấy."

Đại Nhuế Ưu nói xong câu này, Kha Giáo bỗng ngẩn người.

Có một tích tắc, cô cảm giác nhất định là mình từng nghe thấy cái giọng này ở đâu đó rồi.

Vô cùng vô cùng quen, nhất là cái giọng điệu lúc nói chuyện, năm chữ ngắn ngủi cũng có thể trong nháy mắt để lộ ra sự cao ngạo từ trong xương của anh ta.

Mặc dù cô chưa từng gặp người trước mặt này, nhưng dựa vào trực giác cô đã có thể xác định, tính cách của tên này cũng không quá tốt, tuyệt đối không dễ chọc vào.

"Mình tới quán tạp hóa mua mì gói." Nhuế Ưu xiết chặt khăn quàng vào cổ, nghiêng đầu nói với Tạ Tu Dực, "Cậu muốn mua không?"

Kha Giáo nghe xong, lập tức phản xạ có điều kiện nhìn về phía Tạ Tu Dực, quăng ra khí thế bức người nhất mình có thể đạt tới.

Đại khái là tiếp nhận được ánh mắt của cô, đưa trẻ to xác nào đó trầm mặc hai giây, lại rất dứt khoát đáp lại một chữ "Không".

Nhuế Ưu hình như hơi ngạc nhiên, gãi gãi đầu, còn đặc biệt truy hỏi một câu, "Cậu không mua thật? Lạt Hoàn Phong cũng không muốn? Là hàng tồn trong nhà cậu vẫn chưa ăn hết hay là gì?"

"Hỏi nhiều."

Tạ Tu Dực lạnh lùng đáp trả hai chữ, cất bước vào thang máy.

Kha Giáo và người khổng lồ ở lại mắt lớn trừng mắt nhỏ, Kha Giáo không biết nên nói gì, nhưng lại cảm thấy cứ như thế mà đi cũng không lẽ phép cho lắm.

"Cô là bạn gái Tạ Tu Dực à?"

Cô ngẩn ra, còn chưa kịp phủ nhận, đối phương đã sờ mũi mình, ý tứ sâu xa gọi lên một nụ cười nhẹ, "Trước đó tôi thấy rồi, cô lờm cậu ấy, cho nên cậu ấy mới không dám để tôi mua mì gói hộ cậu ấy, trước đây cậu ấy rất thích mì gói, một ngày ba bữa cũng không chán."

Nói xong, lại còn chặc chặc tiếp tục cảm thán, "Thật quá lạ... Lần đầu tiên trong đời tôi thấy chuyện như vậy xảy ra trên người Tạ Tu Dực..."

Kha Giáo thật sự không biết mình nên tiếp tục tiếp chuyện thế nào nữa, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, mà Tạ Tu Dực trước đó đã vào thang máy cũng không cho cô thêm cơ hội nghĩ lời thoái, trực tiếp đi tới một tay kéo cô vào thang máy, giơ tay nhấn nút đi lên của thang máy.

"Hàng xóm của anh thật thú vị..."

Đội vào nhà Tạ Tu Dực, Kha Giáo ngượng ngùng đi tới bên bàn uống trà cầm điện thoại của mình bỏ vào túi áo, cảm thán nói, "Vội lại anh ta cao thật đấy..."

"2 mét 1." Lúc này Tạ Tu Dực đã cởi áo khoác ra, chỉ mặc bộ quần áo trong dựa vào ghế sofa cầm cốc uống nước.

Kha Giáo trợn mắt há mồm nuốt ngum nước miếng, "Nếu anh ta ra ngoài mà không chú ý, có phải rất dễ cộc đầu vào trần cửa không..."

"Không ít lần." Người nào đó một chút mặt mũi cũng không cho anh bạn hàng xóm của mình.

Cô nghe vậy bật cười "xi" một tiếng, ngẩng đầu nhìn đồng hồ thấy cũng sắp một giờ đêm rồi, vội vàng đi ra cửa nhà, "Tôi về đây, anh ngủ sớm chút đi, mai gặp lại."

Đội đi giày xong, tay cô vừa mới đặt trên tay nắm cửa chính, thì nghe thấy phía sau truyền tới một câu nhàn nhạt, "Đội đã."

Cô vừa quay đầu lại, Tạ Tu Dực đang đứng ở trước mặt cô, mặt không biểu cảm khoanh tay chăm chú nhìn cô.

"Em có bạn trai chưa?"

...

Câu hỏi thật quen thuộc, Kha Giáo xoa xoa huyệt Thái Dương, cô nhớ hình như hai ngày trước Djay có phải cũng đột nhiên hỏi cô câu như vậy không ấy nhỉ.

"Chưa." Cô nghĩ nghĩ, luôn cảm thấy Tạ Tu Dực không phải người bình thường, cũng không biết rốt cuộc là anh xuất phát từ lý do gì mới hỏi cô cái vấn đề này, nhưng vẫn thành thật trả lời, "Bởi vì từ nhỏ đến lớn đều quá 'trạch', ban đầu là fan anime với trò chơi, sau lại thành fan K. Trâm, fan CV với cổ phong, không có tiếp xúc quá nhiều với con trai, hơn nữa đàn ông có thể khiến tôi rung động đều ở trong giới 2D, cho nên Tăng Thiên luôn mắng tôi là thiếu nữ nghiện internet..."

Mặc dù nói ra rất xấu hổ, thế nhưng cô lớn ngần này, ngay cả mối tình đầu cũng chưa từng có thật TAT...

Ánh mắt sâu thẳm của Tạ Tu Dực chuyển hai vòng trên mặt cô, nhìn không ra vui buồn, một hồi lâu, mới từ trong lỗ mũi "ừ" một tiếng, tự tay mở cửa giúp cô.

"Vây... năm mới vui vẻ nha, mai gặp!" Kha Giáo cười với anh, nhanh chóng ra khỏi cửa.

...

Đội cô đi rồi, Tạ Tu Dực vào phòng tắm rửa, không sấy tóc, cũng không đi dép lê, tiện tay cầm cái khăn lông xoa xoa cái đầu còn ướt, ngồi khoanh chân trên thảm trước ghế sofa mở máy chơi game.

Mới chơi không bao lâu, chuông cửa bỗng vang lên, vang khoảng năm phút đồng hồ vẫn kiên trì vang tiếp, anh nhú mày, nhấn nút tạm dừng, sắc mặt không quá tốt đi tới mở cửa nhà.

"Yo." Đứng ở cửa chính là Nhuế Ưu bưng một bát mì gói nóng hổi, "Ăn không?"

Tạ Tu Dực cũng không thèm nhìn anh ấy thêm một cái, quay lại trước ghế sofa.

"Ồi vãi, cậu đói tính thật rồi à? Tiểu Hoàng Tử mì gói mà lại không ăn mì gói?" Nhuế Ưu cúi đầu, một tay đóng cửa lại, mặt dày đi thẳng vào phòng, đi theo anh tới sofa.

Anh không để ý tới Nhuế Ưu, mặt không biểu cảm tiếp tục lướt nhanh trên tay cầm điều khiển của máy chơi game ở trong tay, Nhuế Ưu nhìn một lúc, bỏ bát mì đã xử lý xong một nửa xuống, sâu xa nói, "Mình nói này đồ biến thái, mỗi lần mình thấy cậu chơi game, cậu luôn không thích sáng khoái giết sạch người, thì cực thích từ từ giết vò người ta, cậu ấy, sao mà khủng bố thế hả..."

Tạ Tu Dực ngay cả ánh mắt cũng không lệch một chút nào.

"Này, đồ xấu xa." Nhuế Ưu ăn xong bát mì, vô cùng buồn chán dựa vào ghế sofa, "Bây giờ cậu ở công ty thế nào rồi? Rốt cuộc thì lúc nào ra album đây?"

Câu này vừa dứt, Tạ Tu Dực quay phắt đầu sang, cho anh ấy một ánh mắt sắc như dao.

Nhuế Ưu bị ánh mắt lạnh lẽo có thể đông chết người kia tàn sát một hồi, muốn cười, lại chỉ có thể nhịn không thể cười, "Lờm gì chứ? Cậu nên cảm ơn mình thật tốt mới đúng, nếu không phải mình, căn bản sau này quần chúng nhân dân không thấy được một thiên tài âm nhạc có một không hai được không hả?"

"Thứ bảy hai tuần sau, ngày 17 tháng 1 cậu ở nhà không?"

Lúc này Tạ Tu Dực dừng một chút, đột nhiên hỏi như vậy.

"Ồ, làm sao?" Nhuế Ưu nhú mày, dường như nhanh chóng nhớ ra cái gì đó, "Mình nhớ hôm đó hình như là sinh nhật cậu mà, muốn mình đón sinh nhật

với cậu?"

Tạ Tu Dực trầm mặc hai giây, cầm tay cầm điều khiển trong tay đập một cái trên đùi anh ấy, "Ca hội YY."

"Đm... đau vãi." Nhuế Ưu bị đập đau, vừa định tức giận mắng anh vài câu, đột nhiên trợn to hai mắt, "Khoan đã, cậu muốn tham gia ca hội YY?"

"Cả cậu nữa."

Biểu cảm trên mặt Nhuế Ưu thay đổi bất ngờ trong vài giây, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp, "Là... là nhân vật vĩ đại nào lại có thể mời được cậu tham gia ca hội YY? Không phải là cậu nợ người ta khoản tiền lớn đấy chứ? Hay là ảnh nude rơi vào tay người ta rồi?"

Tạ Tu Dực không lên tiếng, chỉ là thả lỏng bả vai, đầu gối trên cánh tay, bình tĩnh dựa lưng vào sofa.

"Thảo nào hai hôm trước Đại Hoa "tâm sự" với mình nói cậu gần đây quả thực có vẻ giống như bị ma nhập... Hôm nay vừa nghe quả nhiên là như vậy, ngay cả ca hội YY mà cũng đồng ý tham gia..." Nhuế Ưu lắc đầu, bỗng hỏi ngược lại, "Lại nói, sao mình cũng phải tham gia?"

"Bởi vì cậu là ca sĩ cô ấy thích nhất trong giới cover tiếng Nhật."

Nói xong câu đó, trong mắt Tạ Tu Dực bỗng thoáng qua một tia không vui cực nhanh, gờ chân lên đập anh ấy một cái thật mạnh, đập cho Nhuế Ưu cao hơn hai mét ngã thẳng xuống thảm.

"Này! Hôm nay cậu làm gì mà cứ động tay động chân với mình, cẩn thận chọc giận ông đây mà ông đánh cậu thật, cậu nhìn trên người cậu xem, gầy đến nỗi cả tý thịt cũng không có, hoàn toàn không sức chiến đấu."

Nhuế Ưu chống tay từ trên thảm bò dậy, câu tiết khua khua quả đâm với anh, nhưng đột nhiên lại bắt được từ then chốt trong lời nói của anh, "Cô ấy? Cô ấy là ai? Nam hay nữ?*" Sẽ không phải là cậu động lòng xuân muốn nói chuyện yêu đương đấy chứ?! Minh cảnh cáo cậu đấy Tạ Tu Dực, cậu cũng đừng có nghĩ làm hại mấy cô bé!"

□*Nam hay nữ*:* Trong tiếng Trung, cô ấy/ cậu ấy... (her/him) đều phát âm là [ta].

Ngay cả ứng chiến Tạ Tu Dực căn bản cũng lười ứng, "Mau rút về nhà mình đi."

"Cậu muốn ngủ rồi?"

Tạ Tu Dực uể oải đưa tay lên sờ sờ quai hàm mình, cảm lấy máy tính với tai nghe đặt ở trên bàn uống trà từ trước ghé sofa đứng dậy, "Đi ghi âm bài cover tiếng Nhật nghiền ép cậu."

"Đúng là ngàn vạn lần không nghĩ tới nha! Để đỡ con gái vui, ngay cả ung thư lưỡi giai đoạn cuối cũng muốn dốc hết tinh thần sức lực đi ghi âm bài hát rồi, cây vạn tuế nở hoa thật rồi, ngay cả Tạ Tu Dực cũng muốn nói chuyện yêu đương rồi, thế giới này còn tốt hơn được nữa không..."

Nhuế Ưu nhìn bóng lưng anh, cười giống hệt tên lừa đảo cố gắng động thổ trên đầu Thái Tuế*, "Muốn mình tham gia ca hội được thôi, vậy cậu phải nói cho mình biết trước, rốt cuộc thì cậu vừa ý con gái nhà ai rồi? Mình phải nhanh chóng tới chùa thấp cho cô ấy nén hương."

□*Động thổ trên đầu Thái Tuế*:* Thái Tuế là sao chủ một năm, là sao đứng đầu trong các Thần Sát, quyết định vận mệnh năm đó là Cát hay Hung; những người "phạm" Thái Tuế thì trăm sự không thuận, sự nghiệp gặp nhiều trắc trở, bấp bênh, sức khỏe bất ổn. Đầu Thái Tuế ở đây chính là chỉ phương vị Thái Tuế, đó là vị trí tôn nghiêm tuyệt đối, nên chú ý thờ phụng, chăm sóc, tuyệt đối không nên động thổ hay xây sửa, đóng đinh vào đó, nếu không hành vi mạo phạm Thái Tuế có thể gây ra tai họa vô cùng lớn. Nghĩa cả câu là tại các phương vị khác nhau, mỗi khi Thái tuế nằm lệnh tại phương vị đó sẽ gặp nhiều bất lợi, ai làm nhà, xây dựng...cũng đều hết sức kiêng dè. Câu nói này còn dùng để chỉ những người thiếu hiểu biết, vô minh, liều lĩnh, hồ đồ.

"Chính là người cậu vừa mới gặp đó."

Tạ Tu Dực bình tĩnh vút lại một câu như vậy, đầu cũng không ngoảnh lại đi vào phòng ngủ, để lại Nhuế Ưu ở trong phòng khách cười cười, bỗng kinh hãi đến nỗi rút cả cảm.

"What the fuck? Chính là người vừa nãy?!"

~ Hết chương 11 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử của chương, 《Hikaru Nara》 của 7th Chord, tổ hợp Hồ Lô Oa tôi thích nhất trong giới cover tiếng Nhật: Mario, Rajor (Đỉnh Đỉnh), Lạc Huyền, Nhân Y Đại Nhân (Cầu Cầu), Vân Chi Khấp (nữ thần của tôi), Yểm Tương (Ba Ba) cùng với ClessS (Soái hơn Lão Khắc)!! Hay phát khóc!!! Siêu hot!! B Trạm và 5Sing đều có!! Nghe xong chắc chắn các bạn sẽ yêu bảy người này luôn!!

Ahahahahahahahahahahahahaha siêu thích tương tác giữa Công Tử và Nhuế Ưu làm sao bây giờ!!! Đoán ra Nhuế Ưu 2m1 là ai

chưa!!!! Có phải đôi thoại của hai soái ca cực buồn cười không!!!!???

Ca hội YY ngày 17 tháng 1 muôn người mong đợi, gian tình bùng nổ!!!! Hẹn không??!!!!

Lời Editor:

YouTube:

Hikaru Nara [光るなら] | Goose house: <https://youtu.be/SnXkhkEvNIM>

Hikaru Nara [光るなら] | 7th Chord: <https://youtu.be/-6yMkxeqWQk>

SoundCloud: Hikaru Nara [光るなら] | Goose house: https://soundcloud.com/goose_house/hikaru-nara-goose-house-your-lie-in-april

5Sing: Hikaru Nara [光るなら] | 7th Chord: <http://5sing.kugou.com/fc/13710997.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bái Tinh Nguyệt (2)

Ngày đầu tiên năm mới, Kha Giáo đương nhiên ngủ thẳng một giấc dài.

Sau khi tỉnh dậy cô cứ cảm thấy mình eo mỗi lưng đau, nghĩ nghĩ, có lẽ là vì cả đêm nằm mơ thật sự đã quá hao tâm tổn sức.

Ở trong mơ, cô vốn nhìn thấy gương mặt ma cà rồng không biểu cảm của Tạ Tu Dực, lại nghe thấy giọng nói mê người của Djay, đến cuối cùng, hai người này lại hợp lại làm một, từ trong miệng Tạ Tu Dực phát ra giọng nói của Djay, trực tiếp dọa cho cô tỉnh luôn...

Kha Giáo, mày đủ rồi đấy.

Lúc rời giường đánh răng, cô nhìn cái gương, trong lòng ra sức khinh bỉ mình một cái.

Mày thật sự không thể vì thích Djay thích đến nỗi nhìn thấy một người giới tính nam liền chụp ảnh ấy lên người đối phương, mặc dù giọng của Tạ Tu Dực lúc ca hát xác thực rất giống Djay, nhưng họ là hai người hoàn toàn khác nhau, mày làm như vậy, đối với Tạ Tu Dực thân là bạn bè trong hiện thực của mày rất không công bằng.

Đội cô tiêu hóa xong tâm lý đùa giỡn mà Ma Kết gọi nhất, ra khỏi phòng tắm, cô cầm di động lên, thì thấy có một cuộc gọi nhờ đến từ Tạ Tu Dực.

"Sao thế?" Điện thoại thông, cô kẹp điện thoại ở bên tai, bắt đầu thay quần áo, "Tôi vừa mới dậy, giờ đến ngay đây, anh đợi tôi thêm một lát."

"Trưa nay ra ngoài ăn." Giọng của Tạ Tu Dực xuyên qua điện thoại cũng có thể cảm nhận được một tia lạnh như băng quen thuộc.

"Hả?" Cô ngẩn ra, dừng động tác mặc quần áo trong tay lại, "Ra ngoài ăn? Ăn gì?"

"Budae Jjigae."

"Anh mà cũng sẵn lòng ra ngoài ăn cơm?" Kha Giáo vô cùng kinh hãi, "Chẳng lẽ bếp ga ở phòng bếp bị anh làm hỏng rồi?!"

Bên kia Tạ Tu Dực trầm mặc hai giây, "... Tôi chỉ là muốn đi ăn Budae Jjigae thôi."

"... Được rồi." Kha Giáo kiểm điểm lối tư duy theo quán tính không coi anh là người bình thường một chút, "Là quán Lẩu Hàn Quốc gần nhà chúng ta đây à?"

"Ừ." Anh nói xong, dừng một chút, "Nhuế Ưu và tôi cùng đi."

...

Đội tới lúc Kha Giáo đến quán ăn Hàn đó, căn bản không cần nhân viên phục vụ chỉ chỗ cho cô, cô liếc mắt cũng đã nhìn thấy chỗ bọn Tạ Tu Dực ngồi.

Không có lý do nào khác, chỉ cần đi về phía mà tất cả các cô gái đều chăm chú tha thiết nhìn vào đó là được rồi... (ノ▽ノ) 〇

Cảm ơn giá trị dung nhan kinh người, lại kèm theo khí thế núi băng của ai đó, mà ngồi đối diện anh lại là Nhuế Ưu cao 2 mét 1, giá trị dung nhan cũng không thấp, tổ hợp hai người xuất hiện ở nơi công cộng như này, muốn bảo người ta không liếc nhìn cũng khó.

"Hey." Nhuế Ưu thấy Kha Giáo đi tới bên bàn của họ, lập tức giơ tay lên tiếng chào cô.

Mà Tạ Tu Dực ở đối diện Nhuế Ưu không lên tiếng, nhưng đã trực tiếp rút cái ghế bên cạnh mình ra rồi.

... Kha Giáo liền cảm nhận được những ánh mắt sắc bén lạnh thấu xương từ bốn phía bắn tới trên da đầu.

"Thơm quá! Đồ đều lên đủ rồi à?" Nhắm mắt từ từ ngồi xuống bên cạnh Tạ Tu Dực, cô cởi áo khoác ra, "Gọi giúp tôi thêm một chiếc bánh pudding xoài nữa được không?"

"Cái vị bên cạnh em này vừa vào đây đã chọn năm đĩa bánh gạo phô mai rồi." Nhuế Ưu thêm món giúp cô xong, chỉ chỉ vào cái nồi đã đun đến đỏ trước mặt, "Lầu thì chúng tôi chọn lẩu bò kim chi, em ăn được cay không?"

"Được! Tôi rất thích ăn cay." Kha Giáo rất tự nhiên đáp lại, "Tạ Tu Dực cũng rất thích."

Lúc này Nhuế Ưu rất nhạy bén chú ý tới biểu cảm giữa lông mày người nào đó ngồi đối diện anh ấy lóe lên một tia vui vẻ, ngay lập tức nổi ý xấu nhủ mày lại, giả bộ kinh ngạc, "...Ồ thật á? Tôi nhớ ngày trước Tạ Tu Dực rất ghét ăn cay mà?"

Lời này vừa nói ra, Kha Giáo lập tức sợ đến đổ mồ hôi lạnh, cô vẫn cho là Tạ Tu Dực thích ăn cay, cho nên mỗi lần đến nhà anh nấu cơm, đều sẽ xào một món cay cho anh ăn, với lại mỗi lần anh cũng đều ăn hết sạch.

Kính hồn bạt vía chuyển hướng sang người bên cạnh, lại thấy ai đó không có phản ứng gì, chẳng qua là giơ tay lên vuốt vuốt nhúm "tóc ngố*" vừa rồi cô đi trên đường bị gió thổi dựng lên.

□*Tóc ngố*:* (Ahoge) là một sợi/cụm tóc mọc "lạc loài" trên đầu nhân vật trong Anime, nghĩa đen là "tóc ngố" và nhân vật ngu ngốc theo một cách nào đó, tuy nhiên cũng mang theo ý thân mật. Một số nhân vật có ahoge là Himeko Katagiri trong Pani Poni, Konata Izumi trong Lucky Star, Megumi Momono trong Mahoraba, Kenji Harima trong School Rumble, và Italy trong Hetalia: Axis Powers.

"Tạ Tu Dực... rốt cuộc thì anh thích ăn cay không?" Cô cẩn thận nghiêm túc hỏi anh.

"Trước đây không thích," Anh thu tay về, "Bây giờ có thể chấp nhận."

Kha Giáo nghe thế trong lòng cảm động vô cùng, nghĩ thì ra đứa trẻ to xác không hiểu chuyện cũng có lúc thấu tình đạt lý như thế, hoàn toàn không để ý tới trên mặt Nhuế Ưu ở đối diện lúc này hiện ra biểu cảm như bị sét đánh vậy.

"Tôi nghe Tạ Tu Dực nói, em là tác giả?"

Ăn một lúc, Nhuế Ưu bất thành linh hỏi như vậy.

Kha Giáo gật đầu.

"Viết loại tiểu thuyết gì? Ngôn tình?"

"Ừm, viết được ba năm rồi."

"Bút danh là gì?"

"Rau Chân Vịt."

"Thủy thủ Popeye à?*" Nhuế Ưu nói đùa một câu, một tay chống cằm, ý tứ sâu xa nhìn thoáng qua Tạ Tu Dực, "Đợi về tôi tra thử, đọc tác phẩm của em."

□*Thủy thủ Popeye*:* Thủy thủ Popeye là một nhân vật hoạt hình hư cấu được tạo ra bởi E. C. Segar. Popeye xuất hiện trong truyện tranh, phim hoạt hình chiếu trên ti vi và chiếu ngoài rạp. Popeye lần đầu xuất hiện trong bộ truyện tranh Thimble Theatre do nghiệp đoàn King Features phát hành vào ngày 17 tháng 1 năm 1929; các năm sau đó bộ truyện tranh đã lấy tên là Popeye. Thủy thủ Popeye thích ăn rau chân vịt, bất cứ khi nào thủy thủ cảm thấy cần có thêm sức mạnh ông chỉ đơn giản là ăn một hộp rau chân vịt và ngay lập tức có được cơ bắp khỏe mạnh.

Kha Giáo bị anh ấy nói đến nổi hơi ngượng ngùng, chỉ đành hỏi lại, "Thế còn anh? Anh làm nghề gì?"

"Tôi?" Nhuế Ưu nhún vai, "Soho* (ngồi ở nhà)."

□*Soho*:* Viết tắt của "Small Office, Home Office".

"Chỉ cần cậu ấy nổi hứng lên tiện tay giúp người ta thiết kế nội thất, lương một năm không chỉ trăm vạn." Lúc này Tạ Tu Dực ở một bên thuận miệng nói bỏ sung.

Kha Giáo nghe thế lập tức nghiêm túc kính nể Nhuế Ưu, trong lòng nghĩ cũng là ngồi ở nhà, vì sao mình sáng tác đến nỗi hai mắt trắng dã mà ngay cả một phần năm của người ta cũng không kiếm được TAT...

"Thế em gái Rau Chân Vịt à, em biết nghề nghiệp của cái vị bên cạnh em đây là gì không?" Nhuế Ưu đột nhiên cười gian một tiếng.

Kha Giáo dừng đũa, suy tư chốc lát, "Ca sĩ?"

"Em cũng quá coi thường cậu ấy rồi, mặc dù nói, bây giờ cậu ấy bước vào giới showbiz là do trò đùa của tôi... Nhưng cho dù tên này không đi con đường này cũng hoàn toàn có thể kiếm nhiều đến nỗi bay lên." Nhuế Ưu bật cười, nháy mắt nói, "Muốn biết lịch sử huy hoàng trong đời của cậu ấy không?"

"Ừm ừm!"

Lòng hiếu kỳ của Kha Giáo hoàn toàn bị câu dẫn ra rồi, trên đầu giống như mọc lên hai cái tai thỏ đang không ngừng lắc lắc.

Nói thật, cô thực ra vẫn rất muốn khai quật những câu chuyện sau lưng trẻ to xác mặt đơ, nhưng mấu chốt là cô lại không dám hỏi trước mặt anh, bây giờ không dễ gì bên cạnh anh lại xuất hiện một người bạn quan hệ rất tốt với anh lại dường như hiểu rất rõ về anh, cô đương nhiên muốn nghe được chút nội dung sâu xa từ miệng đối phương rồi.

Lúc này Nhuế Ưu vừa giả vờ háng giọng, vừa tinh bơ nhìn Tạ Tu Dực đối diện: Minh nói cho cô ấy biết nha? Minh được nói bao nhiêu?

Tạ Tu Dực: Tự nhìn mà làm, đừng lăm mồm.

Nhuế Ưu hiểu ngay lập tức: Giới 2D cậu muốn tự nói với cô ấy chứ gì? Vậy thì trừ phần giới 2D tạm thời không nói ra, còn lại đều được?

Ánh mắt Tạ Tu Dực khẽ hiện lên tia sáng bày tỏ ngầm cho phép.

"Chắc cậu ấy từng nói với em, trước khi tốt nghiệp đại học cậu ấy vẫn luôn ở nước Mỹ chứ?"

Được Tạ công tử cho phép, Nhuế Ưu đề đũa xuống, cắn ống hút coca, lời nói úp úp mở mở, "Tôi và cậu ấy quen nhau ở Mỹ, từ cùng một trường cấp ba đến cùng một trường đại học, sau khi tốt nghiệp cùng nhau về nước đến bây giờ, đã mười năm rồi."

"Đại học chúng tôi học ở MIT, chỉ khác chuyên ngành, tôi học Trường Kỹ thuật, cậu ấy học Trường Quản lý Sloan."

...

MIT, Viện Công nghệ Massachusetts, còn là Trường Quản lý Sloan, "máy bay chiến đấu" hàng đầu.

Kha Giáo lặng lẽ ném ánh mắt lên trên thân người mặt không biểu cảm vui đầu chuyên tâm ăn bánh gạo bên cạnh, cô cũng biết chỉ số IQ của cái người này chắc chắn cực cao, quả nhiên là vậy.

Dầu gì năm ấy cô chịu áp lực thi đỗ đại học danh tiếng tốt nhất thành phố T còn được người bên cạnh khen rất lâu, bây giờ so sánh, đúng là "tiểu vu gặp đại vu*", huống hồ chuyên ngành cô thi đỗ kia vẫn là một chuyên ngành ít gặp, sao so được với Quản lý Sloan của người ta T^T.

□*Tiểu vu gặp đại vu**: (小巫见大巫) Chữ "vu" ở đây là chỉ người thời xưa chuyên coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý câu thành ngữ này là chỉ thấy phù thủy nhỏ gặp thấy phù thủy lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực.

Nói tới những ngày tháng đã đi qua, biểu tình trên mặt Nhuế Ưu cũng lộ ra một chút miễn cưỡng, "Lúc đó cậu ấy chính là kiêu ngạo của người Hoa chúng ta, ở Trường Quản lý Sloan chém giết kịch liệt nhất, thực sự là làm tức chết một đám người nước ngoài, duy trì vị trí số một cả năm học đến tận tốt nghiệp, hơn nữa tên này từ sau khi hoàn thành chương trình 12 thì thời gian rảnh làm một thương nhân tài chính* tự do, em đoán xem, lúc tốt nghiệp đại học quỹ cá nhân của cậu ấy là bao nhiêu?"

□*Thương nhân tài chính**: Là người hay thực thể, trong tài chính, mua và bán các công cụ tài chính như các cổ phiếu, trái phiếu, hàng hóa và các phái sinh, trong khả năng của nhà đại lý, nhà phòng hộ, nhà buôn chênh lệch, hoặc nhà đầu cơ. Các thương nhân tài chính hoặc là những người chuyên nghiệp (được đào tạo) làm việc trong một định chế hoặc một công ty tài chính, hoặc các cá nhân (bán lẻ). Họ mua và bán các công cụ tài chính được trao đổi trên các thị trường chứng khoán, thị trường phái sinh và thị trường hàng hóa, gồm có các sản phẩm giao dịch chứng khoán, sản phẩm phái sinh và sản phẩm hàng hóa. Theo Wall Street Journal năm 2004, một giám đốc điều hành thương nhân trái phiếu chuyển đổi trung bình kiếm được từ 700.000 USD tới 900.000 USD.

"... Bao nhiêu?" Kha Giáo hít mũi một cái, rất muốn nghe, lại vô cùng sợ nghe thấy một con số khổng lồ.

Nhuế Ưu nhún mày, chìa tay mô phỏng con số.

"Năm?" Giọng Kha Giáo run lên, "Năm trăm vạn?"

"Đồ la Mỹ." Nhuế Ưu rút tay về.

Kha Giáo đem con số vừa rồi nhân với sáu, đôi đũa trong tay cũng suýt chút nữa không cầm chắc.

Ba... ba nghìn vạn nhân dân tệ đó!!

Lúc cô tốt nghiệp đại học ngay cả quyển sách đầu tiên cũng còn chưa xuất bản đâu, tài sản cá nhân của Tạ Tu Dực lại đã là tám chữ số rồi...

Cùng... cùng là người, sao lại khác biệt nhiều thế chứ, cái này rốt cuộc là vì sao đây TAT...

"Sau khi tốt nghiệp đại học chúng tôi đều không học nghiên cứu, về nước luôn, tôi có hứng thú với thiết kế, cậu ấy thì tiếp tục làm thương nhân tại nhà, có lúc sẽ tới phòng làm việc của người nổi tiếng hướng dẫn hậu kỳ, cũng từng làm phối âm, đạo diễn khẩn cấp các thứ..." Nhuế Ưu chống cằm nhớ lại, "Lại nói, thật ra thì có rất nhiều minh tinh cũng từng hát ca khúc cậu ấy sáng tác, để tôi nhớ xem có những ai nào."

Sau đó Nhuế Ưu thuận miệng nói ra hai cái tên, Kha Giáo liền sợ ngây người.

Trời ạ, thì ra những bài này đều là anh sáng tác... Những minh tinh hát ca khúc anh sáng tác này cũng đều là tuyến ca sĩ số một số hai đó.

"Nói chung, sau khi chúng tôi về nước, đã có vô số người đưa cảnh ô liu cho cậu ấy muốn mời cậu ấy từ hậu trường lên sân khấu, cậu ấy chính là chết cũng không đồng ý." Nhuế Ưu sờ sờ mũi, muôn vàn cảm khái, "Tên này thực sự vô cùng ghét lộ diện."

"Khụ."

Ngay lúc Kha Giáo nghe đến cảm xúc dâng lại còn chăm chú, đột nhiên nghe thấy Tạ Tu Dực ở bên cạnh thấp giọng ho khan một tiếng.

"Hử?" Cô quay đầu nhìn về phía anh.

Anh không lên tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu cô nhìn bánh điểm tâm pudding xoài phục vụ vừa mang tới ở trên bàn.

Kha Giáo là người mê đồ ngọt thâm niên, lúc nhìn thấy bánh pudding xoài ngay cả mắt cũng phát sáng, nhanh chóng lấy bánh pudding tới, vui vẻ dùng thìa xắn một miếng.

Ừm... Thật là ngon!

Lúc xắn thêm miếng nữa, cánh tay lại đột nhiên bị người ta nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Quay đầu, Tạ Tu Dực đang không nhúc nhích nhìn cô chăm chú.

"Anh cũng muốn ăn à? Anh thích đồ ngọt?" Cô nhỏ giọng hỏi anh.

"Cậu ấy cực thích đồ ngọt, tôi nhớ có lần cậu ấy một ngày ăn hết sáu hộp Macaron." Nhuế Ưu chen vào nói, "Quá biến thái luôn, quả thực nghiện ngọt như mạng."

"Vậy được, tôi đi bảo người lấy thêm một cái thìa tới." Kha Giáo vừa mới giơ tay định gọi phục vụ qua đây, thì cảm thấy cái thìa trong tay nhẹ hơn.

Nghiêng mặt sang, thì thấy Tạ Tu Dực đã trực tiếp đến gần dùng cái thìa kia của cô, ăn hết miếng bánh cô vừa xắn lên kia.

...

Nhuế Ưu ngồi ở đối diện nhìn xem đến nỗi cả con người cũng sắp rơi ra ngoài.

Lúc này nội tâm Nhuế Ưu OS*: Mẹ nó không phải cậu có bệnh sạch sẽ sao! Đừng nói đến cái thìa người khác từng ăn, nắm đó ở đại học cho dù người ta mở chai nước ngọt của cậu một cái cậu cũng không muốn uống cái chai đó nữa! Mẹ nhà cậu!

□OS* (Operating System): Hệ điều hành.

Kha Giáo vẫn đắm chìm trong những tiểu sử vàng chói rực rỡ Nhuế Ưu vừa mới kể của Tạ khác người, nghĩ anh thích ăn điểm tâm ngọt thì dứt khoát nhường cho anh ăn là được, bèn đẩy cái cốc pudding xoài tới trước mặt anh.

Nhưng đưa trẻ to xác mặt đơ nào đó rất cao ngạo lạnh lùng nhìn cô một cái, tuyệt nhiên không có bất cứ hành động nào.

Anh lại không muốn ăn nữa rồi?

Trước giờ Kha Giáo luôn không đoán ra mạch não của vị "gia" này, lại chậm rì rì dùng thìa xắn một miếng nữa.

Ai ngờ một giây tiếp theo, đưa trẻ to xác nào đó ngay lập tức lại gần ăn hết sạch miếng trong tay cô đó.

...

Tiếp tục lặp lại như thế, Kha Giao đã không hề hay biết tự tay dứt cho người nào đó ăn hết cả một cái bánh pudding xoài rất nhanh.

"Ừm, không tệ."

Người nào đó com nước no nê, hết sức hài lòng, Kha Giao bỏ cái thìa xuống, nhìn cái chén trống không, cứ cảm thấy hình như sai sai ở đâu đấy.

Mà giờ phút này Nhuế Ưu ở đối diện xem xong toàn bộ quá trình đang cất lực đè nén con thịnh nộ trong lòng, cuối cùng thì cũng không thể nhịn được nữa lấy điện thoại ra.

Leo lên QQ, anh ấy mở nhóm bạn bè mấy người bạn họ ra, tức giận gõ chữ trên màn hình nói: Địch mợ! Tôi hỗ trợ Djay của em gái cậu ta muốn theo đuổi, các cậu đoán xem cậu ta báo đáp tôi thế nào? Mợ nó chứ cậu ta show ân ái nguyên một bữa com ở trước mặt tôi!

Rất nhanh, những người khác trong nhóm liền lần lượt nổi lên.

Đại Hoa: Cái này có gì lạ? Chúng tôi còn hỗ trợ cậu ta giúp phối kịch truyền thanh cho sách của cô gái của cậu ta.

Thất Hoàng: Ông đây cũng đã nói không nhận dự án mới nữa rồi, dưới tình huống tự và mặt mình giúp cô gái của cậu ta phối kịch đây.

Khải Khải: Anh đoán xem anh ấy báo đáp bọn em thế nào?

Nấm Muối: Cậu ta đuổi tất cả bọn tôi ra khỏi kênh YY.

Bạch Ngân: Còn không cho chúng tôi trêu đùa cô gái của cậu ấy.

Tịch Nguyên: Chỉ cho mình anh ấy trêu thôi.

Hàn Sương: Còn ở ngay trước mặt chúng tôi bức cô gái của cậu ta thổ lộ một đồng với cậu ta nữa.

Hạ Khúc Ưu (Nhuế Ưu):... Mỗi ngày đều ngược bọn FA như thế cậu ta cũng không bị trời phạt sao! Ông đây không giúp cậu ta theo đuổi con gái nữa!

Những người còn lại: Mi cho rằng mi không giúp cậu ta theo đuổi con gái thì cậu ta không theo đuổi được chắc?

Hạ Khúc Ưu:...

~ Hết chương 12 ~

Lời tác giả:

Mẹ kiếp cười phun rồi hahahahahahahahahahaha buồn cười quá đi... Vốn là muốn nhanh một chút để viết về ca hội, nhưng ngẫm lại vẫn muốn tiếp tục thanh thoi không lo lắng viết về tiết mục đưa trẻ to xác xấu bụng trêu đùa Rau Chân Vịt!! Tiêu đề phụ của chương này có thể là: Tức chết lão Khúc FA.... Mau!!! Mau nói cho ta biết cảm giác sau khi đọc chương này đi!!! Cực kỳ muốn nghe cảm giác sau khi đọc của các bạn!!! Các bạn đừng nói với tôi bình luận để lại hôm nay của các bạn là "hahahahahahahahaha"????!!

Có phải đưa trẻ to xác thật sự quá tồi quá xấu bụng rồi không! Mặc dù người ta là thiên tài kia mà...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Quảng Hàn Chi (1)

Sau ba ngày nghỉ tết Nguyên Đán, Kha Giao bắt đầu trở nên mỗi ngày đều đứng ngồi không yên.

Không có lý do khác, dĩ nhiên là bởi vì trước khi Djay và cô bàn bạc xong, ca hội YY ngày 17 tháng 1 do cô tổ chức đã cách càng ngày càng gần.

Có điều, nói là ca hội cô tổ chức, thực tế hình như đến tận bây giờ cô cũng chưa làm một cái gì TAT...

Thời gian, Djay xác định.

Khách quý, Djay mời.

Chuẩn bị, cũng là Dạy để Staff của đoàn đội Tuyết Dạ Ngư Châu mang theo các nhân viên quản lý hưng phấn đến nỗi mỗi ngày nhảy lên nhảy xuống nhà cô một tay lo hết.

Hình như cô... cả ngày chỉ cần phụ trách làm người qua đường ở trong nhóm là được rồi, đến mở miệng cũng bị người ta chê, cô nhớ mang máng ngày đó đi hỏi tổ Kế hoạch cần làm gì, Kế hoạch vung tay nói với cô: Cô cứ ngoan ngoãn đợi đấy cho tôi, chuẩn bị tốt phần hỏi và đáp mở màn của mình là được, những cái khác khỏi cần cô lo.

Hơn nữa, vốn dĩ mỗi ngày tới giúp Tạ Tu Dục nấu cơm cũng coi như là một trong những nhiệm vụ của cô, nhưng kể từ sau khi cùng ăn nôi Budae Jjigae hôm đó xong, anh lại đột nhiên trở nên xuất quỷ nhập thần, mỗi lần cô tới nhà anh đều không thấy được bóng dáng anh, chỉ biết là thức ăn cô nấu anh đều ăn hết, cô chỉ có thể mỗi ngày tự mình lặng lẽ tới, lại lặng lẽ về nhà.

Cô nghĩ, cho dù anh không bằng lòng nữa, chắc bây giờ anh cũng phải khua chiêng múa trống chuẩn bị cho việc chính thức debut rồi chứ nhỉ.

Mặc dù nói, cô có hơi cô đơn và không quen chút mà thôi.

Nhưng mà, cái này cũng đều trong dự liệu rồi, ban đầu cô vốn là trời xui đất khiến bước vào cuộc sống của anh, chờ anh trở thành đại minh tinh thật rồi, quỹ đạo giao thoa giữa cô và anh cũng nên từ đây trở thành đường thẳng song song rồi nhỉ.

Vì vậy, lúc Tăng Thiên gọi điện tới, ít nhiều cô vẫn thể hiện ra một chút rầu rĩ.

"Đích thực là hai ngày nay trẻ to xác nhà cậu rất bận." Tăng Thiên ở đầu kia điện thoại nói với cô, "Minh cũng vừa mới biết, trước khi anh ấy ký hợp đồng với công ty bọn mình, có được một nhà sản xuất cực kỳ nổi tiếng mời thể hiện ca khúc chủ đề của một bộ phim điện ảnh, đoán chừng chắc bản thân anh ấy thực sự thích bộ phim này nên mới nhận, hiện tại bộ phim này sắp công chiếu đến nơi rồi, hơn nữa doanh thu phòng vé dự kiến nhất định sẽ rất cao, cho nên hai ngày nay đang bận làm công tác kiểm tra cuối cùng của ca khúc chủ đề."

"Ồ... Là thế à."

"Rau Chân Vịt." Tăng Thiên ho khan một tiếng, bắt ngờ hạ giọng, "Minh nói này, khoảng thời gian này có phải cậu và trẻ to xác mà sát ra tình cảm thật rồi không?"

Kha Giáo sững sờ một chút.

"Nói thật, mình thật sự cảm thấy anh ấy rất nghe lời cậu, hơn nữa những lúc hướng về phía cậu giống như đột nhiên có nhân tính, lúc trước mình luôn cảm thấy trên thế giới này căn bản không có ai trị được anh ấy, cho đến khi cậu xuất hiện trước mặt anh ấy."

"... Được rồi cậu cho là lúc này cậu đang ngâm thơ trong đêm hội mừng xuân đấy à?" Cô vuốt vuốt trán, "Cảm giác của mình lúc này, thực sự chính là có chút giống như "Gấu Con" gửi nuôi ở nhà mình một khoảng thời gian bỗng nhiên được đón về ấy..."

Tăng Thiên thoải mái cười to.

"Được rồi đừng cười nữa." Kha Giáo thở dài, "Mà lại gần đây nam thần giới 2D của mình cũng không xuất hiện thêm nữa, cứ cảm thấy hai ngày nay làm việc gì cũng không có tinh thần..."

"Thiếu nữ bị đá kích bởi đồng thời thất tình cả trên internet và hiện thực," Tăng Thiên nghe xong, cười trên nỗi đau của người khác mà cúp điện thoại, "Không nói nữa, mình phải đi hẹn hò với bạn trai rồi, bye bye ~"

...

Kha Giáo tức giận ném thẳng điện thoại lên trên giường, lại về làm ở trước máy tính.

Mở QQ lên, avatar của Dạy vẫn tối, kể từ sau khi anh nói chuyện riêng với cô trên YY lần trước, anh liền không xuất hiện thêm nữa, bất kể là Weibo hay là nhóm cast kịch truyền thanh kia, cô đều không thấy lại bóng dáng của anh.

Nghĩ đến anh vốn là người cực kỳ thần bí khiêm tốn, cô không thể vì cái giao lộ bắt đầu đầy bất ngờ giữa họ, liền dựa vào điều này ôm ấp quá nhiều yêu cầu cùng ảo tưởng xa vời.

Nói cho cùng, chung quy anh vẫn là một người cách cô rất xa rất xa.

Haiz...

Kha Giáo dứt khoát khép máy tính lại, buồn bã ù ỉu đi ngủ.

...

Tâm tình cứ suy sụp như vậy trọn một tuần, cho đến buổi tối một ngày kế hoạch tổng của tổ Kế hoạch đột nhiên chọn cô trên QQ.

Thời Tiểu Gian: Rau Chân Vịt, đại công cáo thành, quyết định được chủ trì ca hội rồi.

Rau Chân Vịt: (◡◡) Là ai?

Thời Tiểu Gian: Hàn Thiếu.

Rau Chân Vịt: Ồ tôi biết anh ấy, chủ trì YY du học ở Nhật Bản đó đúng không? Rất nhiều ca hội lớn đều là anh ấy chủ trì.

Thời Tiểu Gian: Chính xác chính xác, hay hơn cả lyric, vừa "động kinh" vừa đứng đắn, thiếu gia soái soái lắm ý (*^__^*) Lại nói ban đầu vì quá bạn anh ấy không đồng ý, vẫn là Đại Hoa đại đại ra mặt mới mang anh ấy tới được.

Rau Chân Vịt: Con người Đại Hoa đại đại thật sự là quá tốt TAT

Thời Tiểu Gian: Thực ra thì tôi muốn tới nói cho cô biết, chúng tôi vừa làm xong khâu chuẩn bị cuối cùng rồi, 9 giờ phải ở trong kênh đối chiếu với Hàn Thiếu tiện thể diễn tập một chút, cô có thời gian đến nghe nha?

Rau Chân Vịt: Đương nhiên là được rồi.

Nói chuyện với kế hoạch tổng xong, Kha Giáo nhắm thời gian đi tắm một cái, lại rót ly cà phê, mới trở lại trước bàn đọc sách đăng nhập YY.

Vừa vào kênh của chính cô, liền phát hiện hiện trường hoạt động đã vô cùng náo nhiệt, nhìn lại, nhóm Tràng không* đã mặc áo vàng trật tự ngay ngắn đồng loạt auto ở một bên rồi.

□Tràng không*: Được rút gọn từ cụm từ "không chế tràng diện", chỉ nhân viên quản lý chịu trách nhiệm không chế hiện trường.

Trên khung bình luận, cùng Kha Giáo trước sau vào kênh - Hàn Thiếu rất lễ phép lên tiếng chào trước: Chào mọi người ^^, Chào cô Rau Chân Vịt.

Những người khác: Chào Hàn Thiếu!

Rau Chân Vịt: Thiếu gia, chào anh.

Hàn thiếu: Bây giờ tôi lên mic nói chuyện được không?

Rau Chân Vịt: Được chứ, Thời Tiểu Gian ôm Hàn Thiếu lên mic đi.

Gõ chữ xong, Kha Giáo liền đeo tai nghe lên, rất nhanh, trong tai nghe truyền đến giọng nói ấm áp của Hàn Thiếu, "Tôi có khoảng 20 phút, có thể nói xong không? Rau Chân Vịt, cô nói hay là Kế hoạch của cô nói?"

Kha Giáo nhanh chóng gõ chữ nói: Chắc không vấn đề, kế hoạch Thời Tiểu Gian của tôi sẽ chịu trách nhiệm giải thích thần tốc.

Trước khi Thời Tiểu Gian làm nhân viên quản lý của cô cũng đã có nhiều kinh nghiệm trong việc chuẩn bị ca hội YY, lúc này rất lão luyện lên mic, trước hết đề tất cả tràng không giới thiệu phần công việc của chính mình.

"Ừm, phân công rất rõ ràng." Nghe giới thiệu xong, Hàn Thiếu nói một câu như vậy, "Màu áo thì sao?"

"Về màu áo thì, tôi hỏi qua ý của Rau Chân Vịt rồi, tất cả khách quý phát áo vàng, tất cả tổ Phụ đề của khách quý áo hồng phấn, các em gái nhà Rau Chân Vịt phát áo lam, những du khách khác phát áo lục." Thời Tiểu Gian bổ sung "Hàn Thiếu anh cũng là áo vàng, Rau Chân Vịt mặc áo cam."

Kha Giáo lúc này nghĩ nghĩ: Tiểu Gian, còn ai mặc áo cam không?

Ai ngờ cô vừa gửi xong câu này, liền nghe thấy Thời Tiểu Gian ho khan một tiếng, cả giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi, "Còn một người áo cam là bản mạng của Rau Chân Vịt cô, Công Tử đại nhân đặc biệt yêu cầu."

Kha Giáo ngẩn ra, ngay lập tức nghe thấy trong tai nghe truyền đến tiếng cười nhẹ của Hàn Thiếu, "Nói thật, ngày 17 hôm đó tôi vốn có việc thật, thế nhưng nghe thấy Đại Hoa nói Djay sẽ đến, tôi liền nghĩ thế nào cũng phải đẩy việc của mình lại tới chủ trì ca hội, Rau Chân Vịt, cô thật sự rất có bản lĩnh, tôi thấy giới cổ phong nên tặng huy chương cho cô rồi đây."

Kha Giáo ở trước máy tính bị trêu chọc đến vô cùng túng quẫn, chỉ có thể liều mạng chuyển trọng tâm câu chuyện:... Thời Tiểu Gian, mau lên, tiếp tục tiếp tục.

Trong giọng nói của Thời Tiểu Gian rõ ràng cũng đều là ý cười.

"À, ca hội chính thức bắt đầu vào 8 giờ tối hôm đó, 7:45 Hàn Thiếu sẽ vào kênh hâm nóng mặt trận 15 phút, Đại Hoa là khách quý mở màn, rồi đến Bạch Ngân, Khai Khai, sau khi ba đại đại này thể hiện xong, chúng tôi thiết kế một phần đặc biệt, Thất Hoàng, Hàn Sương và Tịch Nguyên ba CV đại nhân này sẽ phối âm ba nam chính trong ba tác phẩm của Rau Chân Vịt ngay tại đây, sau năm phút phối âm lại chia nhau trình bày một bài hát."

"Ồ?" Kha Giáo vừa nghe, tròn tròn mắt, "Bọn Thất Hoàng cũng tới ca hội?"

Cô nhớ, lúc đó trong danh sách Djay bàn với cô hình như không có bọn Thất Hoàng mà.

"Đúng thế." Thời Tiểu Gian cười trộm, "Là sau đó Djay đại đại gọi họ tới, nghe nói là cố ý để làm nổi bật lên những tác phẩm khác của cô, chúng tôi muốn cho cô một ngạc nhiên nên vẫn nhịn không nói với cô."

"Ừm..." Hàn Thiếu lúc này lại chậm rãi lên tiếng, "Rau Chân Vịt, tôi thấy, giới võng phối cũng nên tặng huy chương cho cô rồi."

Kha Giáo cực kỳ quần bách, một bên vì cái tên được nhắc tới trong lời nói của Thời Tiểu Gian kia mà vui đến nỗi tim đập loạn, một bên lại cảm thấy những lời này đều quá không chân thật T^T...

Djay, Công Tử đại nhân, rốt cuộc thì anh lén lút làm những việc này lúc nào vậy?

"Sau khi kết thúc phần phối âm là Nấm Muối, cùng với hai vị đại đại của giới cover tiếng Anh là TMK và Margie chia nhau biểu diễn, tiếp nữa là Kỳ Mộ, Kỳ Mộ đại đại nói hôm đó anh ấy thương diễn ở nước ngoài, cho nên cũng chỉ có thể lên YY bằng điện thoại, chất lượng âm thanh có thể sẽ hơi kém" Thời Tiểu Gian nói đến đây, nhẹ nhàng cảm thán một câu, "Cho dù là lên bằng điện thoại, đoán chừng fan cũng đều muốn diễn rồi, phải biết rằng kể từ sau khi Mộ Mộ tập trung vào thương diễn cũng sắp nửa năm không tham gia ca hội rồi."

"Sau khi Kỳ Mộ hát xong là phần quay thưởng, khách quý quay thưởng là Hạ Khúc Ưu, quay thưởng xong Ưu đại sẽ hát, rồi đến phần hỏi đáp cùng độc giả của Rau Chân Vịt, sau khi kết thúc phát ghi âm của Vân Đồ đại đại."

"Tạm ngừng một chút," Hàn Thiếu nghe đến đây, hình như là nuốt ngụm nước miếng, "Không thể không nói, đội hình như vậy, phỏng chừng hôm đó sẽ phải có tới xấp xỉ một vạn fan hâm mộ, các tràng không phải vất vả rồi."

Anh ấy nói xong, trên bình luận lập tức nhảy ra một mảng: Không vất vả! Có thể làm tràng không của ca hội này chúng tôi cũng sắp kích động điên rồi ấy được không!

"Như vậy, vị khách quý cuối cùng chính là Djay rồi đúng không?"

"Không sai, tôi mai chúng tôi sẽ chính thức phát hành poster và audio tuyên truyền trên Weibo!"

Hàn Thiếu hiểu rõ cười nói, "Thế thì, tôi dám cam đoan, số người online hôm đó nhất định sẽ vượt qua hai vạn."

Hai vạn...

Kha Giáo ở trước máy tính nghe thế trong lòng vừa nóng lên lại vừa hưng phấn, vừa vỗ vỗ đầu, lại bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất không chắc chắn, cực kỳ trống rỗng.

Trước đây cô hứa hẹn với Djay rằng cô sẽ tổ chức ca hội này thật tốt một cách bóc đồng như thế, nhưng thật muốn đảm bảo tiến hành hoàn hảo toàn bộ ca hội này, không xảy ra một chút sai lầm nhỏ, quả thật cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dẫu sao thì, đây là ca hội đầu tiên Djay tham gia sau ba năm nhập giới, anh tin nhiệm cô như vậy, nếu cô không cách nào cho anh một vũ đài hoàn mỹ nhất làm thủ tú* YY, bản thân cô cũng không thể tha thứ cho chính mình.

□*Thủ tú*: Lần đầu xuất hiện hay biểu diễn.*

Trong kênh hình như Hàn Thiếu và Thời Tiểu Gian vẫn đang thảo luận về một vài chi tiết nhỏ của khâu chuẩn bị, cô chống cằm, cả người dần dần có chút thất thần.

Đúng vào lúc này, cô bỗng nhìn thấy một cái tin nhắn riêng của YY hiện ra ngay chính giữa màn hình.

"Onl?"

Một chữ đơn giản, mà người gửi tin nhắn, là Djay.

Kha Giáo nhìn chằm chằm cái tin nhắn suốt khoảng mười giây, ngay lập tức từ trên ghế nhảy cẫng lên, dùng tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra đến giờ trả lời, "Vàng!"

"Đến kênh con, văn phòng."

Ngay từ giây đầu tiên tin nhắn của anh xuất hiện, nhịp tim Kha Giáo đã bắt đầu trở nên không ổn định, lúc này đưa tay đóng khung chat, vội vàng run rẩy đi chọn văn phòng của cái kênh con kia.

Mà ngay lúc con chuột của cô vừa mới chuyển tới trên hai chữ "văn phòng" kia, thì nghe thấy trong tai nghe bất thành linh truyền đến giọng nói kinh ngạc của Hàn Thiếu, "Hình như tôi vừa mới nhìn thấy Djay xuất hiện."

"Hả? Ở đâu?" Giọng của Thời Tiểu Gian cũng một phát tăng tám mức.

Trong nháy mắt, toàn bộ khung bình luận dùng tốc độ của dòng thủy lưu xuất ra một mảng: Công Tử ở đâu!??

...

Kha Giảo bị dọa tay run mạnh một cái, run rẩy vào thẳng văn phòng.

Giọng nói trả lời ở hiện trường hoạt động biến mất, mà giây tiếp theo, một giọng nói đã vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của cô hòa lẫn tiếng tim đập của cô bất ngờ chui vào tai nghe của cô.

"Mệt không?"

Hai chữ trầm thấp lại ngắn gọn, vào lúc đêm khuya vắng vẻ nghe thấy lại càng mê người.

Đầu cô vẫn hỗn loạn, lúc này một tay giữ chắc tai nghe, lặng lẽ nuốt ngụm nước miếng, nhấn giữ phím F2, "... Không, không mệt, Djay đại đại anh thì sao? Sao hôm nay đột nhiên có thời gian lên đây? Xong việc rồi ạ?"

Nói xong, cô mới cảm thấy mình nói một hơi hình như hơi nhiều, thật là giống một bà già nhiều chuyện TAT...

Bên kia Djay trầm mặc hai giây, rất nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Kha Giảo nghe đến nỗi tim rung lên, cảm nhận được trong tiếng "ừ" kia, phảng phất mang theo một tia vui vẻ rất nhạt rất nhạt.

"Vây... vậy..."

Dưới tình cảnh này, quả thực cô căng thẳng đến nỗi cả lời cũng không nói lên được, cô muốn trò chuyện với anh, càng muốn nghe anh nói chuyện, nhưng cứ cảm thấy dường như thế nào cũng không mở miệng được.

Đều nói lúc đối diện với người mình thích sẽ trở nên không giống chính mình, mà lúc này đối diện với bản mạng giới 2D, cũng đã đủ để cô hoàn toàn thất thường rồi.

Bản mạng, bản mạng

"Nghe nhạc không?"

Ngay lúc cô muốn cầm đầu phụ đi đập tường*, lại bất ngờ nghe thấy Djay nói như vậy.

□Cầm đầu phụ đi đập tường*: 1, đập đầu phụ đập tường thể hiện ý vì von rằng không biết lượng sức; 2, là bị thương rất nặng vì đầu phụ đập mà chết thì...; 3, ý kiểu bình thường muốn chết thì đập đầu vào tường, nhưng cầm đầu phụ đập tường là không muốn chết, chỉ giả vờ cho oai thôi.

"Dạ? Nghe? Nghe nhạc gì? Ai hát ạ?" Nói năng lộn xộn rồi...

"Tôi hát."

Lúc này bên kia tai nghe truyền tới tiếng click chuột nhẹ nhàng của anh, "Vừa ghi âm xong một bài cover tiếng Nhật, nghe thử xem?"

~ Hết chương 13 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử của chương, 《Nhật Mộ Quy Đồ》, hát gốc An Cửu, cover Amuro (A Đại) & Ngô Ân.

Nghe... nam thần hát... không????!!!!

Hàn Thiều là bạn thân, cho nên nhận được sự đồng ý của cậu ấy trực tiếp để cậu ấy như ban đầu mà thể hiện làm chủ trì YY luôn, cậu ấy vùng tay bảo tôi cũng không cần đổi tên đâu hahaha~

Nói cho tôi biết, nóng người không hả!!!!

Lời Editor:

YouTube:

Nhật Mộ Quy Đồ [日暮归途] | An Cửu ft. Thanh Y: https://youtu.be/8_sYz5K8cYc

Nhật Mộ Quy Đồ [日暮归途] | Amuro ft. Ngô Ân: <https://youtu.be/Dk6mI8oC4HM>

SoundCloud:

Nhật Mộ Quy Đồ [日暮归途] | An Cửu ft. Thanh Y: <https://soundcloud.com/meocon243/nhat-mo-quy-do-an-cuu>

Nhật Mộ Quy Đồ [日暮归途] | Amuro ft. Ngô Ân: <https://soundcloud.com/meocon243/nhat-mo-quy-do-amuro-ngo-an>

5Sing:

Nhật Mộ Quy Đồ [日暮归途] | An Cửu ft. Chris W, Đông Nhi: <http://5sing.kugou.com/yc/863068.html>

Nhật Mộ Quy Đồ [日暮归途] | Amuro ft. Ngô Ân: <http://5sing.kugou.com/fc/12886845.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Quảng Hàn Chi (2)

(◡◡), (◡◡), (◡◡)...

Mấy giây liền trong kênh hoàn toàn yên tĩnh, Kha Giáo dùng tay vỗ mạnh lên hai má mình, một cái không đủ, lại vỗ hai cái.

... Au ôi mẹ ơi, đau quá.

Nhưng mà, cô không xuất hiện ảo giác thật nha, trong giao diện YY trên màn hình máy tính trước mặt, Djay mặc áo cam đang cùng với cô, hai người ở riêng trong kênh con, giống hết lần trước.

Hơn nữa vừa rồi, có phải anh còn nói, muốn phát một bài cover tiếng Nhật anh vừa ghi âm xong cho cô nghe không?

...Hệ thống thính giác của cô chắc cũng không hỏng hết đâu nhĩ TAT

"Bài hát này là ED của Chiếc Thìa Bạc phần 2, Oto no Naru Hou e →."

Trong kênh yên tĩnh, Djay nhàn nhạt nói như thế xong, liền nhẹ nhàng click chuột, "Vẫn chưa làm hậu kỳ, bản Demo, tạm nghe trước."

Không tạm! Không có tạm chút nào cả được không!

Mặc dù lúc này ngoài miệng Kha Giáo ngượng ngùng căng thẳng đến cả một câu cũng không nói lên được, nhưng nội tâm đang liều mạng gào thét, Công Tử đại nhân anh thật quá khiêm tốn rồi, không cần hậu kỳ giọng của anh vẫn có thể từng giây từng phút khiến người ta dâng tưng đầu gối đó...

Giây tiếp theo, nhạc nền vui vẻ và trong trẻo vang lên.

"Tooku hanareta basho ni iru toki mo (Cho dù chúng ta người trời Nam người đất Bắc)

Bokura no koe ga todokimasu you ni (Cũng hãy để tiếng ca của chúng ta mãi luôn được ở bên nhau)

Mayotta toki wa oto no naru hou e → (Hãy cất bước theo giọng hát ấy mỗi khi bạn lạc lối nhé)

..."

Mà từ giây phút Djay cất tiếng hát vang lên âm La Mã đầu tiên, trái tim Kha Giáo cũng suýt thì nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tiếng Nhật lưu loát, giọng hát rõ ràng và tươi sáng, giống như sao băng lóe lên giữa bầu trời đêm, giọng hát và âm điệu hoàn toàn khác lúc hát nhạc cổ phong, nhưng trước sau đều kinh diễm như nhau.

Vì để cô xem lời bài hát cùng một lúc luôn, Djay còn nhanh chóng gõ vào khung bình luận lời bài hát đã đánh dấu ba dòng chữ tiếng Trung/ tiếng Nhật/ phiên âm La Mã.

Nghe rồi lại nghe, không biết vì sao, cô lại cảm thấy mũi ê ẩm.

Rõ ràng là một ca khúc rất tươi sáng lại rất hot, nhịp điệu cũng rất mạnh mẽ, khiến người ta sẽ cảm thấy khắp người tỏa nhiệt tràn trề năng lượng, nhưng vì sao cô lại xúc động muốn khóc chứ?

Cô nghĩ, cô phải thật sự, phải cực kỳ yêu Djay, và năng lượng trong giọng của anh có khả năng xuyên thấu tất cả.

Chỉ có anh.

3:38, nốt nhạc cuối cùng biến mất trong không khí.

Kha Giáo rút ra một cái khăn giấy bịt cái mũi của mình, dùng sức hít.

"Bị cảm?" Trong kênh lại khôi phục yên tĩnh lần nữa, Djoy bỗng mở miệng hỏi.

"... Không, không phải," Cô nhanh chóng phủ nhận, vò khăn giấy thành một cục ném sang một bên.

Nếu như cô nói nghe anh cover cái bài tiếng Nhật đầy nguyên khí này đến nỗi phát khóc, nhất định sẽ bị anh cười chết mất TAT

"Công Tử đại nhân, anh hát thật sự là quá tuyệt luôn!" Nghe hết bài hát, giống như là truyền thêm cho cô đầy một cột máu và dũng khí.

Trốn trong cùng một căn phòng nhỏ với bản mạng, nghe bài hát bản mạng mới ghi âm xong, cô thật lòng cảm thấy bây giờ mình là người hạnh phúc nhất thế giới, kiểu thời điểm này nếu vì quá căng thẳng mà á khẩu không nói được câu nào với bản mạng, sau đó cô nhất định sẽ cào chết mình.

Đại khái trầm mặc hơn mười giây, đầu kia Djoy mới sâu kín mở miệng, "Như vậy, bây giờ bản mạng cover tiếng Nhật của em vẫn là Hạ Khúc Ưu?"

... Kha Giáo không dám tin vào tai mình nữa.

Trong, trong cái giọng điệu này, sao lại giống như có một phần oán niệm ở đây vậy? Người vừa mới nói kia, là Djoy thật sao? Thật sự là Djoy tự cao tự đại, cao ngạo lạnh lùng như dãy núi băng ngàn dặm kia sao? Sao cái kiểu ngạo kiều đó... giống Tạ Tu Dục thế chứ?

Nghĩ đến Tạ Tu Dục, cô đột nhiên run rẩy.

Cô phát hiện, hình như từ lúc vừa mới bắt đầu, Djoy vẫn đang dùng một cái giọng đối với cô mà nói có chút xa lạ lại không khỏi quen thuộc nói chuyện với cô, cái giọng này, hình như... chính là giọng thật của anh?

Mà cái giọng này, thật sự, quá giống người nào đó luôn.

Không được, không được nghĩ tiếp nữa, chẳng lẽ cô thật sự nhớ cái đứa trẻ to xác mặt đơ đã mất tích nhiều ngày kia đến điên rồi sao TAT Hiện tại là cô đang nói chuyện với bản mạng đó! Với bản mạng đó!

Lắc lắc đầu, cô dùng hai tay che mặt, khe khẽ trả lời anh, "... Không, từ hôm nay trở đi, đại nhân anh chính là bản mạng toàn lĩnh vực của em."

"Ồ?" Djoy ho khan một tiếng, trong giọng nói mang theo tia hài hước nhàn nhạt, "Vốn còn muốn hát cover bài tiếng Anh nữa, bây giờ xem ra, hình như đã không cần nữa rồi?"

"... Không, không cần đâu ạ! Hoàn toàn không cần nữa!" Lại một bài nữa còn không bằng cô nằm thẳng ở bệnh viện vừa truyền máu vừa nghe luôn đi..

Kha Giáo một bên bị giọng nói trầm lạnh lại lười biếng kia làm cho thần hồn điên đảo, một bên lệ đổ như thác.

Lúc này Djoy tắt công cụ phát nhạc đi, tiếng click chuột cùng tiếng gõ bàn phím cũng biến mất, dường như là đang một lòng đợi cô nói chuyện.

"Công, Công Tử đại nhân?" Kha Giáo giữ tai nghe, theo bản năng liền đánh bạo hỏi anh, "Hôm nay anh, không bận việc gì ở giới 3D ạ?"

"Bây giờ tạm thời có chút thời gian nghỉ ngơi." Anh dừng một chút, "Em thì sao?"

Công Tử đại nhân, đại nhân lại đang nói chuyện phiếm cùng cô kìa! TAT

"Em vẫn tốt." Cô dùng ngón tay không ngừng khe khẽ chọc mặt bàn, xoa dịu căng thẳng trong lòng, "Hai ngày nay cũng không viết sách, chính là đang chuẩn bị ca hội, không, không đúng, thật ra thì căn bản em cũng không giúp được bao nhiêu việc."

"Đúng rồi, quên không nói, cảm ơn Công Tử đại nhân còn đặc biệt mời bọn Thất Hoàng đại đại tới hiện trường ca hội phối âm sách giúp em, em thật sự rất cảm động, thực ra em rất sợ mình làm không tốt ca hội lần này, có lỗi với anh và nhiều đại đại anh mời tới như thế..."

Càng nói càng lộn xộn, càng nói trách nhiệm cùng áp lực trong lòng lại càng tăng.

"Đừng căng thẳng," Djoy ở đầu bên kia, hình như dùng ngón tay khẽ gõ gõ mặt bàn, "Làm không tốt thì sao?"

"Làm không tốt, không liên quan gì đến em, tôi sẽ đi xử lý bọn Đại Hoa."

Kha Giáo nghe mà chết đứng.

"Trách nhiệm của ca hội ở trên người ca sĩ, chúng tôi làm ca sĩ phải dùng ca khúc, làm nổi bật lên nhân vật chính của ca hội," Hiếm thấy anh lại nói nhiều như thế, "Mà nhân vật chính của ca hội này, là em."

"Cho nên, cứ thoải mái làm, vui là được."

Người cô đã sùng bái ba năm, thì ra tính cách thật chính là như vậy, tùy ý, nhưng lại mang theo sự cứng rắn cùng năng lực đầy tính áp đảo, chỉ dựa vào vài câu ngắn ngủi, đã có thể khiến lòng cô ổn định lại.

Có lẽ, mục đích hôm nay anh lên YY, không chỉ là muốn cho cô nghe hát, mà càng muốn tiếp động lực cho cô.

Tất cả mọi người đều nói anh lạnh lùng không hiểu nhân tình, nhưng cô lại bất ngờ phát hiện ra sự tinh tế và dịu dàng ẩn giấu trong anh.

Hình như... Càng mê anh hơn rồi phải làm sao đây.

"Phải làm việc rồi." Cuối cùng, anh cất giọng trầm thấp nói với cô một câu, "Thứ bảy gấp."

Theo anh rời khỏi kênh con, đại sảnh hoạt động cũng đã vườn không nhà trống rồi.

Mở QQ ra, có tin nhắn của kế hoạch Thời Tiểu Gian nhắn lại: Rau Chân Vịt, chúng tôi bàn bạc với Hàn Thiếu xong hết rồi, tất cả đều thuận lợi, tối mai bắt đầu chính thức công bố tuyên truyền ca hội ra ngoài, ps: Chuyện cô và Công Tử đại nhân ở phòng nhỏ hẹn hò riêng, toàn thể nhân viên quản lý chúng tôi và Hàn Thiếu đều sẽ kín miệng giữ bí mật, hãy yên tâm ^^

...

Kha Giáo đưa tay đỡ trán.

Ngay từ lúc lần đầu tiên Djay bước vào kênh của cô nói với cô câu đầu tiên, cô đã lo lắng truyền ra ngoài có thể bị trăm vạn fan hâm mộ của anh đánh chết tươi hay không, chứ đừng nói tới anh phải giúp cô làm kịch truyền thanh, hát ED, và sau đó lại hai lần hội đàm YY riêng, cùng với anh muốn tham gia ca hội YY cô tổ chức nữa.

Cũng may toàn thể nhóm quản lý của cô, vẫn thật lòng giúp đỡ, công tác bảo mật từ đầu đến cuối làm rất tốt, chưa hề lộ ra nửa cái tin đồn.

Ừm, còn có tất cả các Đại Cúc Cự, hôm nay lại thêm Hàn Thiếu, hôm nào đó, nhất định phải cảm tạ ơn cứu mạng của họ thật tốt.

Tâm tình lúc này thật sự là không bình tĩnh được, nhìn máy tính mà cái gì cũng không xem vào, cô dứt khoát khép máy tính lại, tắt đèn nhảy lên giường, ở trên giường lăn đi lăn lại, ngây ngốc cười khúc khích khúc khích.

Cứ ngỡ ngác như vậy cho đến tận hai giờ đêm, cô vẫn không ngủ được, trong đầu tuần hoàn lặp đi lặp lại bài cover tiếng Nhật lúc tối Djay hát kia, phần khích đến nỗi có thể đi thẳng xuống lầu chạy hai vòng.

Bốn giờ rồi.

Kha Giáo thật sự cảm thấy đêm nay rất có giá trị kỷ niệm, dứt khoát lấy điện thoại ra, soạn một cái tin Weibo po* lên.

□po*: post

"Nửa đêm nghe giọng người đẹp, cả đêm mở mắt đến hừng đông.

Hoành phi: Nam thần quá đẹp."

...

Mặc dù đêm nay bởi vì quá tốn máu nên ngủ không quá ngon, nhưng Kha Giáo vẫn ngủ một giấc đến tận chiều.

Đến lúc vô tư thoải mái rời giường đánh răng, cô ở phòng bếp đun nước, thuận tay cầm điện thoại lên, định lướt Weibo một chút.

Ai ngờ vuốt màn hình mở ra, liền nhìn thấy ở trên đầu góc bên phải Weibo hiện lên nhắc nhở 99+ cái thông báo.

Oh shit 0. 0...

Kha Giáo sợ hết hồn, vội vàng mở Weibo ra, muốn xem xem rốt cuộc thì Weibo động kinh hay là gì, phải biết rằng, cô làm tác giả ba năm qua, nhưng từ trước đến giờ chưa từng một lần nhận được nhiều thông báo như thế.

Khoảnh khắc nhấn vào trang chủ của mình, cô liền sợ ngây người, cô nhìn thấy cái tin Weibo mình nhất thời nổi hứng đăng vào rạng sáng hôm nay, thế mà lại có mấy nghìn chia sẻ và bình luận.

Rốt cuộc... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy!

Run run rẩy rẩy mở phần bình luận ra, thì thấy một tràng dài để lại.

Fan A: Cái đệch, rốt cuộc cô là thần thánh phương nào! Vị Weibo thứ 20 Công Tử đại nhân theo dõi! Đại Hoa đại nhân, Bạch Ngân đại nhân, tại sao tất cả họ đều theo dõi cô?!

Fan B: Lão Khúc thế mà cũng theo dõi cô rồi, diễn đàn Mực Khô để lại móng vuốt.

Fan C: Diễn đàn Công Tử Đại Nhân bày tỏ không phục em gái đột nhiên xuất hiện này →_→

Fan D: Tôi sắp phải tách khỏi cái thế giới này rồi, thế quái nào trong một đêm Công Tử đại nhân lại có quan hệ dính líu tới tác giả ngôn tình?!

Fan E: Rốt cuộc cô với nam thần Djay nhà tôi có quan hệ gì hả! Mau nói đi!!!!!!

...

Kha Giáo nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Trực giác nói cho cô biết, tất cả cái này đều có liên quan đến Djay, thế là, cô vỗ đùi trực tiếp đi mở bình luận nổi bật ra trước tiên.

Quả nhiên, chỉ thấy bình luận nổi bật nhất được like mấy nghìn cái, chính là bài chia sẻ đồng thời bình luận của Djay: Đã nói bản mạng toàn lĩnh vực rồi đó.

Lúc Kha Giáo nhìn thấy câu này, cả người giống như đều bị nấu chín rồi ấy, đang mùa đông, thế mà trên trán cô cũng đổ mồ hôi.

Lại nhẹ nhàng nhấn vào hình đại diện của Djay, cô thấy rất rõ ràng, ở dưới phần giới thiệu của anh, quan hệ Weibo giữa anh và cô, đã từ cô đơn phương theo dõi, biến thành... theo dõi lẫn nhau.

"Thình thịch", "thình thịch", Đây là âm thanh của nhịp tim bên tai cô.

Ngón tay chậm rãi hướng về phía di động, cô nhìn thấy, Djay mà tổng số tin Weibo chỉ có không đến 30 cái, Djay quanh năm không đăng nửa cái Weibo, thế mà lại trong một đêm, liên lục, đăng ba cái tin Weibo.

Tin thứ nhất, là bài Weibo của cô lúc rạng sáng anh chia sẻ ngay sau đó kia.

Tin thứ hai, là link liên kết chính thức đăng trên K Trạm của ca khúc cover tiếng Nhật tới qua anh cho cô nghe trước kia.

Mà tin thứ ba...

Tin Weibo thứ ba, là anh chia sẻ lần thứ hai cái bài Weibo ban đầu kia của cô, cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, trong lần chia sẻ thứ hai này, thậm chí ngay cả Hạ Khúc Ưu cũng xen vào.

Djay:

"Thì ra cậu ăn mì không ăn đến hòng cả đầu. //@Hạ Khúc Ưu: Nhảy lĩnh vực, cướp bát com, vì em gái. //@Djay: Đã nói bản mạng toàn lĩnh vực rồi đó."

...

Lần này, cô cảm thấy mình hoàn toàn xong đời rồi.

~ Hết chương 14 ~

Lời tác giả:

Ca khúc đề cử của chương, chính là bài trong chương, ED Chiếc Thìa Bạc phần 2, 《Oto no Naru Hou e →》(hỏi Vân tỷ, tên tiếng Trung hình như là đi về phía âm thanh?), bản tôi nghe là hợp xướng bảy người, cũng chính là cái bản của Mario Đinh Đinh Cầu Cầu Lạc Huyền Khắc Khắc Yểm Tương và Vân tỷ đó, trên B Trạm và 5Sing đều có ~ hay muốn bay lên luôn ~

Một cái ca hội của tôi rờng rã chán gỏi suốt bốn chương cũng là liều mạng đã mạn luôn TAT cảm giác từ thời khắc này em gái Rau Chân Vịt bắt đầu phải quỳ lạy thật rồi, sắp bị fan của trẻ to xác bóp chết tươi rồi... Nắm tay, chương sau, ca hội chính thức bắt đầu!

Vỗ đùi, nói đi, đủ hot không? Đủ để mất máu không? Đủ gian tình tứ phía không? Trẻ to xác có phải đẹp trai bay lên không? 1, 2, 3 hãy trả lời ~

Lời Editor:

YouTube:

Oto no Naru Hou e → [オトノナルハウヘ→] | Goose house: <https://youtu.be/ONNFHTOueXo>

Oto no Naru Hou e → [オトノナルハウヘ→] | 7th Chord: <https://youtu.be/WqnApXOXp4U>

SoundCloud: Oto no Naru Hou e → [オトノナルハウヘ→] | Goose house: <https://soundcloud.com/eightball/goose-house>

5Sing: Oto no Naru Hou e → [オトノナルハウヘ→] | 7th Chord: <http://5sing.kugou.com/fc/12592477.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thượng Tây Lâu (1)

Tiếng nước sôi vang lừng ục ở bên tai, Kha Giảo yếu ớt dựa vào vách tường phòng bếp, cảm thấy hiện tại bản thân hít thở hơi khó khăn.

Công Tử đại nhân thế mà lại theo dõi cô.

Công Tử đại nhân thế mà lại chia sẻ Weibo của cô, còn là... hai lần.

Bài chia sẻ thứ hai của Công Tử đại nhân, cùng với Hạ Khúc Ưu đại đại giữa đường nhảy ra, thật tình có phần dễ khiến người ta hiểu lầm mà... TAT

Mặc dù được Công Tử đại nhân theo dõi, trong lòng cô cảm thấy giống như trên trời rơi xuống một ngôi sao vậy, vui đến nỗi hận không thể lập tức ra ngoài chạy vài vòng, thế nhưng cô hiểu quá rõ, đi cùng với phần vinh hạnh này, là trận mưa to gió lớn mãnh liệt nhường nào.

Ngay cả chính cô cũng biết, loại chuyện nhảy lĩnh vực rồi quan hệ dính líu giữa "tiểu trong suốt" và đại thần cao cấp này, đích thực quá đáng giá để người ta buồn đưa một trận.

Rời khỏi Weibo của Công Tử đại nhân, cô lại liếc nhìn số lượng fan hôm mộ hiện tại của mình.

Ước chừng tăng hơn 3000, cũng qua vạn rồi...

Tin nhắn riêng của người chưa theo dõi, 500+

Bình luận và chia sẻ, đều là 99+

Mà về phần thông báo QQ không ngừng nhảy ra như đạn, cô cũng đã trực tiếp tăng lơ không để ý đến rồi.

Không được, cái tốc độ phát triển thần tốc này thật quá đáng sợ, cô phải tạm thời rời khỏi giới 2D, một mình bình tĩnh một lúc trước đã.

Nhét điện thoại vào túi áo, cô rót cốc nước nóng, đặt ở bên mép, muốn uống ngụm nước ổn định tâm trạng.

"Ồi!"

Giây phút nước chạm vào đầu lưỡi, cô mới nhớ ra vừa rồi quên pha nước nguội vào, lần này, cả cái đầu lưỡi của cô cũng bị bỏng suýt tướt da rồi.

Thôi vậy, hôm nay nhiều chuyện không thuận lợi, cứ đừng làm gì cả, ngồi ngốc một chỗ tốt hơn.

Khoảng giữa trưa, cô tới giúp Tạ Tu Dục nấu com, anh vẫn không ở nhà như thường lệ, đợi đến lúc thu dọn phòng bếp xong ra cửa, vừa khóa cửa lại, cửa nhà bên cạnh liền vang lên tiếng mở cửa.

"Hi Rau Chân Vịt bé nhỏ." Chỉ thấy Nhuế Ưu từ trong cửa thò một cái đầu ra, vẫy tay với cô.

Kha Giảo thấy anh ấy cũng rất ngạc nhiên, khóa cửa lại, đi tới cạnh cửa nhà anh ấy, "Lâu rồi không gặp."

"Lại đến nấu com giúp Tạ Tu Dục à?" Nhuế Ưu dứt khoát mở cửa, đi ra ngoài nói chuyện với cô.

"Đúng thế," Cô cất chìa khóa vào túi xách, "Nhưng cũng chừng mấy ngày tôi chưa gặp anh ấy rồi, nghe bạn thân của tôi nói hình như anh ấy vẫn rất bận."

"Chính xác," Nhuế Ưu bóc một cây kẹo mút, nhét vào trong miệng, "Phải biết rằng, cho dù là chuyện quan trọng bức loại "ngự trạch" như cậu ấy ra khỏi cửa nhiều ngày như vậy, bản thân cậu ấy thật ra cũng rất muốn đi."

Dù đã không còn ngạc nhiên về cao kều này nữa, nhưng lúc này Kha Giảo nhìn người đàn ông cao 2 mét 1 ngậm cái kẹo mút trong miệng phát âm không rõ nói chuyện với cô, vẫn sẽ cảm thấy rất có cảm giác thú vị.

"Sao thế, em nhớ cậu ấy rồi?" Không đợi cô lên tiếng, Nhuế Ưu đã tặc lưỡi hỏi lại một câu, "Nói cho em biết một bí mật nhỏ, Tạ công tử nhà em đối với việc không đụng mặt em này, có hơi phát điên."

Kha Giáo nghe thế sùng sốt một chút, gò má lập tức hơi hồng hồng, "Hà?"

"Ày," Lúc này Nhuế Ưu rút cái kẹo mút trong miệng ra, "Tối qua cậu ấy nửa đêm mới về đến nhà, vốn dĩ tôi đã ngủ rồi, bị cậu ấy đập cửa đập cho tỉnh luôn, cậu ấy nói cậu ấy ăn cơm tối em nấu rồi nhưng vẫn đói, tôi cho cậu ấy mì gói cậu ấy lại không chịu ăn, khỏi phải nói, nếu em ở đây thì tốt rồi, cậu ấy muốn nhìn em nấu đồ ăn ngon."

Cô chậm rãi nghe xong, nhiệt độ trên mặt càng ngày càng cao, một lúc sau, mới khẽ đáp lại, "Đợi anh ấy hết bận, thì có thể thấy mặt rồi mà."

Mặc dù nghe Nhuế Ưu nói vậy, cô rất vui vẻ, thì ra đối với trẻ to xác mặt đơ, cô đích xác vẫn tính là một người or... nữ đầu bếp hết sức quan trọng.

"Em gái Rau Chân Vịt," Nhuế Ưu lại hí hóp mắt nhìn, "Hai người không có một chân thật chứ? Thực sự vẫn là tình bạn nam nữ trong sáng?"

... Kha Giáo vừa định phản bác một câu, nhưng lúc này lại đột nhiên bắt được âm cuối trong giọng nói của Nhuế Ưu.

Đã là lần thứ hai rồi, cái âm cuối cao ngạo hài hước này, thực sự thực sự... rất quen.

"Nhuế Ưu," Cô nghĩ nghĩ, nhìn vào mắt Nhuế Ưu, "Nếu anh là trạch nam, có biết giới cover của giới 2D không?"

Bà vai Nhuế Ưu lúc này hơi run lên rõ ràng, "... Biết."

Vãi trứng sắp lộ rồi! Hiện tại ông đây vẫn dùng giọng thật nói chuyện, trước đây ông cũng từng tham gia YY, em gái nhà trẻ to xác nghe qua giọng thật của mình lại thích ca khúc của mình, lần này phải lộ thật rồi saooo!

"Thế anh có biết, trong giới cover tiếng Nhật, có một đại thần cover, tên là Hạ Khúc Ưu không?" Kha Giáo lại hỏi, "Giọng cao vút, thanh tuyến đặc biệt."

Trên trán Nhuế Ưu lúc này ngay cả mồ hôi cũng sắp rơi xuống rồi, "... Biết... chứ."

"Giọng của anh thật sự rất giống anh ấy." Kha Giáo rất nghiêm túc nhìn anh, "Anh...?"

Cả người Nhuế Ưu lúc này đến cả mặt cũng trắng bệch, giọng nói cũng thay đổi, "Tôi..."

Ông trời ơi con sắp bị Tạ Tu Dực đánh chết saoooo!

"Anh có thể đi nghe thử ca khúc của anh ấy, anh ấy hát thật sự rất hay." Kha Giáo thầm đánh mình thêm cái nữa, thật là bản thân trùng độc của giới 2D quá nặng rồi, vội vàng cười hí hóp mắt khoát tay với anh, "Tôi đi trước đây, hôm nào nói chuyện tiếp nha."

Nhuế Ưu tròn mắt há mồm nhìn cô biến mất trong thang máy, một mình lặng lẽ ở nguyên chỗ cũ.

Rất lâu sau, anh mới há miệng, nhét kẹo mút vào lại trong miệng lần nữa, tự lảm bà lảm bảm cho đỡ sợ, "Cuối cùng thì bây giờ mình cũng biết vì sao Tạ Tu Dực có thể giấu cô ấy lâu như vậy mà chưa từng bị lộ rồi..."

Anh ấy cũng định thừa nhận rồi, cô lại phui tay đi luôn! Cô gái này, cmn căn bản chính là một cô ngốc được không hả!

...

Tối hôm đó, Kha Giáo vốn định giả làm đà điểu giả đến nổi thiên hoang địa lão, rốt cục dưới sự yêu cầu mãnh liệt của nhóm Kế hoạch ca hội, mới lại lên mạng lần nữa.

Audio và poster tuyên truyền ca hội đã chính thức công bố lúc 8 giờ bởi Hội Bạn Đọc, ý của kế hoạch tổng Thời Tiểu Gian là, cho dù cô sắp bị fan hâm mộ của Djay vây đánh đến chết, cô cũng phải lên chia sẻ lại bày tỏ thành ý của ban tổ chức sau đó anh đừng hy sinh chứ!

Kha Giáo đau thấu tim gan mà nghĩ đợi lát nữa nhất định phải đi mua cho mình một cái bảo hiểm, đồng thời nói a-men mở ứng dụng Weibo lên.

Mất thấy số lượng fan hâm mộ lại tăng thêm mấy nghìn, cô trực tiếp theo phản xạ có điều kiện mở danh sách người theo dõi ra.

Quả nhiên, Kỳ Mộ, Văn Đồ cùng với tất cả các Cúc Cự tham dự ca hội, đã không có ngoại lệ, toàn bộ đều fo* lẫn nhau với cô rồi.

□Fo*: Follow.

Cô hít một hơi thật sâu, mở trang chủ của Hội Bạn Đọc ra, chia sẻ cái Weibo ca hội, cùng với dòng chữ: Không gì vinh hạnh bằng có thể có được sự cổ vũ của các vị đại thần cao cấp, chỉ mong tối thứ bảy mọi người chơi thật vui, lần đầu tiên đảm nhận tổ chức ca hội, đến lúc đó nếu không chu toàn, kính mong mọi người lượng thứ.

Sau khi đăng xong, cô tắt Weibo, nằm ngửa trên giường.

Tên đã lên dây, không bắn không được, chắc ý chỉ cái này rồi.

Trước khi kết giao với Djay, cô hoàn toàn chưa từng nghĩ bản thân sẽ có ngày hôm nay, nhưng mà, nếu anh đã đích thân đưa cô bước vào thế giới mà cô chưa từng nghĩ tới muốn đặt chân rồi, thì cô không nên khiến anh thất vọng.

Hay là trên người mình thật sự vẫn có óng ánh, đáng giá để anh giúp đỡ và tán thưởng? Không nhận được nghĩ một cái như vậy, cô lại nhanh chóng bị khả năng tự luyện của mình đánh cho phát sét.

Tóm lại, dù thế nào đi chăng nữa, thứ bảy, biểu hiện của cô, tuyệt đối không thể khiến anh và bao nhiêu Cúc Cự đã giúp đỡ cô, cùng nhân viên kế hoạch và quản lý mất mặt được.

Dầu gì, cô cũng coi là một tác giả có chút tên tuổi, cũng có mấy tác phẩm trong tay như thế.

Tự đề ý mình trước, Kha Giáo, mày có thể làm được tốt nhất, bản mạng của mày là một người kiêu ngạo về thực lực của bản thân như vậy, nếu mày thật sự muốn đến gần anh, vậy thì lấy tự tin của mày ra đi.

Nghĩ tới đây, cô hùng hục bò dậy khỏi giường, mở máy tính lên, chọc Thời Tiểu Gian.

Rau Chân Vịt: Thời Tiểu Gian, đi, lên căn phòng nhỏ trên YY đi, tôi đọc lời mở màn ca hội của tôi cho cô nghe thử, để cô xem thử khí thần tổng tiến công!

Thời Tiểu Gian: Ồ, được thôi, đối diện với Công Tử đại nhân thì trong nháy mắt thay đổi chịu tổng tiến công.

Rau Chân Vịt:...

Thời Tiểu Gian! Làm người ấy, đừng có thành thật như thế biết không hả?!

**

Vài ngày tiếp theo, Kha Giáo vẫn không quá dám lên Weibo.

Bởi vì ngày thứ hai sau khi chia sẻ Weibo ca hội, cô như tên trộm lên Weibo nhìn một cái, lại lần nữa bị áp lực dư luận ùn ùn kéo đến dọa sợ.

Tin Weibo đó, mỗi ca sĩ tham dự ca hội đều vô cùng lễ phép chia sẻ lại, nếu chỉ thế thì cũng thôi, nhưng mỗi Cúc Cự, lại đều chia sẻ lại bài chia sẻ của Djay.

Djay tiến hành chia sẻ bài Weibo kia của cô thế này: Đứng căng thẳng, thứ bảy gấp.

Mặc dù không phải giọng điệu đặc biệt mờ ám gì, nhưng cũng thật sự coi như là lần đầu tiên mang theo một chút mùi vị nhân tính.

Phải biết rằng, ở trong giới Djay được đồn là: Không có mùi vị nhân tính gì cả.

Nhưng lần này, anh chẳng những phá vỡ tính cách nhiều năm của mình, tham gia ca hội YY, lại còn bày tỏ với ban tổ chức một thái độ như vậy.

Cái này không khỏi cũng quá ấm áp, quá săn sóc, quá ấm lòng, cũng quá không giống Công Tử đại nhân trước giờ đều không có nhân tính được không!?

Cho nên, Djay khiến người ta sợ hãi như vậy, cũng hiển nhiên nhận được hành vi nhất trí cùng bỏ đá xuống giếng của nhóm Cúc Cự bạn thân cùng tham gia ca hội.

Đại Hoa: Em gái Rau Chân Vịt của ban tổ chức là một cô gái tốt, chúc cho ca hội diễn ra thuận lợi, sách mới đại phát!

Bạch Ngân: Có lên Rau Chân Vịt! Mọi người thứ bảy gấp ^^

Khải Khải: → _ →

Hạ Khúc Ưu: Tôi bị bên phải làm mù hai mắt rồi.

Hàn Tiểu Thiếu: Tình hữu nghị nhắc nhở... Xin các bạn hãy phá lệ đối xử dịu dàng với em gái của ban tổ chức, nếu không vị thần nào đó có thể sẽ nổi đóa đấy nhá nhá nhá ~

...

... Hàn Tiểu Thiếu gia! Đến cả anh cũng như thế! Đã nói không trêu không đùa rồi mà!! Lần này đúng là tôi có nhảy vào sông Hoàng Phố cũng không tẩy sạch được tội rồi!

Kha Giáo vừa nhìn người theo dõi chia sẻ, trong lòng vừa âm thầm rỉ máu.

Rốt cuộc thì bảo hiểm của cô phải mua bao nhiêu tiền đây? Hay là bây giờ cô đi mua thẳng một chiếc quan tài có lợi hơn?...

Xem xong mấy bài chia sẻ này, cô lại đánh bạo nhìn thoáng qua bài chia sẻ của những người không theo dõi.

Fan của Bạch Ngân: Cuối cùng cũng hiểu vì sao bao nhiêu Cúc Cự như thế đều muốn fo lẫn nhau với vị tác giả này rồi, hóa ra cô ấy tổ chức ca hội mà lại kinh động đến nửa giới đại thần...

Fan của Hạ Khúc Ưu: Hẹn ở ca hội, ps như lão Khúc ca sĩ mù nhà tôi →_→

Fan của Đại Hoa: Lão Đại nói là cô gái tốt, vậy chắc hẳn là cô gái tốt, mặc dù bản mạng của tôi không phải Công Tử, nhưng vẫn muốn thấp chút nền cho fan hâm mộ của Công Tử [ngọt nết]

Fan A của Hàn thiếu: Ca hội gặp! Thiếu gia lại nghịch ngợm rồi.

Fan B của Hàn thiếu: Nhìn ra bộ mặt thật của thiếu gia rồi.

Fan A của Djay: Mặc dù cả người đều sắp sụp đổ rồi nhưng chúng em nhất định cũng sẽ tới hiện trường ca hội để tận mắt xem Công Tử và cái gọi là chân tướng!!!

Fan B của Djay: Rau Chân Vịt, nếu cô là nam, thì tôi bỏ qua cho cô.

Lượt chia sẻ đã tăng vọt đến sáu vạn, để cho ca hội YY ngày 17 tháng 1 này triệt để trở thành chuyện trọng đại đỉnh cấp sau khi khai xuân năm nay của giới cổ phong giới cover và giới CV.

Tất Weibo, cô còn nhìn thấy Hàn thiếu cực kỳ tốt bụng để lại cho cô một tin nhắn trên QQ.

Hàn Tiểu Thiếu: Bây giờ nhìn lại, ước tính hai vạn đúng là ít rồi, số người online ở ca hội hôm đó, có lẽ tăng gấp bội cũng không chừng, đừng căng thẳng ha~

... Cứ cảm thấy trong cái "ha~" kia thật đúng là ý tứ sâu xa.

Cứ nhón nháo hoảng loạn như thế mà trôi qua mấy hôm, ca hội YY ngày đó cuối cùng cũng đến.

~ Hết chương 15 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử của chương, 《Quân Khanh Từ》, thể hiện: Âm Tầm Quái Vật (lão Yêu)/ Tiểu Ái Đích Mục, lão Yêu là nhân vật cấp nguyên lão trong giới, giọng hát hạng nhất không nói, mọi người hẳn đều rất thích ~

Oh shit, vốn định chương này viết nội dung ca hội cơ, nhưng mà quả thật vẫn còn quá nhiều tình tiết chưa viết được!!! Chương sau! Chương sau nhất định là ca hội chân chính rồi!!!

Chương này chỗ đủ điều kiện để soi mói thật sự quá nhiều luôn

A, Lão Khúc đã định ngửa bài với Rau Chân Vịt rồi, Rau Chân Vịt lại phải tay bỏ đi, em gái cô ngốc như vậy làm thế nào mới tốt đây!

B, Công Tử đại nhân không có nhân tính lại đột nhiên có nhân tính rồi?!

C, Hàn Tiểu Thiếu!! Troll chết người không đền mạng!! [Bản thân tự thử nghiệm, tuyệt không nói khoác]

Vậy... mọi người, đọc có sướng không!!

Lời Editor:

YouTube: Quân Khanh Từ [君卿辞] | Âm Tầm Quái Vật ft. Tiểu Ái Đích Mục: <https://youtu.be/gRSExI3soI4>

SoundCloud: Quân Khanh Từ [君卿辞] | Âm Tầm Quái Vật ft. Tiểu Ái Đích Mục: <https://soundcloud.com/meocon243/quan-khanh-tu-am-tan-quai-vat-tieu-ai-dich-mu>

5Sing: Quân Khanh Từ [君卿辞] | Âm Tầm Quái Vật ft. Tiểu Ái Đích Mục: <http://5sing.kugou.com/fc/12457609.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 16: Thượng Tây Lâu (2)

Trong khoảng thời gian dài gần hai tuần lễ, cái ngày 17 tháng 1 này ở trong đầu Kha Giáo, đã trở thành cái ngày giống như một quả mìn đất.

Hôm nay, là ngày mà cô lần đầu tiên tổ chức ca hội YY, là sinh nhật của cô, cũng là sinh nhật của Djay.

Buổi sáng vừa rời giường, trên Weibo và QQ đã tràn ngập lời chúc mừng sinh nhật của độc giả và fan hâm mộ dành cho cô, cô đọc mà trong lòng rất vui vẻ, ngồi trên giường, cực kỳ nghiêm túc trả lời từng lời chúc một.

Trả lời xong, cô cũng lấy hết dũng khí, gửi một cái tin nhắn QQ cho Djay:

Bản mạng của em Công Tử đại nhân, chúc anh sinh nhật vui vẻ, hy vọng mỗi một ngày anh đều trôi qua vui vẻ và khỏe mạnh!

Lúc đầu định gửi một đoạn thoại dài qua, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy có đến hàng vạn người bày tỏ với anh, anh phải xem đã quá vất vả rồi, cô cứ đơn giản rõ ràng bày tỏ tấm lòng một chút là được.

Khoảng giữa trưa, Tăng Thiên gọi điện thoại tới chúc cô sinh nhật vui vẻ, trong điện thoại, Tăng Thiên hỏi cô tối nay có lịch gì không, có cần đây cuộc hẹn hò với bạn trai mình lại tới đón sinh nhật với cô không?

Kha Giáo vung tay, rất hào phóng nói với cô ấy, "Không cần, tối nay mình có ca hội YY rồi, bản mạng hát trực tiếp chính là quà sinh nhật tuyệt vời nhất rồi."

"... Được thôi, thế bố mẹ cậu đã chúc cậu chưa?"

Kha Giáo cầm nín, "Họ mượn danh nghĩa công tác đi Bắc Âu du lịch rồi, tối qua từ Bắc Âu điện tới bày tỏ qua chúc mừng sinh nhật hai mươi tư tuổi của mình một chút rồi."

"... Rốt cuộc thì mình cũng hiểu nguyên do cậu không tìm không phôi như vậy rồi." Tăng Thiên còn cầm nín hơn cô, trước khi cúp điện thoại, còn lo lắng nói một câu, "Lại nói hôm nay là ngày gì vậy, sao nhiều người sinh nhật thế chứ..."

Kha Giáo nghe lại thấy tò mò, vốn định hỏi cô ấy còn ai sinh nhật hôm nay, cô ấy lại trực tiếp cúp điện thoại luôn rồi.

Trong khoảng thời gian từ trưa thẳng đến tối, Kha Giáo cảm thấy mình đều bị vây trong trạng thái hồn xác chia lìa.

Viết sách, mở Word ra nửa ngày mà không viết ra một chữ; xem phim, xem mười phút cô dứt khoát tắt giao diện đi; ăn vặt, ăn vào cũng không cảm nhận được mùi vị gì.

Quá căng thẳng, quá căng thẳng, thật sự quá căng thẳng luôn.

Cô đi đi lại lại trong phòng, không ngừng dùng tay vuốt ngực tự nói với bản thân, cho dù tối nay có đầu rơi máu chảy, cô cũng phải bắt chặp khó khăn mà đối mặt với hơn vạn fan hâm mộ cùng thánh giả.

Ngoài dự liệu của cô là, lúc hơn sáu giờ tối, cô bỗng nhận được tin nhắn đến từ Tạ Tu Dục đã biến mất suốt hai tuần lễ.

Nội dung tin nhắn vẫn phù hợp phong cách cao ngạo lạnh lùng trước sau như một của anh, chỉ mấy chữ: *Tối nay ở nhà?*

Kha Giáo trả lời anh: *Ừm, ở nhà.*

Mấy giây sau, lại một tin nhắn gửi tới: *Ờ.*

Cô thầm nghĩ người này bị sao vậy, không có việc gì hỏi hành tung của cô làm gì, thì nhận được thêm một cái tin nhắn anh gửi tới: *Dừng ra ngoài.*

... Không ra ngoài thì không ra ngoài, anh trai à, tối nay tôi vốn có chuyện quan trọng như vậy, không thể ra ngoài được đâu.

Để phòng ngừa buổi tối anh đột nhiên yêu cầu cô tới nấu thêm đồ ăn, cô suy nghĩ chọn lọc từ ngữ xong liền nhanh chóng trả lời: *Không ra ngoài, trưa nấu cho anh phần hai bữa cơm rồi, cũng bao gồm cả phần bữa khuya rồi, tối tôi sẽ không tới nữa.*

Trẻ to xác mặt đơ không đáp lại nữa.

Khoảng bảy giờ, Kha Giáo đúng giờ mở máy tính leo lên YY.

Trước đó cô cũng đã bàn bạc xong với Thời Tiểu Gian, tất cả nhân viên (tràng không) kể cả cô trong đó đều phải đến hiện trường YY trước một giờ, ở trong phòng nhỏ mở cuộc họp tràng không cuối cùng.

Nhưng giao diện YY vừa nhảy ra, cô liền sợ đến nỗi ném thẳng con chuột xuống đất.

Bây giờ vừa mới qua bảy giờ thôi đó... số người online ở hiện trường YY thế mà cũng đã đạt tới 3000 người rồi.

Ca hội YY cô từng tham gia mọi khi, tràng ca hội chính thức thông thường, cũng chỉ khoảng 3000 - 4000 người.

Nhặt con chuột từ dưới đất lên, cô không dám nhìn số fan đang không ngừng gia tăng ở đại sảnh hoạt động nữa, nhanh chóng vào trong phòng nhỏ.

Trong phòng, Thời Tiểu Gian đang dặn dò từng tràng không, đợi lát nữa chú ý đừng phát sai màu áo, chú ý mỗi một khách quý đến hiện trường, nhìn chuẩn thời gian bản kế hoạch, làm đến mức mỗi một phần đều không được sơ xuất.

Thấy cô tới, tất cả tràng không đều gõ chữ lên trên khung bình luận: Rau Chân Vịt, cô căng thẳng không?

Kha Giáo yếu ớt đáp lại: Căng thẳng cũng vô dụng.

Thời Tiểu Gian thấy cô nói như vậy, trong giọng nói bật cười "phì" một tiếng, "Không sao đâu, cùng lắm thì bị fan hâm mộ của Công Tử đánh chết thôi mà, phải có tinh thần dâng hiến lớn chứ, lời mở màn của cô đều sửa ok hết rồi?"

Rau Chân Vịt: Ok rồi.

"Hàn Thiếu lát nữa sẽ đến hiện trường tiến hành hâm nóng mặt trận, bây giờ cô cứ treo nick trong đại sảnh là được, tôi nói thêm hai câu với mọi người."

Kha Giáo rời khỏi phòng nhỏ trở lại đại sảnh.

Các fan hâm mộ đều là Hòa Nhân Kim Tinh, cô vừa xuất hiện, trên bình luận ngay lập tức quét ra một loạt hàng chữ: Rau Chân Vịt xuất hiện rồi! Bắt lại!

Cô chấn động "thân hồ", đã bắt đầu không ngừng có thông báo kết bạn của YY nhảy ra, thông báo xác minh cũng là đủ loại, có đến từ các em gái nhà mình của cô, cũng có đến từ fan hâm mộ của các Cúc Cự.

Đương nhiên, trong đó có không ít đều là fan hâm mộ của Djay, kèm theo "*Bây giờ vẫn chưa hiểu rõ cô, đợi lát nữa hẳn sẽ biết cô là cô gái thế nào rồi, chúng tôi tin Công Tử nhất định sẽ không tùy tiện kết giao bạn bè đâu! Xin kết bạn trước!*"

... Đúng là Alexandros* mà.

□Alexandros*: 亚历山大 (Alexandros) và 压力山大 (áp lực như núi) đồng âm (yalishanda/), ý nói áp lực rất lớn.

Từng người từng người Kha Giáo đều nhấn "chấp nhận", thậm chí đợi lát nữa nếu mình mất mặt ở hiện trường, vậy coi như chẳng khác nào cũng vứt cả mặt Djay theo cùng!

Không được không được, vì bản mạng, cô cũng phải liều!

Lúc 7 rưỡi, Hàn Thiếu cũng đã tới kênh, sớm hơn thời gian bắt đầu hâm nóng mặt trận dự tính 15 phút.

Đội Thời Tiểu Gian dùng tốc độ nhanh nhất ôm Hàn Thiếu lên mic, Hàn Thiếu cũng lập tức mở mic "tiến nhập trạng thái", "Chào buổi tối mọi người nha, ô, đã gần 4000 người tới rồi, trận này, sao vậy? Đều muốn thấy tôi sớm một chút, nên tới sớm thế à?"

Giọng điệu hài hước sở trường nhất của anh ấy trong nháy mắt đã thiêu đốt cả hiện trường, trên khung bình luận lập tức rào rào như nước chảy nhảy ra "Thiếu gia lại bắt đầu tự luyến rồi!" "Thiếu gia thật soái aaaa" cùng với "Thiếu gia em muốn sinh khi con cho anh!!"

... Hóa ra đây chính là trù chi YY sở hữu khí thế hút hồn à.

Kha Giáo ở trước máy tính thấy vậy cũng thôn thức không thôi, mặc dù Hàn Thiếu hay đùa, nhưng thời điểm quan trọng, thật đúng là rất tuyệt.

"Mọi người đều biết, ngày hôm nay ca hội này có thể nói là muôn người mong đợi, ban tổ chức quả thật đã tốn máu mòi rất nhiều đại thần cao cấp tới nha." Hàn Thiếu tiếp tục ung dung thong thả nói chuyện, "Các bạn có biết, tối nay có những khách quý nào sẽ tới không?"

Giây tiếp theo, tất cả mọi người đều bắt đầu điên cuồng nói tên khách quý, nếu không phải Tràng không hạn chế tần suất phát biểu, đoán chừng tốc độ trong khung bình luận cũng phải nhanh đến nổi mắt thường khó mà thấy được.

Kha Giáo cũng chú ý tới, được nhắc đến một cách hung tàn nhất, chính là tên của Djay, rất nhiều fan hâm mộ cũng đều không hèn mà cùng tăng cờ chữ và chỉnh màu sắc chữ để bình luận.

Ôi, bản mạng nhà cô thật đúng là bản mạng của cả thế giới mà... Cô vừa thầm kiêu ngạo lại chợt dạ nghĩ.

"Được rồi được rồi, các bạn đều thật thông minh, thế thì, tôi lại hỏi các bạn một chút, biết ban tổ chức lần này là ai không hả?"

Nghe đến đây, tóc gáy Kha Giáo dựng lên, liền nhìn thấy khung bình luận lập tức hiện ra hai chiều hướng rõ rệt.

Các em gái nhà cô, đều vô cùng thống nhất và ầm ập bắt đầu gọi tên cô, mà fan hâm mộ của các Cúc Cự, mặc dù phần lớn cũng đang gọi tên cô, nhưng cũng có một vài người lại gõ ra những câu tương tự "Không quá rõ" "Không biết" v.v...

"Ừm, bởi vì tôi không theo dõi giới viết lách, nên trước khi Đại Hoa tìm tôi, tôi cũng không biết cô ấy." Lúc này Hàn Thiếu cười một tiếng. "Nhưng mà, hiện tại, tôi đã có bước đầu hiểu cô ấy, tôi tin lát nữa vị tác giả thần bí đột nhiên nhảy giới xuất hiện này nhất định sẽ khiến mọi người thất kinh."

...

Tám giờ.

Kha Giáo nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai tay nắm chặt, nuốt sâu ngụm nước miếng.

Ca hội chính thức bắt đầu rồi.

Hàn Thiếu tắt nhạc nền dùng hâm nóng mặt trận lại, giọng nói nghiêm túc bắt đầu đọc lời khai mạc, số người online của cả kênh YY đã đạt tới hơn 15000 người rồi.

Kha Giáo, hít thở sâu, nhớ lại thời học sinh của mày, mày đã từng vì giới kéo violin, bị bắt đến Nhà hát lớn thành phố T biểu diễn, hôm đó trong Nhà hát lớn có xấp xỉ 18000 khán giả, không phải mày cũng hoàn thành tốt phần biểu diễn của mình đó sao?

Hơn nữa, đây là giới 2D, không ai thấy được vẻ mặt mày căng thẳng thế nào cả, cho dù mày phát huy thất thường thật, chỉ cần mày đóng máy tính lại, một thời gian sau cũng sẽ sống yên bình lặng cả thôi.

"Như vậy, bây giờ, hãy để chúng tôi mời nhân vật chính ca hội lần này của chúng ta, Rau Chân Vịt lên mic tới chào hỏi mọi người." Hàn Thiếu nói như vậy, Kha Giáo thấy Thời Tiểu Gian đã ôm cô lên mic rồi.

Đưa tay nhấn giữ phím F2, cô nhìn màn hình, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, "Chào mọi người, tôi là Rau Chân Vịt."

"Tôi biết, fan hâm mộ ở đây, hẳn là có một bộ phận rất lớn đều không biết tôi, đều là vì khách quý tôi mời tới mà đến ~" Cô háng giọng, cố hết sức để mình không phải căng thẳng. "Vậy tôi xin mặt dày làm một cái quảng cáo nhỏ cho mình trước, tôi, là người thành phố T, cung Ma Kết, ăn hàng, thích du lịch thích xem phim, nghề tay trái là tác giả ngôn tình..."

Nói một hồi, cô cảm thấy hình như mình càng ngày càng "tiến nhập trạng thái", cũng càng thả lỏng.

Nhưng đúng lúc đó, cô đột nhiên nghe thấy trong tai nghe truyền đến giọng nói hơi có chút kỳ lạ của Hàn Thiếu, "Rau Chân Vịt?"

Cô thấy lạ, đáp một tiếng.

"Nhân vật chính của chúng ta sau khi nói một câu chào mọi người thì im lặng 1 phút vẫn chưa nói gì? Là chạy đi phòng vệ sinh rồi sao?" Hàn Thiếu ở bên kia hình như hoàn toàn không nghe được giọng nói của cô, giọng mang ý cười, "Còn biết đùa lớn hơn tôi nha, các bạn nghe được tiếng cô ấy không?"

Lúc này Kha Giáo lại cúi đầu nhìn thoáng qua bình luận, chỉ thấy toàn bộ bình luận đều đang chạy ba chữ.

"Không nghe được."

... Đúng là trời muốn diệt cô mà!!

Kha Giáo hận không thể đập mặt mình vào tường, chỉ có thể luống cuống tay chân tháo nghe xuống, lại liều mạng nhấn giữ phím F2 hai lần, thờ hồn hên nói, "Bây giờ nghe được chưa? A lô? A lô? Hàn Thiếu?"

"Nghe được rồi nghe được rồi." Cuối cùng lúc này Hàn Thiếu cũng cho câu trả lời, "Cô vừa xuống lầu chạy một vòng 800 mét về à?"

"... Là mic của tôi." Cô khóc không ra nước mắt, cực kỳ phát điên, "Không biết sao mic của tôi đột nhiên xảy ra vấn đề, cấm tai nghe nói không ai nghe được hết, vừa rồi tôi đã nói rất lâu đấy chứ."

Lại nhìn thoáng qua thời gian ở góc phải bên dưới, bởi vì cái mic đáng đánh của cô, cô đã kéo dài năm phút thời gian của cả ca hội rồi, vốn dĩ lúc này Đại Hoa chắc cũng đã ra sân rồi.

"Được rồi, bạn học Rau Chân Vịt mic không linh của chúng ta, mời tốc chiến tốc thắng ~"

Không dễ gì rút ngắn bài phát biểu năm phút xuống thành nói xong trong hai phút, cô xuống mic, một là nằm trên ghế.

Đọc bình luận vài lần, nhưng lại không thấy bình luận soi mói gì cô, có điều hình tượng mic không linh ngốc nghếch đáng yêu của cô trải qua tuyên truyền của Hàn Thiếu, hình như đã cắm sâu vào trong tâm của tất cả fan hâm mộ rồi.

... Lấy gì đi cứu vớt ta đây, hình tượng tổng công của mình! Hàn Thiếu! Đều là lỗi của anh!

Dựa theo lộ trình ca hội, vị khách quý biểu diễn đầu tiên là Đại Hoa, làm "đội trưởng" trong giới, dựa vào giọng hát ổn định vững chắc cùng thanh tuyến tuyệt mỹ không gì sánh được, anh dùng 《Sinh Từ Kiếp》, ca khúc chủ đề của album nhạc cô phong cá nhân của mình, trong nháy mắt dễ dàng đầy bầu không khí ca hội lên đỉnh đầu tiên.

Mỗi ca sĩ tiếp theo cũng thần thông bản lĩnh cao cường, toàn bộ bình luận từ đầu đến cuối cũng chưa hề dừng sự điên cuồng lại, chờ đến phần phối âm của bọn Thất Hoàng, số người online đã trực tiếp tăng vọt lên 2w5+.

Kha Giáo nghe nam thần trong sách của mình được các CV đại thần từng người diễn dịch, cũng xúc động đến nỗi quên cả bản thân, nhưng trong dư âm của nhạc nền, cô lại đột nhiên nghe thấy âm báo tin nhắn điện thoại của mình.

Thuận tay cầm điện thoại lên xem, cô lập tức giống như bị chuột rút ngồi thẳng người.

... Vậy mà lại là tin nhắn QQ đến từ Djay.

Trượt màn hình mở ra, cô nhận ra tin nhắn này còn không phải là tin nhắn văn bản, mà là tin nhắn thoại!

Công Tử đại nhân, Công Tử đại nhân thể mà lại gửi tin nhắn thoại cho cô QAQ...

Mặc dù nói, trước kia họ cũng từng nói chuyện riêng trên YY, thế nhưng cô luôn cảm thấy tin nhắn thoại riêng so với đối thoại trực tiếp trên YY, có vẻ thân thiết và riêng tư hơn.

Nhẹ nhàng nhấn phát thoại, cô cảm giác tiếng tim đập của mình hình như đã to đến mức cả phòng đều nghe được rồi..

Anh, anh sẽ nói gì với mình đây?

"Rau Chân Vịt," Giọng nói lạnh nhạt lại trầm thấp, nhanh chóng vang lên bên tai cô, "Giúp tôi một việc."

Cô ngẩn ra, ngón tay phản ứng nhanh hơn não, "Được ạ, Công Tử đại nhân anh nói đi."

"Ứng dụng Weibo ở điện thoại của tôi đột nhiên không mở được," Anh trả lời lại tin nhắn rất nhanh, cô cũng có thể nghe ra hoàn cảnh xung quanh anh hình như có hơi ồn ào, "Em lên tài khoản của tôi, giúp tôi đăng cái tin Weibo."

Trong lòng Kha Giáo, bây giờ là một hàng dầu chấm than.

Ông trời của tôi, Djay lại bảo cô... lên Weibo của anh?!

"Tài khoản là Djay117@live.cn, mật khẩu là XXY117." Không đợi cô trả lời, anh đã gửi tin nhắn thứ hai tới, "Chữ D trong tài khoản viết hoa, XXY trong mật khẩu cũng là viết hoa."

Kha Giáo run tay, thấp tha thấp thỏm đăng xuất Weibo của mình, dựa theo lời anh, từ từ nhập vào tài khoản và mật khẩu của anh.

Sau khi nhập xong, cô nhìn thoáng qua tài khoản cùng mật khẩu của anh.

Sao cô cứ cảm thấy, tài khoản với mật khẩu này, có hơi... hơi...

"Có vấn đề gì không?" Thấy cô mãi chưa trả lời, bên kia Djay lại gửi tới tin nhắn thoại thứ ba.

Công Tử đại nhân gửi liền ba tin, cô lại không trả lời cái nào, Kha Giáo nghiêm khắc đánh mình một cái, cấp tốc gõ chữ: *Báo cáo Công Tử đại nhân, không vấn đề gì!*

Qua khoảng hai giây, Djay gửi tới tin nhắn thoại thứ tư.

"Không sao, tôi cũng biết bây giờ em khẳng định không nhìn ra vấn đề gì."

Kha Giáo nghe tin nhắn thoại của anh xong, cứ cảm thấy trong giọng nói của anh có chút... ý tứ trêu chọc cô ấy nhỉ?

Không phải cô nhập cái tài khoản với mật khẩu thôi sao, lại không nhập sai, Công Tử đại nhân không việc gì trêu chọc cô làm gì?

Sờ sờ đầu, cô nhìn kỹ lại tài khoản với mật khẩu của anh lần nữa.

Có vấn đề gì đâu? Không phải là x với y hơi nhiều hơn chút thôi sao? Cô thật không nhìn ra có gì kỳ lạ cả TAT...

~ Hết chương 16 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử của chương, danh sách bài hát ở hiện trường ca hội YY tôi tổ chức ngày 10/1/2015.

《Sinh Sát》của Luân Tang / 《Vị Như Sương Mai》của Braska / 《Năm Tháng Vội Vã》của Thanh Y / 《Trở Về Quá Khứ》của Akuma / 《Khoảng Cách》của Petboy / 《Trường Sinh Như Ngã》của Kha Mộ Khanh / 《Bạn Cùng Bàn Là Hoa Phúc Hắc Thích Chết》của W. K. /

《Vòng Tuàn Hoàn Tình Yêu》 của Lâu Hà Tự / 《Liên Chi Chung》 của Hoàn Mỹ Tiên Kiếm / 《Thúc Trúc Lệnh》 của Tạt Tu / 《Vua Hải Kịch》 của Mario... Chủ trì đương nhiên chính là Hàn thiếu của chúng ta đó ~ Có thể tới Weibo của tôi tìm ghi âm ca hội ~

Cái cô Rau Chân Vịt ung thư tay mic không linh ngốc nghếch này, cô đã không cứu được nữa thật rồi, xin lỗi nha, cô chỉ có thể từ bỏ điều trị thôi! Đến cả trẻ to xác nhà cô cũng từ bỏ điều trị cho cô rồi!!!! Cô thấy anh ấy nói gì chưa? Anh ấy cũng không mong đợi cô nhìn ra vấn đề được không? Đỡ trán!

xyy = Tạt Tu Dục* mà cô cũng không nhìn ra được thì cô có thể đi nhảy lầu thật được rồi đó Rau Chân Vịt, tôi thấy người có chút IQ thì đều nhìn ra được mà!

Ôi shit!! 4000+ chữ đó!!! Lương tâm thay đổi!! Mau bình luận đi!! Vì sao Công Tử muốn để Rau Chân Vịt lên Weibo của anh ấy!!! Muốn cô ấy đăng nội dung gì!! Chương sau hot cỡ nào!! Kính xin chào đón Hoàng Chi Lệnh (1) mà các bạn đã đợi hơn n ngày!!!

□ *Tạt Tu Dục**: 谢修弋 phiên âm là /xiè xiū yì/

Lời Editor:

YouTube:

Ví Như Sương Mai [譬如朝露] | Kỳ Nhiên: <https://youtu.be/9fD6IR3oCsM>

Năm Tháng Vội Vã [匆匆那年] | Vương Phi: <https://youtu.be/TMsuP-QCEro>

Năm Tháng Vội Vã [匆匆那年] | Ngô Ân: <https://youtu.be/s6JCmmkkjoA>

Trở Về Quá Khứ [回到过去] | Châu Kiệt Luân: <https://youtu.be/nlOa4xfhV9I>

Khoảng Cách [空白格] | Dương Tông Vỹ: <https://youtu.be/hLdrZZqIwNE>

Khoảng Cách [空白格] | Luân Tang: <https://youtu.be/wwROEIdnTVQ>

Trường Sinh Như Ngã [长生如我] | Kha Mộ Khanh: https://youtu.be/GZ_C2JE5Hfg

Vua Hải Kịch [喜剧之王] | Mario: <https://youtu.be/cc74zi0K4qo>

SoundCloud:

Sinh Sát [生杀] | Luân Tang: <https://soundcloud.com/meocon243/sinh-sat-luan-tang>

Ví Như Sương Mai [譬如朝露] | Kỳ Nhiên: <https://soundcloud.com/meocon243/vi-suong-nhu-mai-ky-nhien>

Năm Tháng Vội Vã [匆匆那年] | Ngô Ân: <https://soundcloud.com/meocon243/nam-thang-voi-va-ngo-an>

Trở Về Quá Khứ [回到过去] | Châu Kiệt Luân: <https://soundcloud.com/meocon243/tro-ve-qua-khu-chau-kiet-luan>

Trở Về Quá Khứ [回到过去] | Tạt Tu Rui: <https://soundcloud.com/meocon243/tro-ve-qua-khu-tap-tu-rui>

Khoảng Cách [空白格] | Dương Tông Vỹ: <https://soundcloud.com/meocon243/khoang-cach-duong-tong-vy>

Khoảng Cách [空白格] | Petboy: <https://soundcloud.com/meocon243/khoang-cach-petboy>

Trường Sinh Như Ngã [长生如我] | Kha Mộ Khanh: <https://soundcloud.com/meocon243/truong-sinh-nhu-nga-kha-mo-khanh>

Bạn Cùng Bàn Là Hoa Phúc Hắc Thích Chết [同桌是腹黑的作死吊炸花] | W. K.: <https://soundcloud.com/meocon243/ban-cung-ban-la-hoa-phuc-hac-thich-chet-w-k>

Liên Chi Chung [连枝冢] | Tacke Trúc Tang: <https://soundcloud.com/meocon243/lien-chi-chung-tacke-truc-tang>

Thúc Trúc Lệnh [束竹令] | Tạt Tu: <https://soundcloud.com/meocon243/thuc-truc-lenh-tap-tu-rui>

Vua Hải Kịch [喜剧之王] | Mario: <https://soundcloud.com/meocon243/vua-hai-kich-mario>

5Sing:

Sinh Sát [生杀] | Luân Tang: <http://5sing.kugou.com/yc/2695417.html>

Ví Như Sương Mai [譬如朝露] | Kỳ Nhiên: <http://5sing.kugou.com/yc/2080765.html>

Năm Tháng Vội Vã [匆匆那年] | Ngô Ân: <http://5sing.kugou.com/fc/13574210.html>

Trở Về Quá Khứ [回到过去] | Tạt Tu Rui: <http://5sing.kugou.com/fc/15201544.html>

Khoảng Cách [空白格] | Petboy: <http://5sing.kugou.com/fc/14176638.html>

Trường Sinh Như Ngã [长生如我] | Kha Mộ Khanh: <http://5sing.kugou.com/yc/2696323.html>

Bạn Cùng Bàn Là Hoa Phúc Hắc Thích Chết [同桌是腹黑的作死吊炸花] | W. K.: <http://5sing.kugou.com/fc/13706702.html>

Liên Chi Chũng [连枝冢] | Tacke Trúc Tang: <http://5sing.kugou.com/yc/2770879.html>

Vua Hài Kịch [喜剧之王] | Mario: <http://5sing.kugou.com/fc/14262605.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hoàng Chi Lệnh (1)

Không cho cô thời gian nghỉ nhiều nữa, giao diện trang web cho thấy cô đã đăng nhập vào Weibo của Djay rồi.

Không cẩn thận liếc mắt tới góc trên bên phải, cô lại bị chấn động mạnh lần nữa.

5w+ bình luận, 5w+ chia sẻ, 2w+ fan hâm mộ mới, còn có số tin nhắn đếm không hết của những người chưa theo dõi.

Cấp thần của thế giới thật sự là quá kinh khủng, loại phạm nhân như cô căn bản chỉ có thể duang, duang mà đi nhảy lầu thôi...

"Đăng nhập vào rồi?" Lúc này tin nhắn thoại của Djay lại nhảy ra.

"Ừm." Cô đáp một tiếng, cũng dứt khoát gửi tin nhắn thoại qua, "Công Tử đại nhân muốn em thay mặt đăng Weibo gì?"

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên con chuột, cô ngơ ngác nhìn giao diện Weibo, cứ cảm thấy giây phút này thật sự quá không chân thật.

Cô bây giờ, thế mà lại đăng nhập vào giao diện Weibo của bản mạng, trượt ngón tay lên, còn có thể thấy Weibo của những người mà anh theo dõi đăng.

"Hai câu thôi." Không bao lâu, Djay từ tốn nói, "Câu đầu tiên, có khả năng tôi không thể tới tham gia ca hội được rồi."

Đừng.

Kha Giao nghe xong câu này, há miệng, giống như bị người đối diện hung hăng đấm một cái.

Đáy lòng trùng hẫ xuống, tựa như trăm ngọn đèn vừa rồi vẫn đang lấp lánh trước mặt, trong nháy mắt đều tắt hết vậy.

Sao lại đột nhiên không thể tới? Là có việc gấp sao? Hay là cơ thể xảy ra vấn đề? Đừng rồi, hôm nay là sinh nhật anh mà, có thể... anh sẽ ra ngoài đón sinh nhật cùng người thân cũng không chừng.

... Nhiều lời đã đến bên mép, cô lại một câu cũng không hỏi ra miệng.

Thật ra thì, ngay từ đầu, cô muốn thành công tổ chức ca hội lần này, không phải để quảng cáo bản thân, cũng không phải vì muốn chứng minh cái gì, càng không phải để tăng lượng tiêu thụ sách xuất bản của cô.

Nguyên nhân duy nhất của cô, chỉ là vì anh.

Bởi vì anh tin cô làm tốt, cho nên cô mới tổ chức, bởi vì anh sẽ tham gia, cho nên cô mới đề ý như vậy.

Trước giờ không hề liên quan đến cái khác.

"Được ạ, không vấn đề." Cô dụi dụi mắt, "Công Tử đại nhân anh cứ bận đi, không vấn đề gì cả, em đi nói với bọn Hàn Thiếu một tiếng."

... Đến bản thân cô cũng nghe ra, tâm tình bao hàm trong giọng nói này của cô, một chút cũng không giống "không vấn đề".

Giây kế tiếp, Djay thế mà trực tiếp thực hiện cuộc gọi thoại QQ gọi sang.

Tay chân luống cuống nhấn "chấp nhận", giọng nói cô căng thẳng, "Công, Công Tử đại nhân?"

"Ừ," Hoàn cảnh bên kia của anh vô cùng âm ỉ, "Bên này của tôi rất ồn, nghe rõ không?"

"Có ạ." Cô đáp, "Anh nói đi."

"Câu thứ hai là, đừng vào lúc ca sĩ khác hát, gọi tên tôi." Lời nói của anh thấp mà nhanh, "Chính là hai câu này."

Kha Giáo dựa theo phân phó của anh gõ hai câu này ra, trong nháy mắt đột nhiên chỉ cảm thấy mũi ê ẩm, trong lòng cũng không khó chịu như vừa rồi nữa.

Mặc dù cô thấy mắt mờ vì anh không thể đến dự ca hội, thế nhưng câu phía sau, lại khiến cô cảm thấy, tiếc thì tiếc rồi thôi.

Đúng thế, anh chưa bao giờ câu fan, cũng chưa bao giờ cùng fan trao đổi, nhưng những hành động ngẫu nhiên rất nhỏ của anh, đều sẽ khiến những người vốn đã yêu tha thiết giọng của anh, càng cố chấp với con người anh từ tận đáy lòng.

Ngoài mặt như sông băng, nội tâm lại luôn có sự tinh tế và dịu dàng như vậy.

Đây chính là Djay đó.

"Em đăng rồi."

Sau khi cô nhấn nút "đăng", hít mũi một cái, đăng xuất khỏi Weibo của anh, "Còn gì cần em giúp không?"

Djay trầm mặc phút chốc, trước khi kết thúc cuộc gọi thoại, để lại một câu như này, "Tôi sẽ cố gắng về kịp, cho nên, giúp tôi khiến bản thân em vui lên."

Điện thoại khôi phục lại sự yên tĩnh.

Kha Giáo ngây ngốc cầm điện thoại, ngốc một phát rất lâu.

Đợi đến lúc đồng hồ báo chín giờ, cô mới hậu tri hậu giác phát hiện, hình như có chỗ nào đó, sai sai.

Lúc mới bắt đầu, đối mặt với chuyện anh đột nhiên kết giao với cô, cô ngạc nhiên mừng rỡ đến nỗi cảm thấy mình chỉ là đang nằm mơ, từ đầu đến cuối coi anh là vị thần để ngắm ở trong lòng, tuyệt đối không dám ảo tưởng nhiều hơn. Sau này, anh cùng cô càng đi càng gần, cho cô những đãi ngộ đặc biệt không giống bình thường, khiến lòng cô vô cùng vui vẻ, lại hoang mang cảm thấy mình không nên mơ xa quá nhiều nữa.

Khoảng thời gian này, từ đầu đến cuối cô loay quanh trong cái thái độ mâu thuẫn này... Suy cho cùng, cô biết, dù cho cô thích anh hơn nữa, anh cũng không phải người tồn tại trong cuộc sống thật của cô.

Thế nhưng bây giờ, Djay thực sự đang dắt cô đi vào thế giới của anh.

Giống như lúc đầu, khoảng cách giữa cô và anh là một cánh cửa, nhưng bây giờ, nửa bước chân của cô đã bước vào cánh cửa ấy rồi.

Cái tên Djay này, đối với cô mà nói, dường như trở nên, không còn hư ảo nữa rồi.

Đợi cô lấy lại tinh thần lần nữa, hộp thư tin nhắn riêng của YY đã sắp nổ tung rồi.

Tùy tiện mở một cái, liền nhìn thấy một hàng dấu chấm than của Thời Tiểu Gian: Công Tử không tới?!!

Cả Hàn Thiếu cũng hỏi thăm một câu trên QQ: Djay vừa đăng tin Weibo, cậu ấy có nói với cô có khả năng cậu ấy không thể tới tham gia ca hội không?

Vừa rồi cô đã trải qua cảm giác ngồi cáp treo rồi, lúc này ngược lại rất bình tĩnh, trả lời từng người tới hỏi thăm một: Ừm, tôi biết, nếu Djay không thể tới kịp giờ ra sân dự tính của anh ấy, vậy thì kết thúc ca hội sớm là được.

Lại leo lên Weibo của mình, bình luận bài Weibo vừa rồi mình thay anh đăng kia đã qua năm nghìn rồi.

Ngoại trừ mỗi một bình luận đều kéo theo lời chúc "Công Tử sinh nhật vui vẻ" ra, đại đa số bình luận tất nhiên đều là đang khóc ròng với đau lòng khổ sở, nhưng trong đó cũng có không ít fan hâm mộ khá lý trí, "Công Tử có cuộc sống của mình, chúng ta cứ nghe lời anh ấy, không gọi tên anh ấy, cho dù anh ấy không thể xuất hiện, cũng tôn trọng những ca sĩ khác, vui vẻ nghe hết ca hội."

Cô chống cằm, lại đeo tai nghe lên, tiếp tục nghe hai vị đại thần giới cover tiếng Anh hát.

Mặc kệ anh tới hay không, em vẫn ở đây.

Chờ anh, không rời đi.

...

Cho dù Djay nói có khả năng không thể tới dự ca hội, thời điểm Hạ Khúc Ưu ra sân, lượng thính giả của kênh cũng đã đạt tới 3w+.

Dù sao, mỗi vị khách quý của ca hội này đều là cấp thần, mỗi nhà đều thành đoàn tới vây xem, không tính phần của Djay cũng đã đủ khả năng xào ca hội ném lên nóc nhà.

"Như vậy, vị tiếp theo đây, cũng là một quả bom nặng ký của tràng ca hội này của chúng ta."

Lúc này Hàn Thiếu hắng giọng một cái, còn cố ý lộ cái tin nhỏ, "Người ta gọi là 'Giang hồ đệ nhất tiểu bạo tính khí'."

Anh ấy vừa dứt lời, toàn bộ bình luận liền bắt đầu liều mạng gọi "Lão Khúc" "Hạ Khúc Ưu" "Ưu Đại", nhìn mà thật kinh hồn bạt vía.

"Nào, mời tràng không của chúng ta ôm Lão Khúc lên mic thôi, còn không ôm lên các em gái nhà cậu ấy đều chuẩn bị lật bàn rồi."

Thời Tiểu Gian nhanh chóng ôm Hạ Khúc Ưu lên mic, lúc Kha Giáo ở trước máy tính nhìn thấy tên Hạ Khúc Ưu, vẫn phản kích một cái nho nhỏ.

Mặc dù đã thừa nhận Djay là bản mạng toàn lĩnh vực của mình, nhưng Hạ Khúc Ưu là bản mạng giới cover tiếng Nhật của cô cho tới tận bây giờ, giọng thật sự rất đặc biệt, cô vẫn vô cùng yêu thích chất giọng hay trời sinh này của anh ấy.

"Được rồi, đừng gọi nữa." Hạ Khúc Ưu vừa mở mic, chính là một câu rõ cực đoan, "Gọi đến nổi mắt tôi đau."

Kha Giáo cười "phì" một tiếng, thầm nghĩ cái tính cách thối này của anh ấy đúng là đến đâu cũng có thể phát ra ngoài được, nhưng vừa nhìn bình luận, fan trung thành nhà anh ấy lại trở nên cuồng loạn hơn, "Chao ôi thật sự thích Lão Khúc nổi giận lắm ý!""Lão Khúc em muốn sinh một Hoa Quả Sơn cho anh!""...

"Được rồi, hát thôi."

Lúc này bên Hạ Khúc Ưu truyền đến tiếng click chuột rõ ràng, "Hôm nay tôi đã chuẩn bị một bài hát rất hay."

Kha Giáo vốn định trước khi anh ấy chính thức cất tiếng hát đứng dậy tới phòng bếp rót cốc nước, nhưng đột nhiên nghe thấy bên kia tai nghe truyền đến lời nói của Hạ Khúc Ưu, "Trước khi hát nói thêm một câu cuối cùng, Rau Chân Vịt bé nhỏ sinh nhật vui vẻ, Djay sinh nhật vui vẻ."

...

Cô đứng hình tại chỗ.

Tiếng nhạc nền trong tai nghe mặc dù đã vang lên, nhưng người trong cả kênh lại cũng đều hết sức kinh hãi.

"Rau Chân Vịt bé nhỏ, trời ạ Lão Khúc thế mà lại gọi Rau Chân Vịt là Rau Chân Vịt bé nhỏ, quan hệ của họ tốt lắm sao?"

"Rau Chân Vịt và Djay thế mà lại sinh nhật cùng một ngày nha! Sinh nhật vui vẻ sinh nhật vui vẻ!"

"Say rồi, tôi cứ cảm thấy đáng về Lão Khúc của chúng ta giống như biết gì đó nha!"

"Cho fan của Djay cây nền nhân với 10086 [nụm cười] duang~"

□10086*: Là tổng đài hỗ trợ bên Trung Quốc, có rất nhiều dịch vụ, trong đó có dịch vụ trả lời tin nhắn tự động. Minh gửi tin nhắn tới tổng đài, 10086 sẽ gửi tin nhắn trả lời tự động lại.

... Bình luận như dòng thủy lưu, nhưng cũng không dừng được hàng đầu chấm hỏi với chấm than trong lòng Kha Giáo.

Lúc sự kiện Weibo lần trước, cô đã hơi bất ngờ vì sao Hạ Khúc Ưu lại vào lúc Djay chia sẻ Weibo của cô cũng thò thêm một chân vào, sau ngẫm lại anh cùng Djay là bạn bè hàng xóm trong giới 3D, trên mạng trừu tượng một câu cũng không lạ, nhưng bản thân cô và Hạ Khúc Ưu là chưa từng có bất gì giao điểm nào thật.

Nhưng vừa rồi anh lại gọi cô là Rau Chân Vịt bé nhỏ, dù sao đi nữa, chữ "bé nhỏ" này, với tính cách như anh mà nói, thật quá cổ quái.

Không đúng, hình như gần đây cũng có người từng gọi cô bằng cái tên "Rau Chân Vịt bé nhỏ" này rồi.

... Là ai nhỉ?

Nhất thời nửa khắc thực sự không nhớ ra được cái ký ức bị mắc kẹt đó, nhưng bây giờ, cô vẫn nhanh chóng ngồi lại trước máy tính, gõ chữ trên khung bình luận: Thật vinh hạnh, cảm ơn lời chúc của Lão Khúc, rất cảm ơn anh hôm nay có thể tới!

Hạ Khúc Ưu không nói nhiều, lập tức chính thức cất giọng, mà trên bình luận, trừ fan hâm mộ gọi tên anh ra, có một bộ phận rất lớn, đều đang nói những câu như này: Rau Chân Vịt, rốt cuộc cô là thần thánh phương nào?

Mời đến nhiều đại thần như thế không nói, còn khiến đại thần thân thiết chúc sinh nhật cô, cho dù là người trong giới, đoán chừng cũng không nhận được một câu chúc từ chính miệng Hạ Khúc Ưu như vậy, chuyện này quả thực... quá khó tin luôn!

Đội phần thể hiện của Hạ Khúc Ưu kết thúc, cả ca hội cũng đi vào phần cuối.

Phát ghi âm chúc mừng của Vân Đồ xong, Kha Giáo được Thời Tiểu Gian ôm lên mic, tiến hành phản hồi đáp cùng độc giả.

Trước đó, Hàn Thiếu đã lên lút bàn bạc với cô, đợi kết thúc phần đặt câu hỏi, anh sẽ ở trong kênh nói chuyện với mọi người kéo dài thêm mười phút nữa, nếu đến lúc đó Djay vẫn không xuất hiện, ca hội sẽ chính thức kết thúc.

Cô đồng ý, cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị Djay sẽ không hiện thân.

Cho dù anh không ở đây, cô cũng biết anh đang lặng lẽ ủng hộ cô, cô đồng ý với anh sẽ khiến bản thân thật vui vẻ, mà ca hội này xác thực rất thành công, tất cả mọi người cũng đều chơi rất đã.

Cô đã rất thỏa mãn rồi.

Sau khi tràng không thả mic, có ba độc giả cướp được mic.

Hai người đầu vừa hay đều là độc giả của cô, sau khi lên mic đều rất tha thiết thổ lộ với cô, cũng rất có lễ phép tiến hành đặt câu hỏi về tác phẩm của cô, mà cô gái thứ ba thì không phải là độc giả của cô, chỉ là fan hâm mộ đặc biệt tới nghe hát.

Sau khi fan hâm mộ đó lên mic, hắng giọng một cái, khẽ nói, "Bởi vì tôi không đọc tiểu thuyết, cho nên tôi muốn hỏi Rau Chân Vịt một vấn đề không liên quan tới tiểu thuyết, có được không?"

Kha Giáo rất nghiêm túc lắng nghe, "Được chứ, bạn nói đi."

"Rau Chân Vịt, xin hỏi bạn..." Fan hâm mộ đó còn chưa nói hết câu, đột nhiên giống như tín hiệu bị gián đoạn, hoàn toàn không có âm thanh.

"Ồ? Có phải bạn độc giả này đứt mạng rồi không?" Đợi khoảng chừng nửa phút, đối phương vẫn bật vô âm tín, Hàn Thiếu chỉ có thể nói, "Nếu không thì tràng không lọc mic một chút, lại chọn một fan hâm mộ lên mic?"

Tràng không nhanh chóng dựa theo yêu cầu của Hàn Thiếu, lọc mic.

Bởi vì phần trước Kha Giáo nói hơi nhiều, lúc này cầm cái cốc bên cạnh uống mấy ngụm nước.

Nhưng đợi cô vừa đặt cốc nước xuống, liền nghe thấy bên kia tai nghe, truyền đến giọng nói cho dù kiềm chế, cũng cực kỳ hưng phấn của Hàn Thiếu, "Ồi trời, bạn fan hâm mộ lên mic cuối cùng này, hình như, có chút không đơn giản nha."

Không đơn giản? Fan hâm mộ?

Trong lòng cô vô cùng kinh ngạc, chuyển đầu, lơ đãng nhìn về phía danh sách thứ tự lên mic.

Sau đó, triệt để biến thành một bức tượng đá.

Chỉ thấy phía sau tên cô, một người quen thuộc đến không thể quen hơn nữa, mặc cái áo màu cam duy nhất trừ cô ra của kênh này, đang bình tĩnh treo nick ở đó, không nhúc nhích.

Mà toàn bộ bình luận, trong nháy mắt đã rơi vào biển hoa của dòng người mãnh liệt.

Dòng chữ không tiếng động không cách nào dừng lại, lại giống như là chọc thủng chân trời hoan hô cùng hò hét, cô có thể tưởng tượng được nếu bây giờ cô đang ở hiện trường một buổi hòa nhạc, cái hình ảnh đó phải làm người ta chấn động nhường nào.

Lực ảnh hưởng cùng bầu không khí như vậy, trong cả giới, chỉ có một người có thể làm được.

Ở hiện đại, đó là Vương Giả trở về.

Ở cổ đại, là Ngô Hoàng vạn tuế.

"Thật không dễ gì mới kết thúc sớm được, phóng xe chạy về nhà."

Vào lúc tim cô đập rộn lên đến cả tiếng nói cũng không phát ra được, Djay lại đã ở đầu bên kia bắt đầu nói chuyện rồi, "Thật không dễ gì về đến nhà, trong nhà lại mất điện."

Ngữ khí lạnh lùng lại mang theo tia hơi hơi nổi cáu, khiến cho cả kênh lại lần nữa rơi vào một làn sóng thủy triều điên cuồng mới.

Đã mười một giờ hơn rồi, nhưng lúc này tất cả thính giả của cả kênh, so với bất kỳ một thời điểm cao trào nào tới nay, đều muốn dùng hết toàn lực mà nhiệt tình hăng hái hơn.

"Thế bây giờ cậu đang ở đâu?" Hàn Thiếu ở bên kia cười nhẹ một tiếng, "Vẫn hát được chứ?"

"Lần đầu tiên tham gia ca hội YY, lại không có điện, không có mic, cũng không có mạng."

Dừng lại vài giây, Djay thân nhiên nói, "Thì dùng điện thoại hát vài câu vậy."

"Được" Giọng của Hàn Thiều lúc này nghe ra, cũng là khá yêu thích anh, "Vài câu hát của cậu, cũng đủ để tối nay không ai ngủ được rồi."

Kha Giảo ở trước máy tính từ từ nâng tay lên, hai tay nắm thật chặt tai nghe, cảm thấy trong hốc mắt mình hình như có thứ gì muốn cuộn trào tuôn ra.

"Hôm nay hát, là bài hát mới tối qua viết tạm, 《Hoàng Chi Lệnh》"

Giọng của anh, lúc này quanh quẩn ở bên tai mỗi người, "Coi như là cổ phong, nhưng lại không hoàn toàn là cổ phong"

"Mà cô gái cho tôi linh cảm sáng tác bài hát này, chính là vị có sinh nhật hôm nay đây."

Vào lúc tầm mắt cô đã trở nên mơ hồ, người đó, dùng giọng nói cô thích nhất nhất, từng câu từng chữ, nói với cô.

"Rau Chân Vịt, chúc em sinh nhật vui vẻ!"

~ Hết chương 17 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử của chương, 《Chúc Mừng Sinh Nhật》 của bảy hợp âm, siêu cấp ấm áp ~

Đầu tiên nói rõ, về số người online của kênh, có độc giả nói, hình như chưa từng thấy ca hội nhiều fan như vậy, vấn đề này tôi đặc biệt hỏi qua Hàn Thiều rồi, anh ấy nói kênh chính thức tổ chức hoạt động thông thường hơn 10w fan cũng không lạ, cho nên tôi cảm thấy dựa theo lực thu hút của Djay và các Cúc Cự khác, 3w+ fan cũng không quá đáng ^^

"Đừng vào lúc ca sĩ khác hát, gọi tên tôi", tôi nhớ câu này, Mộ Hàn từng nói trên ca hội đón năm mới ở 5Sing, lúc đó ấn tượng về chàng trai ấm áp này liền rất sâu sắc, làm fan hâm mộ, tôn trọng bản mạng nhà mình, cũng đại diện cho mặt mũi của bản mạng rồi.

Nói ra thật xấu hổ, lúc viết xong chương này, cũng suýt thì khóc rồi, cảm động lây đại khái chính là ý này... Tôi thật sự, vô cùng vô cùng yêu cái đứa trẻ to xác ngạo kiều nhưng lại rất ấm áp này đó.

Vương Giả trở về, Ngô Hoàng vạn tuế.

Cuối cùng, tôi hỏi các bạn: Có! nóng! đến! bay! lên! không?!

Lời Editor:

Vốn là xong chương này lâu rồi ^_^ nhưng phải đợi làm cho xong cái vid để up cùng:)) mọi người nhớ nghe nhé, mình để link ở dưới:)))

SoundCloud: Chúc Mừng Sinh Nhật [生日快乐] | 7th Chord: <https://soundcloud.com/meocon243/chuc-mung-sinh-nhat-7thchord>

5Sing: Chúc Mừng Sinh Nhật [生日快乐] | 7th Chord: <http://5sing.kugou.com/yc/2755777.html>

Ca hội YY: [Vietsub] Ca hội YY Chúc mừng sinh nhật Rau Chân Vịt: <https://youtu.be/Z-aGJuLWT10>

<https://youtu.be/Z-aGJuLWT10>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Hoàng Chi Lệnh (2)

Trong tất cả những kỷ niệm đẹp đời này của Kha Giảo, tối nay phải tính là một buổi tối mốc lịch sử.

Mặc dù khi đó cô vẫn chẳng hề biết, về sau cô sẽ còn sở hữu nhiều ký ức xúc động lòng người lại trân quý hơn nữa, nhưng thời khắc này của hiện tại, đã đủ để nội tâm cô chấn động rồi.

Sau khi Djay nói xong câu "sinh nhật vui vẻ" dưới sự chứng kiến của mấy vạn fan hâm mộ, cả khung bình luận đình trệ trong nháy mắt.

Mà giây tiếp theo, trên khung bình luận cũng nổi lên một đại dương "Chúc Rau Chân Vịt sinh nhật vui vẻ."

Tất cả mọi người đều biết, Djay ở trong giới, vẫn luôn là một câu đố, một nhân vật đoán không ra, không đi đường thường, thậm chí là tấm gương của người bạc tình. Mà hôm nay, anh lại dễ dàng đi xuống thần đài, dành cho một người ngoài giới lời chúc chân thành nhất.

Dưới cái nhìn của mọi người, mặc kệ quan hệ giữa họ là gì, bắt đầu từ tối nay, cái tên "Rau Chân Vịt" đã vững vàng trói chung một chỗ với "Djay" rồi.

Mặc dù trong lòng phần lớn fan hâm mộ đều vô cùng khiếp sợ, hâm mộ, tò mò, thậm chí còn mang theo chút ghen tỵ, dù sao thì ở trong cái giới này, tuy các fan hâm mộ đều không nói, nhưng đã có một nhận thức cùng nguyên tắc chung được ngầm thừa nhận – Djay không thuộc về bất kỳ người nào, cũng không có ai đủ điều kiện xứng đôi với anh.

Không ai ngờ tới, tối nay, tất cả quy tắc đều bị phá vỡ.

Nhưng mà, ngại tính cách cùng tác phong xưa nay của Djay, vào lúc này tất cả mọi người chỉ có thể lựa chọn đi theo chỉ thị của anh.

Chỉ dựa vào một mình anh, lại có thể khiến tất cả mọi người phục tùng vô điều kiện.

Sau sự yên tĩnh và trầm mặc ngán ngùi, Hàn Thiếu rất thức thời xuống mic, trên mic chỉ còn lại một mình Djay mặc áo cam.

Kha Giáo không nhúc nhích nhìn chăm chăm máy tính, trước mắt một mảng mơ hồ, cơ thể vì tâm tình kích động cũng run rẩy không ngừng.

"Tôi hát đây."

Không nói thêm câu nào nữa, Djay bắt đầu biểu diễn.

"Những nhánh rêu xanh Giang Đông giữ lại dung mạo nàng."

"Chim Phượng Hoàng khẽ giương đôi cánh, một giấc mộng yêu kiều."

"Dựa khung cửa sổ ngắm một đoạn cầu."

"Ngoái đầu nhìn lại khẽ cười nhẹ."

"Gió xuân chọt tới cờ lệnh vua khẽ tung bay."

...

Không có bất kỳ nhạc nền gì, không có bất kỳ tạp âm dư thừa nào.

Trong tai hàng vạn người, lúc này chỉ có một giọng nam trầm lạnh, lặng lẽ hát bài 《Hoàng Chi Lệnh》.

Bởi vì mắt đã không nhìn rõ màn hình, Kha Giáo chỉ có thể đưa tay không lên dụi mắt mình.

Thực tế, nghe thấy giọng hát này, trong đầu cô, gần như là lập tức nhớ tới một người.

Người đó cũng như vậy, chỉ cần cất giọng hát, là có thể khiến người ta giống như đặt mình vào tình cảnh trong ca khúc, dường như có thể tận mắt thấy thế giới cổ phong tồn tại chân thật trong ca khúc.

Cô vẫn nhớ người đó từng nói với cô, chỉ muốn làm âm nhạc thuần túy nhất, không có bất kỳ tạp chất gì.

Trong như nước suối, mãnh liệt như phượng hoàng lửa.

Thứ âm nhạc như thế, trên thế giới này, cũng chỉ có anh, và Djay có thể làm được thôi.

Tài hoa hơn người, duy ngã độc tôn*.

□*Duy ngã độc tôn**: Tương truyền Thích Ca Mâu-ni lúc mới sinh ra đời, bước đi bảy bước, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất nói: "Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn" (天上天下, 唯我獨尊), ý là "trên trời dưới trời, chỉ ta là bậc tôn quý".

Họ thật sự rất rất giống nhau.

... Nếu như, chỉ là nếu, hai người họ, là một người, thì tốt biết bao.

Vào lúc cô bị ý nghĩ của mình làm chấn động, Djay cũng đã ngừng biểu diễn.

Trên khung bình luận, là một hồi lâu không có những lời hô hào tên anh.

Trong lòng Kha Giáo, mặc dù có hàng nghìn hàng vạn lời muốn nói, nhưng cô phát hiện, tất cả lời lẽ văn hoa ở trước mặt anh đều có vẻ rất yếu kém, vào lúc này, trong trường hợp này, cô chỉ có thể đáp lại một câu.

Tay run run, cô rất cố gắng gõ xuống mấy chữ trên bàn phím, rồi nặng nề nhấn "enter".

Rau Chân Vịt: Cảm ơn Djay, cũng chúc anh sinh nhật vui vẻ.

Sau khi cô gõ xong câu nói này, Hàn Thiếu chờ ở một bên lại lên mic, "Tuy tôi là trai thẳng, nhưng nói thật, trong nháy mắt vừa rồi, tôi cũng nổi hết cả da gà, cậu hát thật sự quá tuyệt luôn."

Djay dĩ nhiên là lại cao ngạo lạnh lùng mà trầm mặc như bình thường, Hàn Thiếu cũng nhanh chóng đáp lại tiếng hô hào trên bình luận, "Vậy thì, Djay, không chiếm nhiều thời gian của cậu nữa, chỉ là hôm nay là sinh nhật cậu, cũng là sinh nhật em gái Rau Chân Vịt ban tổ chức của chúng ta, cậu xem, trong kênh nhiều người đợi đến muộn như vậy chỉ vì muốn chính miệng chúc cậu một câu, cậu còn gì muốn nói với mọi người không?"

Djay trầm mặc hai giây, đóng mic lại.

Lúc Kha Giáo nhìn thấy cái đèn ở trước tên anh tắt đi, thầm tưởng là giây tiếp theo anh sẽ trực tiếp rời khỏi kênh luôn.

Dù sao đêm nay anh đã đủ vẻ khác thường rồi, cô có thể tưởng tượng được bắt đầu từ mai người trong giới sẽ thảo luận về anh, thảo luận về ca hội tối nay như thế nào, mình đương nhiên cũng sẽ thuận lý thành chương trở thành đề tài trong miệng tất cả mọi người.

Mặc dù cô cũng có thể tưởng tượng ra, những lời thảo luận về cô, hẳn sẽ không quá tán dương.

Nhưng đến lúc này, cô lại không thấy sợ nữa.

Cái này gọi là gì nhỉ, lộn chết không sợ nước sôi?

Nói mình khó nghe như thế cô cũng rất liều rồi đó ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Ai cũng không ngờ tới, Djay không nói gì, nhưng anh lại đổi tên của mình.

Thế là, tất cả mọi người đều thấy, vốn là "Djay", được anh đổi thành một câu "Đừng quan tâm những thứ ngoài tác phẩm".

Kha Giáo nhìn chằm chằm câu đó một lúc, mới hiểu được, thì ra ý anh là, xin đừng quan tâm những điều dư thừa ngoài tác phẩm của cô, cũng chính là sinh hoạt cá nhân của cô, hoặc là nói, quan hệ giữa họ?

Lại nói thật ra thì đến chính cô cũng không biết hiện tại quan hệ giữa họ rốt cuộc là gì nữa, bạn bè? Khách khứa? Chủ tớ?... Đều hơi hỗn loạn...

Hàn Thiếu hiểu nhanh, đương nhiên rất hợp thời cười nhẹ nói, "Được, chúng tôi chỉ đọc sách, không quan tâm người."

Bình luận cũng đều rất nghe lời nói "vâng" hoặc là "1".

Đến cả sức đỏ mặt tim đập Kha Giáo cũng đã không còn nữa rồi, cô thực sự cảm thấy, mặc kệ bây giờ xảy ra chuyện gì, cô đều có thể bình tĩnh thản nhiên đối mặt.

Người ta thường gọi là siêu thoát TAT

Djay gõ xong câu này, đại khái qua khoảng một phút, lại đổi tên của mình.

Lần này, là "Cảm ơn".

Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên, trong tình huống công khai, anh nói lời như vậy với fan hâm mộ.

Hai chữ, ít mà nặng.

Dùng lý giải của Kha Giáo, hai chữ này, có lẽ đã bao hàm tất cả những lời anh muốn nói.

Cảm ơn đã chúc mừng sinh nhật anh.

Cảm ơn đã thích và ủng hộ anh nhiều năm như vậy.

Cảm ơn đã tôn trọng cuộc sống riêng của anh.

Cũng cảm ơn sau này, có thể vẫn tôn trọng nhau.

Đừng vượt qua ranh giới cuối cùng của anh, anh sẽ vẫn như cũ là ông vua không vương miện trong lòng tất cả mọi người.

Chiến trận như thế, các fan hâm mộ đương nhiên cũng đều bình luận đến đỏ mắt, mà câu nói này dừng lại không bao lâu, Djay liền biến mất khỏi kênh.

Hàn Thiếu làm tiếp vài lời tổng kết, ca hội cũng tuyên bố kết thúc tốt đẹp.

Kha Giáo nhìn cả kênh sau khi Djay rời khỏi vẫn sôi động mà điên cuồng bình luận như cũ, bỗng nhiên cảm thấy tất cả sức lực trên người mình đến đây đều bị rút sạch thật rồi.

Ừm, đêm nay, cô nhất định phải ngủ một giấc thật ngon.

Cứ ngồi ngẩn người trên ghế như thế một lúc, lúc đồng hồ trong phòng đồ chuông, cô mới ngẩng đầu lên lần nữa.

0 giờ rồi.

Ngày 18 tháng 1.

Một ngày mới, ngày đầu tiên tuổi 25 của cô.

Cũng là năm thứ tư cô bước vào giới sáng tác, năm thứ tư thích Djay.

Cô có một linh cảm, năm nay, nhất định sẽ có cái gì đó xảy ra thay đổi, khiến cho cuộc sống sau này của cô cùng cuộc sống trước đó của cô, trở nên hoàn toàn bất đồng.

Mặc dù trong lòng chậm chạp khó mà bình tĩnh, Kha Giáo vẫn quyết định đứng dậy khỏi ghế, vận động gân cốt một chút.

Vận động rất lâu, vẫn không tỉnh tâm nổi, cảm thấy đầu muốn nổ tung, lúc cô suy nghĩ tính xem có cần xuống lầu tản bộ hóng gió lạnh một chút hay không, điện thoại để trên bàn đột nhiên vang lên.

Cúi đầu nhìn, động tác của cô ngừng ngay tại chỗ.

Thông báo QQ: Djay muốn thực hiện cuộc gọi thoại với bạn.

...

Hai mắt Kha Giáo nhìn đăm đăm một hồi, cắn cắn môi, đưa ngón tay ra nhấn "chấp nhận."

Trong lòng cô cứ cảm thấy, kinh hi sinh nhật tuổi 25 của cô, vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

Sau khi kết nối cuộc gọi thoại, hai bên đều trầm mặc.

Kha Giáo là vì căng thẳng đến nỗi không nói ra lời, mà bên Djay, đại khái ngay từ đầu là tín hiệu không tốt, im lặng nửa ngày, mới truyền đến một câu của anh, "Nghe thấy không?"

"Nghe thấy nghe thấy." Cô vẫy vẫy cái tay đã cứng ngắc, vội vàng cầm điện thoại lên siết chặt trong tay.

Lại im lặng hồi lâu, Djay mới nói, "Tín hiệu bên tôi không tốt lắm."

"Không sao không sao," Cô ở tại chỗ liên tục đi tới đi lui, cảm thấy trái tim từ đầu đến cuối treo ở cổ họng chưa hề rơi xuống, đến cả giọng lúc nói chuyện cũng phiêu phiêu, "... Thế, Công Tử đại nhân, nhà anh có điện lại rồi ạ?"

"Không biết," Câu này Djay lại trả lời rất nhanh.

Không biết?

Kha Giáo sững sờ một chút, chẳng lẽ bây giờ anh không ở trong nhà sao?

"Bài hát em thích nhất là?"

Bất thành linh, cô đột nhiên nghe thấy anh nói như vậy.

Tim đập rộn lên, nhanh chóng dùng tế bào não còn sót lại suy nghĩ một hồi, cô hít một hơi thật sâu, theo bản năng hạ thấp giọng, "Trước ca hội tối qua, là bài cổ phong 《Phụng Tiên Dân》 ED của kịch truyền thanh cùng tên anh hát ba năm trước đó, sau tối qua thì, là 《Hoàng Chi Lệnh》 anh hát tại ca hội."

"Ồ."

Djay nghe xong, tựa như là thuận miệng nhàn nhạt đáp một tiếng.

Tim Kha Giáo nhảy một cái, còn đang nghĩ có phải mới vừa rồi mình biểu hiện đích thực quá si mê, khiến anh cảm thấy hơi khó chịu rồi không, giây tiếp theo, chợt nghe thấy anh nói hai chữ:

"Mở cửa."

...

Hở?

Cô thừa nhận, bản thân vào thời khắc đó, cả người đã hoàn toàn mất đi khả năng tư duy rồi.

... Mở? Mở cửa?

"Bây giờ, em đi tới cửa chính nhà em."

Giọng của Djay, thoáng mang theo chút tiếng thở rất nhỏ lúc bước đi, cũng giống như vào lúc này đột nhiên thay đổi một nhịp điệu.

Có những cân nhắc không nói ra được, lại mang theo lười biếng tận trong xương tủy.

Với cô mà nói, vô cùng quen thuộc, lại hơi xa lạ.

Bạch, bạch, bạch, bạch.

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước.

Kha Giáo cảm thấy bước chân mình bây giờ đều cứng ngắc, hoàn toàn là theo bản năng.

Đi tới cửa nhà, cách khoảng bảy tám bước, cô lại giống như trải qua thời gian dài đằng đẳng của một thế kỷ.

Có bí mật kinh thiên gì, rốt cục sắp từ chồi non nhỏ bé, chui lên khỏi mặt đất, phát triển thành cây đại thụ cao chót vót.

"Mở cửa nhà của em ra."

Vì để cô có thể hiểu ý anh nhanh hơn, Djay cố ý đem ý tứ có thể dùng hai chữ để biểu đạt, kéo dài thành sáu chữ.

Một tay Kha Giáo cầm điện thoại, tay kia run rẩy đặt ở trên chốt cửa.

"Mở ra đi."

Cách một cái cửa, cô cảm thấy mình đã nghe thấy người ngoài cửa, nói lời giống y đúc trong điện thoại.

"Cạch."

Đèn cảm ứng trong hành lang, bởi vì âm thanh cô mở cửa, phản ứng sáng lên.

Trong giây lát, cô căn bản không dám mở mắt mình ra.

"Kha Giáo."

Dưới ánh đèn thoáng màu vàng nhạt, chỉ thấy Tạ Tu Dực một tay mang theo một hộp bánh gato, tay kia lại cầm điện thoại của mình.

Rất bình thường, chính là anh của bình thường, chính là anh người cô hai tuần lễ chưa nhìn thấy.

Đôi con ngươi màu đen kia của anh, cũng giống vô số lần đã từng, lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

Không có người khác, chỉ có anh.

Lúc nửa đêm, cảnh trong mơ và hiện thực cuối cùng cũng hoàn toàn trùng lặp đan vào với nhau.

"Sinh nhật vui vẻ."

Tạ Tu Dực dùng giọng thật của anh, dùng giọng nói chân thật nhất, không che giấu chút nào của anh, đứng ở ngoài cửa nhà cô, nói với cô.

"Anh là Djay."

~ Hết chương 18 ~

~ Hết quyển thứ nhất ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử của chương, 《Phá Kén Thành Bướm》do Tạt Tu thể hiện.

Viết xong chữ cuối cùng của chương này, tôi thực sự cảm giác mình một câu cũng không nói ra được, tôi viết sách ba năm, thật sự vẫn chưa từng có thời khắc thế này, dường như cảm thấy nói cái gì, đều là dư thừa vậy, nóng đến nỗi tim cũng sắp bốc cháy rồi. Lần đầu tiên sức mạnh của chữ "cảm ơn" vĩ đại như vậy.

Ca từ của 《Hoàng Chi Lệnh》trong văn, toàn bộ là nguyên tác của tôi, sau này tôi sẽ bổ sung, tranh thủ mời ca sĩ cổ phong tôi thích tới hát. Đối thoại của Djay và Rau Chân Vịt trong văn, cũng là đối thoại Tạt Tu và Mạch Thiên Thiên diễn trong audio tuyên truyền, chân thực viết ra, cảm giác thật tình vô cùng tốt.

Anh là Tạt Tu Dực của chúng ta, cũng là Djay của chúng ta.

Lời Editor:

Cuối cùng cũng đi hết 1/3 quyển truyện rồi:v:v:)))

YouTube: Phá Kén Thành Bướm [破茧成蝶] | Tạt Tu Rui: https://youtu.be/T8f7vHqq_Js

SoundCloud: Phá Kén Thành Bướm [破茧成蝶] | Tạt Tu Rui: <https://soundcloud.com/meocon243/pha-ken-thanh-buom-tap-tu-rui>

5Sing: Phá Kén Thành Bướm [破茧成蝶] | Tạt Tu Rui: <http://5sing.kugou.com/yc/2522631.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 19: Bách Nghi Kiều (1)

Quyển thứ hai - Đông Phong Phá

Chương 19: Bách Nghi Kiều (1)

Cả căn phòng, lúc này yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy.

Kha Giảo nhìn người đàn ông trẻ tuổi cao lớn đứng trước mặt mình, mở miệng, lại không nói được gì, trong phút chốc trong đầu hiện lên vô số sấm sét, khiến tất cả ý thức đều bị xóa đi dễ dàng.

Cái người vì thói quen sinh hoạt tệ đến nỗi khiến người khác cảm phiền, buộc cô phải đi lên con đường "nữ đầu bếp". Cái người bởi vì nửa đêm ăn mì gói ăn đến nỗi viêm dạ dày cấp tính phải vào viện, chỉ thích ăn thịt không thích ăn cá. Cái người tự do tùy hứng, luôn khiến cô dở khóc dở cười, nhưng lại dùng âm nhạc cùng ước muốn làm cô xúc động.

Đó là Tạt Tu Dực cô quen không lâu, lại khiến cô luôn không tự chủ được lo lắng trong lòng.

Vị thần duy ngã độc tôn, cao ngạo lạnh lùng quái gở ở giới 2D. Công Tử đại nhân một khúc thành danh, sở hữu trăm vạn fan hâm mộ. Ca sĩ cổ phong hào hoa phong nhã với giọng hát có thể tạo nên một thế giới độc lập hoàn chỉnh.

Đó là Djay khiến cô điên cuồng trầm luân suốt ba năm.

Mà bây giờ, cô được biết, hai người họ, là cùng một người.

Tạt Tu Dực, chính là Djay, Djay, chính là Tạt Tu Dực.

Cái ảo tưởng bị cô bác bỏ vô số lần, thậm chí cuối cùng còn trở thành bí mật trong tiềm thức của cô, hiện tại đã thực sự trở thành sự thật.

Hai người họ... là một thật sao?

Kha Giảo đứng tại chỗ, thật sự là nghĩ thế nào cũng không hiểu, trong nhất thời vẫn không thể thoát thân khỏi đồng sấm sét không khác gì trời sập này, chỉ ngây ngốc nhìn anh, tiếp đó lộ ra biểu cảm hoảng hốt hơn.

Cái gọi là quá mức hoảng sợ, chắc là chỉ tình trạng như bây giờ của cô...

Thứ lỗi cho cô, thật sự là, nhất thời nửa khắc cô không bình thường lại được.

Tạ Tu Dực ở ngoài cửa đã sớm đoán được sau khi cô gái trước mặt này biết được chân tướng sẽ có biểu hiện như bây giờ lâu rồi, lúc này bèn hết sức tùy ý đi vào, còn nhẹ nhàng gỡ bàn tay nắm chốt cửa của cô ra, thay cô khép cửa nhà lại.

Kha Giáo vẫn như bức tượng đá, đứng im tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên Tạ Tu Dực đến nhà cô, dùng mắt liếc qua bố cục nhà cô một chút, nhanh chóng đặt bánh gato lên bàn ăn, sau đó tiện tay cầm chén trà cô để ở trên bàn lên, uống hai ngụm.

Kha Giáo tiếp tục (◉◉)...

"Không lại đây?"

Anh rút cái ghế ra, cực kỳ thân thiện ngồi xuống, đưa lưng về phía cô nói một câu.

Cô lại phản ứng trợn một phút đồng hồ, mới chậm chạp, như một con rùa từ cửa nhà đi tới.

"Bánh phô mai việt quất." Anh đưa tay mở hộp bánh gato ra, thân nhiên nói, "Mua ở Starbucks dưới lầu nhà em, cái đặt làm trước đó để trong tủ lạnh tại vì mất điện, không ăn được nữa."

Mất điện...

Kha Giáo bắt được hai chữ này, trong nháy mắt đầu phình to vô cùng vô tận.

Đến giờ phút này, nhìn anh nói ra những lời này một cách tự nhiên trôi chảy như vậy, cuối cùng cô cũng nhận ra, bất luận cô khiếp sợ thế nào đi chăng nữa, cảm thấy không chấp nhận nổi đến thế nào đi nữa, sự trùng lặp của giới 2D và giới 3D cũng đã thành định cục, vừa rồi Djay ở ca hội bị mất điện, à không, thực tế chính là nhà Tạ Tu Dực bị mất điện.

"Ngồi đi."

Anh thấy cô vẫn một bộ biểu tình giống như bị người ta đánh, trực tiếp thay cô rút cái ghế ra, đưa cho cô một cái thìa nhỏ.

Kha Giáo tay run run nhận lấy cái thìa từ tay người ngồi xuống, cảm giác cẳng chân mình cũng run sắp nhũn ra rồi.

Thực ra từ trước tới nay bánh gato cô thích ăn nhất chính là bánh phô mai việt quất, nếu là mọi khi, cô đã sớm quét sạch cái bánh gato trước mặt rồi, thế nhưng bây giờ, cô thật sự không có cách nào ở trước mặt Tạ Tu Dực, à không, ở trước mặt Djay, ra tay với cái bánh gato làm người ta thêm rõ dãi như thế này được.

Cô cảm thấy bản thân đã sắp muốn tinh thần phân liệt đến chết rồi...

Bầu không khí quỷ dị trong phòng kéo dài đại khái khoảng mười phút đồng hồ, cuối cùng cũng có một tiếng chuông cửa phá vỡ loại trầm lặng sắp khiến người ta ngạt thở này.

Tạ Tu Dực dường như là lơ đãng nhíu mày, rất tự nhiên đứng dậy đi ra mở cửa.

Kha Giáo tuyệt nhiên không biết hơn nửa đêm còn có ai đến nhà cô, cứng ngắc quay đầu, liền nhìn thấy Nhuế Ưu đang đứng dung hơi cúi đầu từ cửa đi vào, nháy mắt với cô một cái, "Hi, Rau Chân Vịt bé nhỏ."

"Mặc dù anh biết bây giờ em thật sự không cách nào chịu thêm kích thích nữa rồi." Nhuế Ưu đưa tay lên kéo khóa còi áo khoác ra, ngồi xuống cái ghế bên cạnh cô, "Nhưng anh vẫn muốn thắng thần với em một chuyện."

Kha Giáo duy trì biểu cảm vô cùng hoảng sợ nhìn anh ấy.

"Phụt." Nhuế Ưu thấy thế không nhịn được cười, lúc này làm một cái mặt quỷ với Tạ Tu Dực đang đi tới, "Rau Chân Vịt bé nhỏ nhà cậu thật sự rất khôi hài..."

"Đừng nói nhảm nhiều." Người nào đó rất cao ngạo lạnh lùng lườm anh ấy một cái, lại ngồi xuống lần nữa.

"Khụ khụ."

Sau khi Nhuế Ưu bị dạy bảo, có chút cúi kính nắm tóc, mới hơi ngượng ngùng nói, "Cái đó... chà là, thật ra anh là Hạ Khúc Ưu."

...

"Bụp."

Kha Giáo trực tiếp đập đầu xuống bàn, hai giây sau, lại nâng cái mặt bị đập đến đỏ hết cả lên, nhìn Nhuế Ưu.

"Rau Chân Vịt bé nhỏ, anh sai rồi! Thật ra anh đã muốn nói với em từ rất lâu rồi cơ, là Tạ Tu Dực luôn không cho anh nói, anh cũng không còn cách nào." Nhuế Ưu xoa xoa hai bàn tay, "Cậu ấy cứ đòi chính miệng mình nói với em, nhưng sau khi nói rồi lại không cách nào giải thích tí mĩ với em mới gọi anh tới, em biết cái bộ dạng người chết đó của cậu ấy mà, nói chuyện cũng không muốn nói, chứ đừng nói tới thao thao bất tuyệt, cho nên bây giờ em có nghi hoặc gì, cũng cứ để anh giải đáp cho em."

"Tin anh đi, anh biết nhất định sẽ nói." Nhuế Ưu vô cùng thành khẩn gật đầu với cô.

"Rốt cuộc... chuyện là thế nào?" Một lúc lâu, Kha Giáo mới vô cùng khó khăn mở miệng.

"Thật ra thì toàn bộ sự việc thực sự rất đơn giản." Nhuế Ưu hắng giọng một cái, "Lúc anh ở nước Mỹ cũng bởi vì thích manga Nhật Bản, bắt đầu bước vào giới cover tiếng Nhật, sau đó sau khi về nước, cô phong bắt đầu dần dần thịnh hành, anh cảm thấy giọng của Tạ Tu Dực không hát cô phong quá thực quá phí, liền giật dây cậu ấy nhập giới, cho đến tận hôm nay."

"Về phần hai người bọn anh, em biết đó, bọn anh là bạn bè mười năm, sau khi về nước vì để cho tiện nên dứt khoát làm hàng xóm, ở trong giới không có ý nhắc tới loại quan hệ cá nhân này của hai người bọn anh là bởi vì bọn anh có một quan điểm vô cùng nhất trí, ở giới 2D, chỉ chuyên tâm làm một việc, ca hát, chỉ thế thôi."

Nghe Nhuế Ưu nói, cuối cùng Kha Giáo cũng bắt đầu từng chút từng chút một lấy lại bình tĩnh, thực tế bây giờ trong lòng cô đã không có cảm giác gì nữa rồi, khắp đầu chỉ có một ý nghĩ, sao mà cô lại ngu thế cơ chứ...

Nhiều dấu vết nhỏ như vậy, chỉ cần cô tùy tiện ngẫm nghĩ, là có thể phát hiện.

Chẳng hạn như, Tạ Tu Dực và Nhuế Ưu là hàng xóm, Djay và Hạ Khúc Ưu cũng là hàng xóm.

Thậm chí nhiều lần cô cũng đã cảm thấy giọng nói của Nhuế Ưu rất quen, hơn nữa tính cách anh rõ ràng dứt khoát, táo bạo nóng nảy như vậy, Hạ Khúc Ưu của giới 2D cũng giống thế.

Lại ví dụ như, Tạ Tu Dực cao ngạo lạnh lùng ít nói, Djay cũng là trầm lặng kiệm lời.

Thậm chí Tạ Tu Dực cũng đã từng ở phòng thu âm hát cho cô nghe, dù thế nào, cô cũng nên vào lúc Djay hát câu đầu tiên của 《Hoàng Chi Lệnh》 tới qua, nhận ra thanh tuyến của họ căn bản là giống nhau như đúc mới phải.

Thực tế đến hậu kỳ, Djay cũng hoàn toàn là dùng giọng của Tạ Tu Dực nói chuyện với cô rồi.

...

Quá nhiều quá nhiều luôn, nhiều chi tiết giống nhau kinh người như vậy, vì sao, cô lại chưa từng đi kiểm chứng dù chỉ một lần chứ? Gần như mỗi ngày cô đều có thể gặp mặt Tạ Tu Dực, vì sao trọn một tháng, cô vẫn chưa phát hiện ra chứ?

Tạ Tu Dực vẫn luôn trầm mặc lúc này nhìn biểu tình trên mặt cô cuối cùng cũng không phải bình tĩnh cùng hoảng sợ trước đó nữa, ho khan một tiếng, cúi đầu gọi tên cô.

Kha Giáo đáp một tiếng, nhưng cũng có hơi không dám nhìn mặt anh.

"Không phải cố tình giấu em." Đắn đo một hồi, anh nói như vậy.

"... Ừm." Cô khẽ gật đầu, là bản thân cô quá ngu ngốc quá chậm chạp, hoàn toàn không có tư cách trách cứ người khác.

Lúc này Nhuế Ưu ở một bên hết sức khinh bỉ nhìn Tạ Tu Dực, nội tâm hung dữ phi nhỏ: Cậu ấy, cứ xạo đi! Căn bản là có ý, thể hiện đẹp trai gì chứ! Thực tế chính là muốn đợi đến lúc sinh nhật cho cô em một cái ngạc nhiên thật lớn! Còn giả vờ!

"Anh cũng là lúc nhìn thấy bài hát của anh lập lại trên máy tính em mới biết." Tạ Tu Dực tiếp tục mặt không biểu cảm bỏ sung.

Cho nên... vì báo ơn, chính là chỉ ý này?

Bởi vì mỗi ngày cô nấu cơm cho anh, bởi vì anh đau dạ dày cô đưa anh đi bệnh viện, bởi vì đủ thứ ở giới 3D... anh mới có thể vào lúc đó dùng thân phận Djay chủ động nhận kịch truyền thanh 《Trở Về Quá Khứ》, còn đích thân thể hiện ED ca khúc chủ đề.

Vừa nghĩ như vậy, tất cả nghi hoặc, đều được giải thích hợp lý.

Phải rồi.

Chính vì Djay và Tạ Tu Dực căn bản chính là một người, mới có thể có nhiều trùng hợp như vậy, nhiều bất ngờ như vậy, nhiều... tìm đập rộn ràng cùng vừa gặp đã thân như vậy.

"Thích ca hội sinh nhật không?"

Thấy cô đột nhiên lại lộ ra một cổ biểu cảm rất ủ rũ, Tạ Tu Dực rất bình tĩnh bỡ mớ miệng lần nữa.

"Ca hội sinh nhật?" Kha Giáo sững sờ.

Ca hội tới qua, chủ đề chẳng lẽ không phải để tuyên truyền cho kịch truyền thanh và sách mới của cô sao?

"Rau Chân Vịt bé nhỏ à, cái này em cũng không hiểu sao." Lúc này Nhuế Ưu ở một bên đã tự nhiên cầm con dao nhỏ lên, mặt dày bắt đầu cắt bánh gato, "Loại người như cậu ấy, sao có thể vì kiểu lý do đó tham gia ca hội YY mà ba năm cậu ấy đều chẳng thèm ngó tới chứ, còn đích thân bán mặt mỗi từng bước từng bước đi mời những khách quý đó tới?"

"Đều chỉ là để chúc mừng sinh nhật em, để cho em vui mà thôi." Ăn một miếng bánh gato, Nhuế Ưu úp mớ bỏ sung.

Trong phòng lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Mà lần này, cũng không lúng túng và kinh ngạc như trước đó nữa, mà là tràn đầy ảm áp cùng... mờ ám không nói ra được.

Nhỏ nhất, lại vô cùng vô cùng khiến người ta đứng ngồi không yên.

"Tôi rút lui trước đây."

Nhuế Ưu đương nhiên cảm nhận được chỉ số bóng đèn của mình bắt đầu tăng lên đầu tiên, lúc này anh ấy đang bê miếng bánh gato kia trong tay mình, bước chân dài đi về phía cửa nhà, trước khi ra khỏi cửa, còn quay sang gian tà nói với Rau Chân Vịt một câu, "Rau Chân Vịt bé nhỏ, cảm ơn em thích bài hát của anh, nếu không phải sẽ bị cái vị trước mặt em đây mư sất, anh thật sự rất cam tâm tình nguyện tiếp tục làm bản mạng giới cover tiếng Nhật của em đó."

"Đi mau." Đúng như dự đoán, giây tiếp theo, Nhuế Ưu lập tức bị một câu nói của Tạ Tu Dực chặn họng liền đứt khoát rời đi.

Lúc này Kha Giáo cố gắng hít thở từ từ, cảm thấy dường như oxi vẫn không đủ dùng cho lắm, lại dùng sức hít một hơi thật sâu.

"Không ăn?" Tạ Tu Dực nhìn cô.

"À, em... em ăn." Nghe thấy lời anh, cô vội vàng cầm thìa lên, dùng sức xấn một miếng bỏ vào trong miệng.

Ừm, quả nhiên TAT.

Không nếm ra mùi vị gì cả, chỉ có thể cảm nhận được độ ẩm...

Hơn nữa, bánh gato rõ ràng là lạnh, tại sao cô lại cảm thấy nóng đến khó nuốt chứ?

"Hai tuần vừa qua bạn chuyện ca khúc chủ đề phim điện ảnh."

Anh nhìn cô chăm chú, lại chính miệng giải thích với cô lý do gần đây bận rộn, "Làm hậu kỳ, còn phải phối hợp tuyên truyền, thế nhưng cơm nước đều ăn, không lãng phí."

"Thế anh thường mấy giờ về đến nhà?" Kha Giáo vừa cứng nhắc ăn, vừa cố gắng làm ra vẻ mình đang nói chuyện với Tạ Tu Dực trước đêm nay, chứ không phải Tạ Tu Dực hợp thành một với Djay.

"Chắc nửa đêm." Anh thần nhiên nói, "Hôm nay vốn cũng chắc là nửa đêm, anh về giữa chừng, không nghĩ tới trong nhà mất điện."

"Tăng Thiên không bắt anh lại?"

"Cô ấy sao dám"

"..."

Một lát sau, Kha Giáo đột nhiên bỏ thìa xuống.

"Cái đó..." Cô dùng sức nuốt ngụm nước miếng, "Ngày đó, chính là ngày sang năm mới đó, lúc em ở nhà anh, anh..."

"Ồ lối thoát hiểm." Anh hơi nâng mắt lên.

Đúng là như vậy... Nhưng cô không hiểu, tại sao cho dù chịu lạnh, anh cũng không muốn để cô đoán được vào lúc đó?

Đôi mắt đen nhánh của anh không tránh không né đối mắt với cô, thẳng thắn trả lời thắc mắc trong lòng cô, "Anh muốn đợi đến hôm nay rồi nói."

Âm cuối hơi cao lên, anh dùng tay trái chống cằm mình, đôi môi xinh đẹp vẽ lên một độ cong như có như không, "Đây là lấy tư cách bản mạng, tặng quà sinh nhật."

Mặt Kha Giao lập tức đỏ đến mức một giây sau là sẽ nổ tung.

Trong nháy mắt trong đầu nghĩ tới vô số thời điểm trước đó: Lúc ở kênh YY thảo luận về kịch truyền thanh, mấy lần cô ở trước mặt anh cùng mọi người chính miệng thừa nhận anh là bản mạng. Trên QQ, cô không đầu không cuối nói chuyện với anh, bởi vì add QQ của anh mà hưng phấn đến nỗi ngủ cũng không ngon. Thậm chí ngày đó lúc ở nhà anh, cô còn nghiêm túc lại chân thành làm một tràng diễn thuyết về bản mạng không khác gì tỏ tình với anh như thế...

... Làm sao bây giờ, toàn bộ mặt mũi của cô, đã sớm vứt sạch hết từ lúc mới bắt đầu rồi, căn bản ngay cả khả năng cứu vãn cũng không có TAT...

Lúc đó anh nhìn đủ loại thần thái của cô, có phải trong lòng cũng sắp nhắm nhin đến sụp đổ rồi không.

Không muốn sống nữa đâuuu, cô thực sự không muốn sống nữa...

"Anh đi đây."

Càng nghĩ càng lo lắng, vào lúc cô chôn mặt trong tay phiền muộn đến nỗi muốn đâm tường, đột nhiên nghe thấy anh nói như vậy.

Phản xạ có điều kiện mà lại ngẩng mặt lên lần nữa, người anh cũng đã đi tới cửa nhà rồi, không nghĩ nhiều, Kha Giao lập tức cũng từ trên ghế đứng dậy, sải bước theo sau.

"Cái đó..." Cô theo bản năng há mồm gọi anh lại.

Tạ Tu Dực đi giầy vào, quay người lại.

"... Sinh nhật vui vẻ." Áp úng rất lâu, cô vẫn bỏ đi phần tên gọi, "Em chưa kịp chuẩn bị quà..."

Quan trọng là, cô căn bản cũng không biết hiện tại rốt cuộc phải gọi anh thế nào nữa.

"Thì bây giờ tặng anh quà?"

Trầm ngâm chốc lát, Tạ Tu Dực khẽ mở miệng, "Không khó."

Kha Giao nhìn anh, trong lòng lại bắt đầu cuồng loạn.

"Lúc phân trương tác ca hội tới qua, câu hỏi fan hâm mộ cuối cùng lên mic chưa hỏi xong thật ra là..." Anh thuật lại từng câu từng chữ, "Rau Chân Vịt, xin hỏi bản mạng của cô là ai?"

Câu hỏi này, đã từng có rất nhiều người hỏi cô, vào giây phút này, đối mặt với anh, cô vẫn không nghĩ nhiều, bật thốt ra, "Djay."

"Thế thì, anh là ai?"

Trong mắt Tạ Tu Dực, ẩn giấu tia sáng nhàn nhạt.

"Tạ Tu Dực." Dừng một chút, cô cắn răng, dùng hết sức lực toàn thân, "... Djay."

"Còn nữa, lúc trước anh nói sót một câu."

Trước khi phải mở cửa rời khỏi nhà cô, anh gơ tay lên nhẹ nhàng quần quần ngọn tóc lộn xộn bên tai cô, hơi tới gần tai cô, giọng nói nhẹ như ni non, "Bản mạng toàn lĩnh vực, cũng bao gồm cả giới 3D."

~ Hết chương 19 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử của chương, 《Túy Tiên Ca》by Lão Yêu & Hoảng Nhi

Chúc các bạn tối nay ngủ được [nấm cười]

Cảm thấy chỉ số tán gái năng lực làm bạn trai của Tạ công tử bùng nổ xin đừng sợ suất mà keo kiệt "1" ~

Lời Editor:

YouTube: Túy Tiên Ca [醉仙歌] | Âm Tần Quái Vật ft. Hoảng Nhi: <https://youtu.be/mkVPEzZZGwE>

SoundCloud: Túy Tiên Ca [醉仙歌] | Âm Tần Quái Vật ft. Hoảng Nhi: <https://soundcloud.com/meocon243/tuy-tien-ca-am-tan-quai-vat-ft-hoang-nhi>

Chương 20: Bách Nghi Kiều (2)

Đêm nay không ai ngủ được.

Kha Giáo lớn như vậy, lần đầu tiên linh hội được sâu sắc mà chính xác hàm nghĩa của sáu chữ này như vậy.

Lăn qua lộn lại, đếm cừu đếm sao, tha hồ làm đi làm lại, cũng vẫn không ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại, chính là dáng vẻ Tạ Tu Dực đứng ở cửa nhà cô lẳng lặng nhìn cô chăm chú, nói với cô rằng anh chính là Djay.

... Thật sự là, quá kinh người mà.

Mặc dù cô đã chấp nhận sự thật Tạ mặt đơ và bản mạng thật ra là một người rồi, nhưng sao anh có thể dùng giọng nói cô thích lâu như vậy mặt đối mặt nhỏ nhẹ thì thầm với cô, một lần lại một lần thách thức trái tim đã sớm mong manh dễ vỡ của cô chứ?

Còn nữa, câu cuối cùng của anh, rốt cuộc là ý gì? Bản mạng giới 3D, đó chẳng phải là...?

Nhất định là cô lại nghĩ nhiều quá rồi, anh thích trêu chọc cô như vậy, đây chắc cũng là một câu đùa vô tâm thôi TAT...

Căn bản cũng không cần cả phê nâng cao tinh thần, cả đêm Kha Giáo cứ mờ mắt như vậy đến tận bình minh.

Rời giường đứng trước gương soi soi, sắc mặt một đêm không ngủ quả thực là rất đáng sợ, một tay cô vịn bồn rửa mặt, đau khổ suy tính xem rốt cuộc hôm nay nên dùng dung nhan thể nào tới nhà Tạ Tu Dực, à không, nhà Djay nấu cơm cho anh.

Tạ công tử, xin anh đừng ở nhà được không, xin anh ra ngoài đi làm đi được không..

Rửa mặt xong, cô cầm di động lên, gọi một cú điện thoại cho Tăng Thiển.

"Hôm nay dậy sớm vậy, là có chuyện tốt gì sao?"

"... Minh chỉ là muốn nói với cậu, tối qua cuộc đời mình bị lật nhào rồi." Đợi điện thoại kết nối, cô nói trong hơi thở mong manh, "Cậu biết không? Thật ra Tạ Tu Dực chính là Djay, bản mạng giới 2D của mình."

Bên kia Tăng Thiển trầm mặc hai giây, hình như là đang liều mạng nhin cười, "Ồ, mình biết từ lâu rồi."

...

Kha Giáo đầu tiên là trợn mắt há mồm một lúc, sau đó lập tức cắn răng nghiêng lợi gào vào điện thoại, "Cậu biết từ khi nào? Là chính Tạ Tu Dực nói cho cậu?"

"Minh thấy phạm là người có chút IQ đều có thể phát hiện mà." Tăng Thiển vô cùng xem thường, "Thật ra thì hôm đó ở công ty anh ấy hát cho cậu nghe, đợi các cậu đi rồi mình nghe ghi âm, sau đó mình cứ cảm thấy giọng của anh ấy rất quen, bởi vì ngày trước cậu ép mình nghe nhạc của Djay suốt, mình liền lên mạng lục tìm tác phẩm của Djay một chút, quả nhiên rất giống, tuy không giống nhau như đúc, nhưng ít nhiều cũng sẽ mang theo một chút bóng dáng chứ, cho dù là trùng hợp, trên thế giới này có mấy người có thể giống nhau đến mức đó?"

"Sau khi trong lòng mình có suy đoán này rồi, lại đi xem tư liệu của Tạ Tu Dực, sinh nhật của anh ấy và Djay cũng là cùng một ngày, về sau mình đưa anh ấy đi làm tuyên truyền ca khúc chủ đề phim điện ảnh, thấy anh ấy đang nhắn QQ với cậu, mình liền hỏi thẳng anh ấy thôi, anh ấy thừa nhận ngay."

"Lại nói, sáng hôm ấy mình còn cố ý nhắc cậu một câu, mình nói hôm nay thật nhiều người sinh nhật đó, mình đã ám chỉ đến thể rồi cậu cũng không phát hiện." Tăng Thiển nói đến đây, yếu ớt thở dài, "Chỉ số IQ của cậu chỉ có chút ít này, mình đã sớm buông tha cho cậu rồi."

...

Kha Giáo vừa nghe, vừa cảm thấy trong lòng đang rỉ máu.

Cho nên nói... cả thế giới cô là đứa ngu duy nhất đúng không? Nên là người phát hiện đầu tiên lại giống như một đứa ngốc chẳng hay biết gì...

"Đừng nói thêm gì nữa, hiện tại mình cảm thấy tim rất mệt." Qua nửa ngày, Kha Giáo yếu ớt đỡ trán.

"Cậu còn mệt tim? Hôm qua Tạ Tu Dực làm việc được một nửa chạy về nhà, vứt tất cả mọi người ở đó, chỉ vì giúp cậu ăn mừng sinh nhật." Tăng Thiển

hừ một tiếng. "Thằng cha này đối với người khác bất cận nhân tình, đối với cậu thì lại tốt đến mức trời đất có thể chứng giám được chưa? Cậu đừng nói với mình là cậu không nhận ra nữa, cũng đừng nói với mình là cậu vẫn coi anh ấy như "Gấu Con" mà đối xử nha, bây giờ anh ấy chính là bản mạng cậu mẹ muội suốt ba năm đó!"

"Đau đầu quá."

Kha Giáo nghe Tăng Thiên chế nhạo, cứ cảm thấy trong lòng dâng lên một tia tâm tình không nói ra được, "... Cậu đi làm đi, mình phải cúp điện thoại đây."

Cúp điện thoại, cô chôn mặt vào trong cánh tay, nhiệt độ trên mặt lại càng tăng cao.

Làm sao bây giờ? Hôm nay cô thật sự không dám tới nhà Tạ Tu Dực nữa rồi, cô có thể đeo mặt nạ tới nấu ăn cho anh không...

...

Căng thẳng thì căng thẳng, muốn đâm tường cứ muốn đâm tường, đến cuối cùng Kha Giáo vẫn chỉ có thể bất chấp khó khăn, xách theo nguyên liệu nấu ăn tới nhà anh.

Nhưng không nghĩ tới vừa dùng chìa khoá mở cửa nhà anh ra, liền nghe thấy trong phòng khách truyền đến tiếng nói chuyện.

(◕◕) Ở? Nhà anh có khách sao?"

Nghi hoặc thay giày đi vào phòng khách, thì thấy Nhuế Ưu đang ôm laptop nằm trên ghế sofa, Tạ Tu Dực thì ngồi trên thảm trước ghế sofa chơi game.

"Ô, Rau Chân Vịt bé nhỏ đến rồi à?" Nhuế Ưu lúc này quay đầu qua, hướng về phía cô vỗ tay cái độp.

"Đến rồi?"

Tạ Tu Dực vừa thấy cô tới, liền rất tự nhiên nhấn nút tạm dừng của máy chơi game, từ trên thảm đứng dậy.

Kha Giáo thấy anh giống như là muốn đứng dậy đi tới bên cạnh mình, không nhịn được bắt đầu căng thẳng, xoắn xuýt vén tóc mình, "Ừm" một tiếng, "... Hôm nay anh không đi làm sao?"

Quả nhiên bây giờ cô chỉ cần nhìn thấy anh là sẽ bắt đầu căng thẳng, trước đây cô đâu có như vậy? Đều là chỉ coi anh thành trẻ to xác mặt đơ mà xử trí TAT...

"Khâu chuẩn bị ca khúc chủ đề phim điện ảnh kết thúc rồi," Anh tới bên bàn rót cốc nước, "Trong khoảng thời gian ngắn không muốn ra ngoài nữa."

"Nói này, Rau Chân Vịt bé nhỏ, anh nghe Tạ Tu Dực nói kỹ thuật nấu ăn của em siêu tốt nhá!" Lúc này Nhuế Ưu nằm trên sofa đột nhiên chen một câu vào, "Cho nên "ngự trạch" anh đây đã quyết định từ hôm nay trở đi mỗi ngày sang đây ăn cơm chùa, làm phiền em nấu nhiều thêm phần một người nha."

"Đuôi không đi." Tạ Tu Dực uống nước xong, sắc mặt không vui, lạnh như băng giải thích với Kha Giáo, "Cầu FA không có bạn gái thật đáng sợ."

"Dừng!" Nhuế Ưu vừa nghe lập tức xù lông, rống về phía bóng lưng anh, "Ông đây đẹp trai thế này, tìm một cô bạn gái không phải là chuyện trong giây lát chác!"

Kha Giáo vốn đang cả người căng thẳng, gặp một màn như vậy của hai người, không nhịn được bật cười, "Đã biết, sau này mỗi ngày nấu nhiều thêm phần một người chứ gì?"

"Đúng thế đúng thế." Nhuế Ưu vỗ đùi, "Rau Chân Vịt bé nhỏ! Em nói đi! Có phải anh đẹp trai đến bay lên không! Bao nhiêu em gái muốn làm bạn gái anh đây!"

"Phải phải phải..."

Kha Giáo dờ khóc dờ cười lau mồ hôi, trong lòng nghĩ, với độ nổi tiếng ở giới 2D của Nhuế Ưu, đúng là có vô số em gái tranh nhau muốn làm bạn gái anh ấy, sinh thêm cho anh ấy một Hoa Quả Sơn đều được, hơn nữa nếu các em gái biết Hạ Khúc Ưu cao 2 mét 1 chưa bao giờ tung ảnh trong thực tế còn là một đại soái ca, có mà phải điên đại hoàn toàn luôn, mặc dù cái tính cách nóng nảy kia thật sự vô cùng rõ ràng...

"Đừng để ý cậu ta." Tạ Tu Dực lúc này đi tới, nhận lấy nguyên liệu nấu ăn trong tay cô, "Hôm nay nấu món gì?"

Anh tới gần một chút, cô liền phản xạ có điều kiện lại bắt đầu mặt đỏ tim nhảy, "... Gà xào ớt, bò sốt tiêu đen, mướp đắng xào trứng."

"Ừ, rất tốt." Anh gạt đầu, không biết có cố tình hay không, còn cố ý hạ thấp giọng xuống, "Đều là món anh thích ăn."

Giọng điệu đó, khiến Kha Giáo không ngoài dự liệu hoàn toàn đỏ mặt.

Nhuế Ưu ở trong phòng khách nhìn bộ dạng Kha Giáo bị Tạ Tu Dực tùy tiện nói hai câu đã làm cho đỏ mặt, nội tâm khá là bị phản mà gào thét: Đờ mờ, Tạ Tu Dực cậu không phải cũng vẫn là một con cầu FA đấy sao! Ở trước mặt mình ngang ngược cái gì chứ! Rau Chân Vịt bé nhỏ người ta còn chưa đồng ý làm bạn gái cậu đâu được chưa!

May mà, Tạ Tu Dực chỉ giúp Kha Giáo xách thực phẩm vào phòng bếp rồi đi ra, lúc cô nấu ăn, cô vẫn có thể không cần đối diện với cái gương mặt không chút biểu cảm kia của anh, tâm hồn tạm thời được bình yên.

Nấu xong đồ ăn bụng ra, Nhuế Ưu và Tạ Tu Dực đã giống như những đứa trẻ ở nhà trẻ vây quanh bàn ăn ngửa mặt lên chờ rồi, cô chia bát đĩa xong hai người lập tức cầm đĩa lên, cực kỳ nề tình mà bắt đầu gió cuốn mây tan gấp thức ăn.

Thậm chí ăn rồi ăn, hai người còn vì một miếng bò sốt tiêu đen mà không nhịn được đánh nhau tàn nhẫn.

"Tạ Tu Dực, hơn nửa đĩa bò sốt hầu như đều vào bụng cậu rồi, cậu ấy, chỉ ít phải để lại cho mình một miếng chứ!"

"Dài dòng, ai cướp được là của người đó."

"Được lắm, mấy miếng gà xào ớt còn lại này đều thuộc về mình, cậu cướp nữa mình liền đánh chết cậu!"

...

Kha Giáo ở đối diện bọn họ ngồi xem, lặng lẽ giơ tay lên che mắt.

Nói thật, cảnh tượng này thật sự là có chút không dám nhìn thẳng, nam thần toàn lĩnh vực cao ngạo lạnh lùng như núi băng Djay cùng Hạ Khúc Ưu phóng khoáng trong lòng tất cả fan hâm mộ, bây giờ lại ở trước mặt cô, vì một miếng bò sốt tiêu đen cãi nhau âm ỉ...

Có sự tham gia của Nhuế Ưu, bữa cơm này ăn trọn 45 phút mới coi như ăn xong, Kha Giáo mang cơ thể mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần tới phòng bếp rửa bát, rửa xong đi ra lại lập tức bị Nhuế Ưu gọi tới bên ghế sofa, "Rau Chân Vịt bé nhỏ em mau tới đây!"

Kha Giáo xoa xoa tay, chậm rãi đi tới, "Sao thế?"

"Tới đây tham gia nhóm P." Nhuế Ưu cười mờ ám, đặt máy tính trên bàn uống trà, hai chân bắt chéo.

Cô bị cách dùng từ táo bạo của ông hoàng Nhuế Ưu này làm cho xấu hổ một chút, nhìn thoáng qua Tạ Tu Dực dựa ở một bên nhắm mắt nghỉ ngơi, vừa định nói chuyện, thì nghe thấy trong máy tính của Nhuế Ưu truyền tới một giọng nói hết sức quen thuộc.

"Rau Chân Vịt."

Ồ? Giọng nói này... chẳng phải của Đại Hoa sao?

"Chào buổi trưa nữ tác giả huyền thoại!" Giọng của Khải Khải đột nhiên cũng xông ra, "Sau tối qua chị quả thực có thể lên thẳng new sina rồi đó!"

Cho nên nói...

Kha Giáo ngồi xuống sofa, nhìn giao diện YY trên màn hình máy tính, nhóm P trong miệng Nhuế Ưu, chính là chỉ một đám Đại Cúc Cự, trực tiếp ở trong phòng nhỏ của kênh cùng tám chuyện phải không?

"Lại nói, trước đó bọn chị vẫn đều tưởng là Rau Chân Vịt em và Djay là quen biết ở giới 2D, lúc trước nghe Lão Khúc phổ cập kiến thức, không nghĩ tới ba người bọn em đều làm bạn trong cuộc sống thực từ trước nha." Bạch Ngân lúc này dịu dàng mở miệng nói, "Chuyện này thật sự quá thần kỳ rồi."

"... Ừm, đúng là như vậy." Kha Giáo sờ sờ đầu, nhìn Tạ Tu Dực, lại cúi đầu, "Đến bây giờ em vẫn không dám tin đây là sự thật nữa."

Trước thời khắc này, đánh chết cô cũng không dám tin đời mình lại có thể ngồi cùng Djay, Hạ Khúc Ưu, sau đó cùng các Cúc Cự khác tám chuyện với nhau ở trên YY như này được không...

"Lại nói chuyện đó, tình hình Weibo hiện tại thế nào vậy?" Sau ca hội hôm qua, cả sáng nay cô cũng không dám mở Weibo lên xem mình bị soi thành bộ dạng gì nữa.

"Vẫn tính là siêu sóng yên biển lặng à." Giây tiếp theo, Nấm Muối liền nhô ra cười hi hi nói, "Mọi người đều không đăng Weibo, fan hâm mộ cũng chỉ có thể tùy ý mặc sức bình luận dưới những bài Weibo trước đó của Djay, tình hình bên phía em cũng vẫn tốt."

"Phải nói có thể gần năm khó gặp mà 'phách lối' một phen, nhưng sau khi 'phách lối' ngay lập tức lại bắt đầu ở ẩn đồng thời dẹp loạn tất cả ngôn luận thế này, cũng chỉ có loại thần nhân như Djay có thể làm được thôi." Tịch Nguyên không nhịn được cảm khái, "Rau Chân Vịt, không phải em nói gì đâu, anh ấy bảo vệ chị đến thật là tốt ý."

Câu này của Tịch Nguyên vừa nói dứt lời, cả YY lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh khác thường, mặc dù lúc này mọi người đều đang thăm liêu mạng võ tay tán thưởng Tịch Nguyên, nhưng lại ngại Tạ Tu Dực ở đây, không dám lộ liễu mở miệng bỏ dáo dừa giỡn Kha Giáo một cách trắng trợn.

"Xem QQ."

Trong sự yên tĩnh, Tạ Tu Dực vẫn không nói chuyện đột nhiên lên tiếng.

Mới đầu Kha Giao còn chưa phản ứng kịp, một lát sau mới nhận ra là anh đang nói chuyện với mình, lập tức lục điện thoại từ trong túi ra.

Vừa leo lên QQ, khung chat của Djay liền nhảy ra, cô mở ra, thì thấy anh gửi cho mình một file audio.

"Tôi qua em nói bài hát em thích nhất là 《Hoàng Chi Lệnh》."

Tạ Tu Dực cất điện thoại đi, dùng một cánh tay gối đầu mình, sườn dựa vào sofa ngắm cô, "Đúng không?"

"... Ừm." Kha Giao nhìn tên của file audio đó, gò má đã dần dần nổi lên ửng hồng.

"File vừa gửi cho em đó, là bản Demo của 《Hoàng Chi Lệnh》." Anh thân nhiên, ở bên tai tất cả mọi người, không coi ai ra gì nói, "Chưa làm hậu kỳ, nửa đêm qua tiện tay ghi âm, cho em nghe chơi trước."

...

Trong lúc Kha Giao sắp nổ tung, trong máy tính của Nhuế Ưu truyền đến giọng nói oán hận tốt cùng của Thất Hoàng: Djay, con mẹ nó cậu không show ân ái ở trước mặt chúng tôi thì sẽ chết đứng không hả!!!

~ Hết chương 20 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử của chương, 《Vĩnh Tâm》 của Tạp Tu ft. Nhị Vạn, đẹp vô cùng ~

Công Tử! Show ân ái là phạm tội đấy anh biết không!! Bắt đầu từ chương sau, tôi sẽ bắt đầu đột kích tình thứ hai, Công Tử sẽ phát động tấn công ở giới 3D, kính xin mười hai vạn phần chờ mong!

Lại nói! Gần đây nhận xét đột nhiên ít đi mấy cái thú vị! Mọi người không yêu tôi nữa sao! Không yêu Công Tử nữa sao! Còn nữa, bây giờ Lão Khúc càng ngày càng moe rồi phải làm sao đây... TAT Phối cho anh ấy một em gái ở phiên ngoại thì thế nào?

Lời Editor:

YouTube: Vĩnh Tâm [咏心] | Đông Ly ft. Assen Tiệp: https://youtu.be/d_Gh437hCfU

SoundCloud: Vĩnh Tâm [咏心] | Tạp Tu Rui ft. Nhị Vạn: <https://soundcloud.com/meocon243/vinh-tam-tap-tu-rui-ft-nhi-van>

5Sing:

Vĩnh Tâm [咏心] | Tạp Tu Rui ft. Nhị Vạn: <http://5sing.kugou.com/fc/13721350.html>

Vĩnh Tâm [咏心] | Tiêu Úc Tinh: <http://5sing.kugou.com/fc/8458232.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Quốc Hương Mạn (1)

Nghe chơi... nghe chơi... nghe chơi...

Đợi đến tối về nhà lúc nằm trên giường, đầu Kha Giao vẫn đầy ắp hai chữ to đùng này, đang không ngừng chuyển động.

Cảnh tượng lúc đó đến tận bây giờ cô vẫn nhớ rõ như mới, Tạ Tu Dực cứ như vậy nghiêng người dựa vào ghế sofa, dưới con mắt mờ ám kinh khủng của Nhuế Ưu cùng tình huống tất cả đại thần trong giới đều đang nghe trộm, như cười như không nói với cô, anh đã ghi âm Demo của ca khúc cô thích nhất, gửi cho một mình cô nghe.

Hơn nữa, trong lời nói của anh dường như còn có một chút giọng điệu cung chiêu nhàn nhạt, đó nhất định là ảo giác của cô, đúng không TAT...?

Dù sao lúc đó, đợi cô lưu bài hát xong, cô liền lập tức cầm túi lên, như là chạy trốn rời khỏi nhà anh.

Nếu bài hát này, chỉ là anh hát thì cũng thôi, nhưng bây giờ anh không chỉ là Tạ Tu Dực, còn đồng thời là bản mạng giới 2D cô đã thích lâu như vậy rồi đó.

Tạ Tu Dực? Hay là Djay?

Hiện tại cô thật sự không biết rốt cuộc nên coi anh là ai mà đối xử, mới có thể hơi giảm bớt một chút cảm xúc sôi trào mãnh liệt trong lòng nữa.

Giống như Tịch Nguyên nói, cô cũng rất rõ ràng, từ khi quen biết cho đến khi vạch trần thân phận thật sự của anh tới nay, tất cả sự bảo vệ cùng đối xử đặc biệt mà mọi người chưa từng thấy, anh đều cho cô.

Điều này khiến cô rất vui vẻ, rất cảm động, rất nhiệt huyết sôi trào, rất tim đập rộn ràng, cũng rất sợ hãi.

Tiến vào sâu hơn những điều đó, không phải cô không nghĩ đến.

Mà là thật không dám nghĩ.

Thời điểm muôn phần xoắn xuýt như này qua chưa bao lâu, thì xảy ra một chuyện nằm trong dự liệu, nhưng lại đến quá nhanh.

Phim điện ảnh 《Mặt Nạ Trắng Đen》do Tạ Tu Dực thể hiện ca khúc chủ đề cùng tên cuối cùng cũng chính thức công chiếu trên toàn quốc.

Bộ phim này do đạo diễn lớn trong nước từng đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất tại Liên hoan phim Thế giới chỉ đạo, những diễn viên hạng nhất phải diễn xuất trong nước diễn, kể về cuộc đời lang bạt của một nữ ca sĩ thời Dân Quốc.

Hình ảnh phim chế tác tinh xảo, tình tiết không câu nệ, ngày công chiếu thứ chín, không ngoài dự đoán phòng vé đột phá 200 triệu nhân dân tệ, trở thành quán quân phòng vé đầu năm mới.

Cùng lúc với phòng vé đang thế như tre tre, ca khúc chủ đề phim khiến vô số người kinh diễm đến rơi lệ, cũng làm cho danh tiếng của người thể hiện là Tạ Tu Dực lan truyền rộng rãi.

Ca khúc chủ đề là một bài hát Trung Quốc phong, còn mang theo hương vị độc đáo của thời Dân Quốc, Kha Giao nghe bản gốc OST ở trên mạng xong, lại lần nữa bị giọng hát của Tạ Tu Dực làm rung động.

Giọng chữ, câu điệu, toàn bộ tình cảm của nữ ca sĩ trong phim được anh thể hiện có lẽ còn sinh động hơn.

Trước khi bộ phim này được chiếu, căn bản không có ai biết ca sĩ mới ký hợp đồng nhập giới này ngay cả một tác phẩm cũng không có.

Mà sau bộ phim này, tên của anh, trở thành chủ đề nói chuyện hăng say trong miệng tất cả mọi người.

Một đêm thành danh.

Anh dùng giọng ca cùng tài hoa kinh người của mình, giải thích bốn chữ này một cách hoàn mỹ.

Sau đó, sự xuất hiện ngắn ngủi trên bữa tiệc ăn mừng doanh thu phòng vé bộ phim của anh, lại đẩy luồng nhiệt hòa này về phía cao trào mới.

Ăn mặc đơn giản, lại không thể che giấu dù chỉ một tí ti dung mạo cùng khí tức còn khiến người ta không thể dời mắt hơn những nam nghệ sĩ có mặt tại đó.

Thậm chí ngay cả đạo diễn cũng đối với anh xem trọng có thừa, còn ngay trước mặt tất cả minh tinh và truyền thông ở đó, làm một cái đánh giá phải coi là nói lời kinh người về anh như này.

"Trước khi nhà sản xuất nói với tôi Tạ Tu Dực sẽ thể hiện ca khúc chủ đề của bộ phim, tôi còn ôm chút hoài nghi với cậu ca sĩ không tên tuổi này, mà sau khi tôi trực tiếp nghe hai câu thanh xướng của cậu ấy, tôi liền biết, siêu sao tiếp theo của giới âm nhạc Hoa Ngữ sắp ra đời rồi."

"Để chúng ta cùng chờ mong xem tôi có nói khuếch trương quá hay không, trong cơ thể người đàn ông trẻ tuổi này, ẩn chứa sức mạnh có thể thiêu đốt tất cả."

Mà lời đạo diễn nói, cũng đồng thời nhận được sự nhất trí tán thành của các diễn viên chính bộ phim, thế nhưng Tạ Tu Dực là nhân vật trung tâm câu chuyện, cả quá trình ngoại trừ một câu tự giới thiệu và "cảm ơn" ra, chưa hề nói nhiều thêm một câu nào.

Làm Kha Giao ngồi trước ti vi ở nhà, sau khi xem hết đoạn clip được phát trong tin tức giải trí, trong lòng cũng là lâu thật lâu vẫn khó mà bình tĩnh.

Mặc dù cô đã tâm sáng như gương lâu rồi, dựa vào thực lực của anh, anh nhất định sẽ nổi tiếng, nhưng cái cô không có nghĩ tới là, anh lại dùng tốc độ và cường độ kinh người như vậy, phá vỡ luồng chảy thông thường của người mới debut giới showbiz.

Cô hiểu, anh trầm mặc, là bởi vì tính cách anh khiêm tốn không khoa trương, nhưng rơi vào trong mắt người khác, kiểu thái độ lạnh nhạt xa cách cao

ngạo lạnh lùng do một nghệ sĩ mới thể hiện ra này, ngược lại lại trở thành chất xúc tác khiến anh càng ngày càng hot.

Nói chung, anh đã không cách nào khống chế, trở thành ngọn núi tuyết đột nhiên nhô lên giữa mặt đất bằng phẳng của giới showbiz.

Kha Giáo hiển nhiên xuất phát từ nội tâm vui mừng cho anh.

Nhưng lại mơ hồ, ôm một tia lo lắng.

Đại khái có khoảng thời gian một tuần lễ liền, Kha Giáo lại giống trước kia khi anh bận làm ca khúc chủ đề, không nhìn thấy anh ở nhà.

Nhuế Ưu thì lại mỗi ngày sẽ đứng giờ từ cách nhà bên cạnh chạy tới ăn cơm cô nấu, khá là cô vũ.

"Rau Chân Vịt bé nhỏ."

Hai người ngồi đối diện nhau, Nhuế Ưu gắp miếng cơm, ngẩng đầu, "Gần đây Tạ Tu Dực có liên lạc với em không?"

"Có thì có," Kha Giáo dùng đũa, "Sẽ nói cho em biết mỗi ngày anh ấy đang bận gì, nhưng không nhiều lắm."

"Thật á?" Nhuế Ưu xem ra rất kinh ngạc, "Em có biết, cậu ấy vẫn luôn rất ghét nhắn tin với người khác không?"

"Thế à?" Cô ngần ngừ, trầm nghĩ hình như từ khi quen nhau tới nay, Tạ Tu Dực vẫn luôn nhắn tin trao đổi với cô kia mà.

"Ghét nhắn tin, càng ghét gọi điện, muốn tìm người cậu ấy, anh thường áp dụng thái độ đơn giản thô bạo, trực tiếp đập cửa nhà cậu ấy, đập đến khi cậu ấy ra mới thôi." Nhuế Ưu đảo mắt, "Có thể khiến cậu ấy gửi tin nhắn, quả thực còn khó hơn lên trời."

Kha Giáo nghe đến đây, trong lòng bỗng nóng lên.

Cho dù đợt này anh ở bên ngoài thật sự bận vô cùng, nhưng mỗi ngày bắt kể muộn thế nào, vẫn sẽ nói một tiếng "ngủ ngon" đơn giản với cô.

Vừa định nói thêm câu gì, lại đột nhiên nghe thấy tiếng chuông từ ngoài cửa truyền tới.

"Chẳng lẽ là Tạ Tu Dực về rồi?" Nhuế Ưu từ trong bát cơm ngẩng cao đầu, lại mạnh mẽ dùng đũa gắp một miếng thịt to nhét vào trong miệng, "Không được, anh phải ăn khẩn trương! Miễn cho lát nữa cậu ấy lại giành với anh!"

Kha Giáo cười "phì" một tiếng, đi ra mở cửa nhà, nhưng cửa mở ra, đứng bên ngoài lại là Tăng Thiển.

"Rau Chân Vịt, Tạ Tu Dực có nhà không?" Tăng Thiển sai bước đi vào, nét mặt nhìn qua có vẻ rất lo lắng, trên trán còn có mồ hôi.

"Sao thế?" Cô nhíu mày, "Anh ấy không có nhà."

Đoán chừng là Tăng Thiển sốt ruột thật, cả giày cũng không cởi, xông vào trong nhà nhìn một vòng, lại quay sang Kha Giáo, "Thế cậu biết giờ anh ấy ở đâu không?"

"Không biết." Kha Giáo lắc đầu, lại hỏi Nhuế Ưu, "Nhuế Ưu anh biết không?"

Nhuế Ưu nhún vai, "Chẳng nhẽ giờ cậu ấy không phải ở bên ngoài phối hợp tuyên truyền sao?"

"Nếu là thế tôi vui còn không kịp ấy." Tăng Thiển nặng nề thở dài, gãi tay đỡ trán, "Sáng nay mình vốn đã bàn xong với anh ấy rồi, tám giờ tới nhà đón anh ấy tới rạp chiếu phim trong nội thành tuyên truyền phim, ai ngờ đợi đến hơn mười giờ, anh ấy cũng chưa xuất hiện, gọi điện anh ấy không nhận, nhắn tin anh ấy không trả lời, mình tưởng anh ấy đã tới hiện trường rạp chiếu phim rồi, chạy tới xem thì anh ấy cũng không ở đó, lúc đó buổi tuyên truyền đã bắt đầu lâu rồi, mình chỉ có thể tạ lỗi với ban tổ chức nói anh ấy tạm thời xảy ra chút việc không thể tới, còn kéo nghệ sĩ khác tới thay thế."

Sau khi nói một hồi, vẻ mặt Tăng Thiển càng trở nên khó coi hơn, "Fan hâm mộ ở hiện trường đợi anh ấy cũng khổ sở vô cùng, tụ tập ở cửa rạp chiếu phim không chịu đi, đợi sau khi mình đối phó chuyện chỗ đó xong về công ty bị ông chủ mắng một trận, anh ấy vẫn chưa trả lời điện thoại của mình."

"Một tuần trước, cho dù anh ấy không tình nguyện hơn nữa, chỉ ít còn không có tình huống chơi mất tính cho leo cây tạm thời thế này, mình thật sự bị sự tùy hứng của ông tướng này làm cho tâm sức mệt mỏi quá đi..."

Kha Giáo nghe vậy trong lòng cũng dần dần hiện lên lo lắng, không kim lại được lấy điện thoại ra, "Vậy mình gửi cái tin nhắn cho anh ấy thử xem."

"Đừng đừng." Nhuế Ưu ở một bên mở miệng nói, "Đề Rau Chân Vịt nhắn tin cho cậu ấy, cho dù cậu ấy không trả lời những người khác, của Rau Chân Vịt chắc cậu ấy sẽ trả lời."

"Cũng phải..." Mắt Tăng Thiển sáng lên, nắm chặt cánh tay Kha Giáo, "Rau Chân Vịt, nhờ cậu đó, chỉ có cậu có thể thu phục Tạ đại thiếu thời, cậu mau mau giúp mình tìm ra anh ấy đi, ngày mai anh ấy còn có một đồng lớn thông báo, nếu anh ấy vẫn không xuất hiện ông chủ sẽ chém đầu mình đó!"

Kha Giáo gửi tin nhắn xong, để điện thoại trên bàn, ba người cùng trong phòng đợi một lúc, Tạ Tu Dực cũng không trả lời tin nhắn của cô.

"Minh đang nghĩ, anh ấy có thể ở chỗ nào gần nhà hay không?" Trong lòng Kha Giáo càng ngày càng nặng trĩu, cắn môi, khẽ nói, "Gần đây anh ấy bận như vậy, ngộ nhờ bệnh dạ dày tái phát, nếu ngất ở đâu đó..."

Mặc dù Nhuế Ưu nói gần đây Tạ Tu Dực sau khi về nhà đều có cơm ngon ăn, nhưng thời gian ăn uống của anh không quy luật, có thể vẫn sẽ làm cho cái dạ dày bị mìn gói dày vò đến hồng của anh tái phát bệnh cũ.

"Có khả năng này," Nhuế Ưu sờ sờ cằm, bỏ đũa xuống, mặc áo khoác vào, "Vậy chúng ta chia nhau tới lân cận tìm một chút đi, để tránh có ngộ nhờ gì."

"Được," Tăng Thiên cũng quả quyết đi về phía cửa nhà, "Tôi lái xe ở xung quanh xem sao, hai người đi bộ, ai tìm thấy lập tức gọi điện liên lạc ngay."

Ánh nắng buổi chiều vốn tươi sáng, bởi vì Tạ Tu Dực đột nhiên mất tích mà đắp lên một chút hơi mù, Kha Giáo một tay siết chặt điện thoại, một bên nhìn ngắm từng quán lại từng quán ở phố ăn vặt gần đó, chân mày lại càng ngày càng nhíu chặt.

Công viên, quán âm nhạc, nhà sách, nhà hàng... tất cả địa điểm gần nhà anh mà anh có thể sẽ xuất hiện, cô đều tìm kỹ một lượt.

Từ giữa trưa thẳng đến khi mặt trời xuống núi, nhưng vẫn... không tìm thấy anh.

Đi tới bên lề đường, cô không nhịn được cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi thẳng một cú điện thoại qua.

Sau khi kết nối, lại không ngờ nghe thấy một giọng nữ máy móc lạnh băng, "Xin lỗi, số máy quý khách gọi đã tắt máy."

Vậy mà lại tắt máy.

Tìm cô giống như bị hung hăng đập một phát.

Chia ra gọi điện cho Tăng Thiên và Nhuế Ưu, biết được họ cũng không tìm được, Kha Giáo mất hết hồn vía, cứ đi rồi đi, thế mà lại đi tới dưới lầu nhà mình.

Đội cửa thang máy mở ra, cô cúi đầu móc chìa khóa từ trong túi ra, vừa ngẩng đầu, liền đột ngột dừng bước.

Chỉ thấy trên bậc thang của nhà cô, một bóng người rất quen thuộc đang ngồi đó, người đó đội mũ, trên mặt còn đeo khẩu trang, lúc này ngoe đầu dựa trên cánh tay của mình, nhìn đáng vẻ, hình như là ngủ rồi.

... Là anh không sai.

Mặc dù vừa nhìn có hơi bị dọa, thế nhưng cô thật sự đã quá hiểu người này rồi, cho dù nhìn không rõ mặt, cô cũng biết anh là ai.

Đúng là bất đắc dĩ mà, chạy hơn nửa khu, người muốn tìm lại ở cửa nhà cô...

Lại nói, sao anh muốn chạy đến cửa nhà cô chứ?

Kha Giáo thờ dài, rón rén đi về phía anh, đội đi tới trước mặt anh, cô giơ tay lên, vỗ vỗ vai anh.

Ai ngờ, giây tiếp theo, người vốn đang yên lặng như ngủ rồi lại đột nhiên vươn hai cánh tay, kéo cô đến gần bên người mình.

Dưới ánh sáng chỉ có của ánh đèn hành lang, Tạ Tu Dực chỉ lộ ra đôi mắt xinh đẹp như đá quý đen, từ dưới nhìn lên cô, từ trong khẩu trang trầm thấp nói ra một chữ, "Mệt."

Trong nháy mắt Kha Giáo bị anh kéo qua đó, trái tim cũng đã nhảy lên tận cổ họng, lúc này ngậy người tại chỗ, đã ngốc đến nỗi ngay cả một câu cũng không nói lên được rồi.

"Để anh dựa một lát."

Giây tiếp theo, anh cứ như vậy tự nhiên kéo cô lại gần hơn một chút, dùng cánh tay vòng qua cô, nhẹ nhàng dựa đầu trên bụng dưới của cô, "Đội em lâu lắm rồi."

~ Hết chương 21 ~

Lời tác giả:

Chương này đề cử bài mới của Đầu Bài 《Phủ Ngưỡng Hà Sơn》, người thể hiện: Ngô Ân, Mộ Hàn, Biên Bức, Kính Tử Jazz, khí thế hào hùng vô cùng ~

Tôi phát hiện tôi thật lòng thích viết văn giới giải trí... Viết đến giữa chỗ Công Tử một đêm thành danh liền không nhịn được càng viết càng high!!!

Bắt đầu từ chương này, coi như chính thức bước vào giai đoạn phát triển giới 3D upup!! Cũng xem như bước vào phần tình hoa Công Tử lừa bắt vợ!

Công Tử, hơn nửa đêm, anh làm nũng như vậy là quá đáng lắm được không!!! Ai chịu nổi chứ!! Nói cho tôi biết!! Ai không phun máu mũi!!!!???

Lời Editor:

YouTube: Phủ Ngưỡng Hà Sơn [俯仰河山] | Ngô Ân, Mộ Hàn, Biên Bức, Kính Tử Jazz: <https://youtu.be/8QbckvnM3ZQ>

SoundCloud: Phủ Ngưỡng Hà Sơn [俯仰河山] | Ngô Ân, Mộ Hàn, Biên Bức, Kính Tử Jazz: <https://soundcloud.com/meocon243/phu-nguong-ha-son-ngo-an-mo-han-bien-buc-kinh-tu-jazz>

5Sing: Phủ Ngưỡng Hà Sơn [俯仰河山] | Ngô Ân, Mộ Hàn, Biên Bức, Kính Tử Jazz: <http://5sing.kugou.com/yc/2749225.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Quốc Hương Mạn (2)

Tiếng hít thở đều đều của Tạ Tu Dực cứ quanh quẩn nơi bụng dưới của cô, âm ẩm, nhưng lại mang theo lạnh lẽo và ẩm ướt nhàn nhạt trong không khí.

Mùa đông ở thành phố T, một thành phố phía Nam, từ trước đến giờ đều như vậy, ẩm ướt và lạnh, so với cái lạnh của miền Bắc càng lạnh thấu xương hơn.

Nhưng dù vậy, cũng không thể che giấu được hơi nóng càng ngày càng bốc lên khắp người cô.

Kha Giáo cảm giác hiện tại bản thân giống như một cái bánh bao hấp trong lồng hấp...

Ai có thể nói cho cô biết, đứa trẻ to xác mặt đơ đang ôm cô không chịu buông tay này, đang làm nũng sao...

Em không phải gối ôm nhá... Nội tâm cô đổ một thác lệ, Công Tử đại nhân nếu anh làm nũng thế này nữa em sẽ phun máu mũi thật đó, anh không thể vì em là fan trung thành của anh mà năm lần bảy lượt thách thức giới hạn của em được...

"Cái đó..." Thấy dáng vẻ anh tựa như định dựa vào cô không buông tay thật, giằng co mãi, cuối cùng cô cũng không nhận được nói chuyện trước, "Không thì, đi vào nói đi? Bên ngoài rất lạnh..."

Nói xong, cô liền hận không thể cắn đứt lưỡi mình, gì mà vào nhà nói chứ, rõ ràng là cô muốn bảo anh buông tay trước được chưa!

"Ừm." Tạ Tu Dực phát ra một tiếng từ trong lỗ mũi, vẫn không nhúc nhích tí nào.

Kha Giáo đỏ bừng cả mặt, duy trì cái tư thế này dùng chìa khoá mở cửa, ho khan một tiếng, "... Em không đi vào được."

Anh nghe xong, ở góc độ cô không nhìn thấy hơi cong khốe miệng một cái, lúc này mới từ từ buông tay, từ trên bậc thềm đứng lên.

Vào phòng rồi, Kha Giáo tới phòng bếp rót cho anh cốc nước, đợi lúc cầm cái cốc đi tới, thì thấy anh đang thuận tay tháo mũ với khẩu trang ném trên bàn uống trà, mất lộ vẻ mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa.

"Mệt lắm sao?" Cô đưa cốc nước cho anh.

"Ừm." Anh uống mấy ngụm nước, để cái cốc lại trên bàn.

"Đau đầu? Hay đau dạ dày?" Cô không biết vì sao, vừa nhìn thấy anh, liền tự động tiến vào hình thức nói năng lộn xộn, "Đã ăn cơm chưa?"

"Thân thể không vấn đề gì." Anh giờ tay xoa xoa huyệt Thái Dương, chân mày khẽ nhíu, nhưng vẫn trả lời đầy đủ câu hỏi của cô, "Buổi sáng tùy tiện ăn một chút rồi."

"Vậy bây giờ em đi làm chút đồ ăn cho anh." Cô lập tức đứng lên, "Trong tủ lạnh còn chút giấm bông với trứng gà, anh muốn ăn cơm rang hay mì sợi?"

Anh nhướng mày, vẻ mặt hơi buông lỏng một chút, "Cơm rang."

Kha Giáo nhanh chóng đi về phía phòng bếp, nhưng đi được hai bước, cô vẫn không nhận được dừng lại, đưa lưng về phía anh mở miệng nói, "Lúc trưa, Tăng Thiên tới nhà anh tìm anh, không tìm được, cậu ấy nói... tuyên truyền phim buổi sáng anh không đi."

"Buổi chiều em cùng Tăng Thiên Nhuế Ưu đã tìm anh rất lâu, điện thoại của anh còn tắt máy, bọn em đều lo lắng có phải anh xảy ra chuyện gì rồi hay không."

Trầm mặc phút chốc, anh nhàn nhạt nói, "Điện thoại anh hết pin rồi."

"Ừm." Cô bật đèn phòng bếp, "Vây bây giờ em gửi cái tin nhắn cho họ, nói cho họ biết anh không sao."

Cho dù đã nói đến mức độ này, cô vẫn không dám hỏi ra miệng những lời mà trong lòng cô muốn hỏi anh nhất.

Tại sao anh không tới buổi tuyên truyền phim ban sáng? Rồi tại sao một câu cũng không nói, cố tình giả mất tích không để Tăng Thiên tìm được anh? Còn có, tại sao anh lại xuất hiện ở cửa nhà cô đợi cô chứ?

Mãi cho đến lúc làm cơm xong, bê cơm tới bàn ăn, trong đầu cô vẫn còn đang suy nghĩ mấy vấn đề này, mà sau khi bọn Tăng Thiên thấy tin nhắn của cô mặc dù rất tức giận, nhưng suy cho cùng vẫn là hiểu tính cách độc lập tự chủ của anh, cuối cùng chỉ nói hy vọng ngày mai anh có thể tiếp tục phối hợp tuyên truyền đừng chơi mất tích nữa, còn bảo cô trấn an anh thật tốt.

Trấn an anh sao?

Thật sự cô cũng không biết mình có cái năng lực này hay không nữa, dù sao đến bây giờ cô vẫn không dám hỏi nhiều thêm một câu.

"Tôi em có việc gì không?"

Ăn cơm một lúc rồi, Tạ Tu Dực đột nhiên bất thành linh mở miệng.

"Dạ?... Không có." Cô ngẩng đầu, "Sao thế ạ?"

Anh không lên tiếng, chỉ là rù mắt xuống, rút từ trong túi áo ra hai mảnh giấy nhỏ đưa cho cô, rồi lại như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn cơm.

Kha Giảo nhận lấy hai mảnh giấy nhỏ, cúi đầu nhìn, nhận ra thế mà lại là vé xem phim 《Mặt Nạ Trắng Đen》 suất chiếu 0 giờ.

"Anh muốn em đi xem phim với anh ạ?" Cô nắm chặt vé xem phim, dè dặt cẩn thận hỏi.

"Ừ." Anh không nhanh không chậm nói, "Mua suất 0 giờ, ít người."

Cô ngẩng nhìn gương mặt dưới ánh đèn thoáng hiện ra dịu dàng của anh, cảm thấy tim giống như được đám mây nhẹ nhàng bọc lại.

Thật ra thì lúc bộ phim này vừa công chiếu, cô vẫn luôn rất muốn tới rạp chiếu phim xem, nhưng sau đó cứ cảm thấy một mình đi hơi tịch mịch, từ đầu đến cuối đều xoắn xuýt lúc nào có thể tận mắt nhìn thấy cảnh giọng ca của anh cùng bộ phim hoàn mỹ kết hợp lại với nhau.

"Muốn đi không?" Thấy cô vẫn không lên tiếng, anh bỏ thìa xuống, nghiêm túc nhìn cô chăm chú.

Kha Giảo có chút hốt hoảng gật gật đầu, lại cảm giác thấy mặt mình chắc sẽ đỏ lên ngay lập tức.

Thật mất mặt mà, cái khuynh hướng mê trai càng ngày càng hiển son lộ thủy* này, quả nhiên là mang sự say mê đối với Djay ở giới 2D vào hiện thực rồi sao...

□*Hiện son lộ thủy**: Cách nói văn vẻ của việc bộc lộ tài năng của bản thân, thể hiện mình.

"Vây là được rồi." Tạ Tu Dực ngắm cô, khóe môi lảng lảng giương lên.

Mặc dù từ nhỏ Kha Giảo đã luôn khá độc lập, bố mẹ đối với cô cũng luôn áp dụng thái độ nuôi thả, không bố trí gác cổng, nhưng thật sự trước giờ cô cũng chưa từng chạy tới rạp chiếu phim xem phim vào lúc 0 giờ.

Một là vì trạch, hai là vì lười, ba là vì cô có phần sợ tối.

Cô chưa bao giờ ra ngoài lúc hơn nửa đêm, nhưng hôm nay không giống vậy, hôm nay bên cạnh cô có một anh vệ sĩ cao 1m85.

Nhưng mà, có anh vệ sĩ này đi theo, tại sao cô lại càng ngày càng căng thẳng vậy?

Đi vào rạp chiếu phim ngồi xuống, trong tay cô ôm bắp rang bơ Tạ Tu Dực vừa đi mua về, lặng lẽ nhét một viên vào miệng mình.

A di đà phật, đừng nghĩ nhiều, đừng nên nghĩ nhiều...

Cái giờ này, cả rạp chiếu phim thật đúng là không có người, trừ cô ra, lúc này cũng chỉ có hai nữ sinh trung học ngồi phía trước cách cô hai hàng ghế, đợi Tạ Tu Dực đi toilet về, cũng mới có bốn người.

"Anh muốn ăn bắp rang không?" Cảm nhận được anh ngồi xuống bên cạnh mình, cô quay đầu qua, đưa túi bắp rang bơ trong tay cho anh.

Tạ Tu Dực vắt hai chân lên nhau, nhìn cô, không lên tiếng.

Kha Giáo có chút học được thông minh, lúc này lặng lẽ cầm một viên lên.

Quả nhiên, giấy tiếp theo, người nào đó đã đưa miếng lại gần, kẹp chặt viên bắp rang trong tay cô.

Cùng lúc với tự bốc cháy, Kha Giáo cũng đã bình tĩnh lại.

Coi như... là mình đang dứt "Gấu Con" ăn đi, ừm..

Thật xin lỗi bản mạng đại nhân, không tự đổ dành mình như thế, em thật sự sẽ nghĩ nhiều lắm...

Đoán chừng hai nữ sinh trung học phía trước nghe thấy tiếng nói chuyện của họ, lúc này rất tự nhiên quay đầu lại nhìn họ, nhìn một lúc, ánh mắt lộ vẻ hâm mộ lại quay đầu lên ghé tai thì thầm với nhau.

"Cái đó..." Kha Giáo vừa run tay dứt anh ăn bắp rang bơ, vừa nhỏ giọng nói, "Bị họ nhìn thấy không sao chứ à?"

Mặc dù không nhất định là hai nữ sinh kia biết anh, nhưng dù sao cô vẫn lo lắng anh có thể sẽ bị nhận ra.

Giờ không giống trước, bây giờ anh đã là một nhân vật công chúng, hơn nữa cứ theo khuynh hướng này, anh sẽ chỉ càng trở nên nổi tiếng, tuy cô không phải người trong giới nghệ sĩ, nhưng cô hiểu rất rõ, scandal sẽ mang đến cho một nghệ sĩ mới những ảnh hưởng xấu gì.

"Hay là, em ngồi cách xa anh một chút?" Cô thu tay về.

"Không cần," Tạ Tu Dực nghiêng đầu sang nhìn cô, trong giọng điệu mang theo tia lạnh nhàn nhạt, "Cứ ngồi bên cạnh anh đừng di chuyển."

Anh vừa nói dứt câu này, đèn rạp chiếu phim cũng theo đó tối xuống.

《Mặt Nạ Trắng Đen》chính thức bắt đầu chiếu.

Kha Giáo không nói chuyện, ngoan ngoãn ngồi thẳng người, mắt không chớp bắt đầu xem phim.

Xem được một nửa, coi như con mọt phim ngự trạch là cô cũng không thể không cảm thán, bộ phim trong nước này thế mà kiểm soát tiết tấu hết sức tốt.

Điện ảnh trong nước vẫn bị mọi người chỉ trích là tình tiết đi theo hướng mới lạ và kiểm soát tiết tấu dở tệ, đến cuối phim khán giả vẫn mơ hồ như đang lọt trong sương mù không biết bộ phim nói về nội dung gì, nhưng bộ phim này lại hoàn toàn phá bỏ được ma chú đó.

Cô xem đến mê mẩn, gần như đã quên mất Tạ Tu Dực ngồi bên cạnh mình, mãi cho đến phần cao trào của bộ phim, vào lúc Tạ Tu Dực thể hiện ca khúc chủ đề xuất hiện, nhìn thấy người mà nữ ca sĩ yêu nhất qua đời trước mặt mình, cô vẫn không cảm lòng nổi mà ướt vành mắt.

Giọng của anh, giống như là dành riêng cho bộ phim này vậy.

Có thể làm một tác giả, đối với tình cảm trong một câu chuyện, cô luôn có thể lĩnh hội được thấu đáo hơn người khác, cho nên cũng dễ xúc động hơn.

Vừa định giơ tay lên lau vành mắt mơ hồ, lại cảm nhận được một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng sờ tóc cô.

Ngay sau đó túi bắp rang bơ trong tay mình bị lấy đi, trong tay cũng lập tức được nhét vào một gói giấy ăn.

Cô nghiêng đầu sang, thấy Tạ Tu Dực đang nhìn cô, đôi mắt màu đen lộ ra trong bóng tối kia đặc biệt sáng.

Giây phút này, cô bỗng có phần hiểu được tại sao trong rất nhiều lời mời, anh lại lựa chọn nhận ca khúc chủ đề của bộ phim này rồi.

Chỉ có thiên tài âm nhạc như anh, mới có thể hát ra linh hồn chân chính của bộ phim.

Cô đột nhiên, cực kỳ hạnh diện vì anh.

Phim dài hai tiếng, lúc kết thúc đã là hai giờ sáng.

Kha Giáo lại hoàn toàn không buồn ngủ, đợi sau khi hai nữ sinh phía trước đi ra, cô vẫn đang chăm chú xem danh sách những người tham gia ở phần ending credits* của bộ phim.

□Credits*: Danh sách công nhận những người có tham gia vào việc sản xuất một tác phẩm điện ảnh hay truyền hình. Thông thường, film credits của một bộ phim sẽ gồm hai phần: opening credits và ending credits. Opening credits xuất hiện ngay phần đầu bộ phim, liệt kê tên những thành viên quan trọng nhất như đạo diễn, nhà sản xuất, diễn viên chính... Ending credits xuất hiện sau khi bộ phim kết thúc, và kể từ thập niên 70 trở lại đây, nó thường là một danh sách dài dằng dặc liệt kê TẤT CẢ những người đã có đóng góp vào quá trình sản xuất bộ phim, dù bạn chỉ là một nhân viên lo việc trang phục cho nhân vật.

"Anh không tới buổi tuyên truyền phim, là vì anh đang nghi ngờ quyết định bước vào giới của anh có thật sự chính xác hay không." Trong rạp chiếu phim yên tĩnh không người, cô đột nhiên nghe thấy Tạ Tu Dục mở miệng nói bên tai cô như vậy, "Lúc đầu anh từng nói với em, ý định ban đầu để anh bằng lòng bước vào giới nghệ sĩ chỉ là muốn dùng sân khấu rộng hơn truyền bá âm nhạc hay, thế nhưng anh không hề thích dùng cách lộ mặt xuất hiện rồi kéo theo đó toàn bộ hiệu ứng burom bướm kiểu này."

Cô đầu tiên là sững sốt, nghĩ một lát, mới quay đầu qua nhìn anh.

Cái anh chỉ, chắc là những fan hâm mộ cùng truyền thông vì ngoại hình, tính cách và giọng hát của anh mà điên cuồng tung hô anh, còn có dư luận xã hội ùn ùn kéo đến kia đúng không.

"Sáng nay, anh muốn xuống lầu mua điểm tâm, quên mang khẩu trang với mũ, bị fan chặn ở chỗ ăn cơm suốt nửa tiếng đồng hồ mới thoát thân." Giọng điệu anh thờ ơ mà lạnh nhạt, "Lúc đó anh mới hiểu, bây giờ anh cũng đã không quay lại được cuộc sống trước đây nữa rồi, điều đó khiến anh rất bức, anh liền bỏ buổi tuyên truyền, nán lại ở quán rượu gần đây một buổi chiều, lại tới nhà em đợi em."

Mặc dù phần lớn thời gian anh là một người đàn ông chín chắn và có chừng mực, nhưng cô hiểu, nội tâm anh vẫn như cũ tồn tại tính khí tùy hứng giống như một đứa trẻ.

Mà cô, dường như còn may mắn nhiều lần được mở mang kiến thức về phần mềm mại này.

"Em nghĩ, tất cả đạo lý anh đều hiểu." Kha Giáo ngắm chân mày hơi cau lại của anh, "Những tình trạng đi kèm này từ giây phút anh bước vào cái giới này đã bắt đầu theo sát anh, từ nay về sau có lẽ anh sẽ mất đi nhiều tự do hơn, tiếp nhận nhiều lời bình luận đến từ bốn phương tám hướng hơn, đây là điều mà một người làm nhân vật công chúng phải đối mặt không thể né tránh, cũng là mức độ mãnh liệt hơn so với những gì anh gặp phải ở giới 2D."

"Thế nhưng anh cần phải nghĩ tới, nếu anh không nhận ca khúc chủ đề của bộ phim này, mọi người đều không thể nào nghe được bài hát khiến cả bộ phim trở nên thăng hoa hơn, trước đó em có xem qua bình luận trên Douban, không ít khán giả thậm chí đều là vì bài hát này của anh, mới tới xem bộ phim này, đây là sức mạnh mà anh, một người ca sĩ mới có thể mang đến cho mọi người, nếu không phải anh, cũng sẽ không có loại hiện tượng này."

"Cho nên, cho dù điều này khiến cuộc sống của anh mất cân bằng, anh vẫn phải giải quyết loại xung đột này, cái sân này chỉ có giới nghệ sĩ mới có, chỉ khi anh đứng ở đây, anh mới có thể thực hiện ước muốn ban đầu của anh."

Xuất phát từ lòng riêng, kỳ thực cô cũng từng nghĩ, không hy vọng anh nổi tiếng như vậy, hơn nữa sau khi biết được anh chính là Djay, suy nghĩ này cũng xuất hiện nhiều lần hơn trong lòng cô.

Nhưng mà, cô không thể ích kỷ như vậy, giống như lời Tăng Thiên nói, anh chính là vì giới âm nhạc Hoa ngữ mà sinh ra.

Sau khi cô nói xong những lời này, anh trầm mặc rất lâu, lâu đến nỗi cô cho là có phải anh tức giận rồi hay không, rốt cục anh mới lại mở miệng lần nữa.

"Mai anh sẽ tiếp tục tới nhận thông báo."

Lạnh như băng, dường như còn mang theo một tia tủi thân cùng bất mãn nhàn nhạt, khiến người ta cảm thấy... đáng yêu cùng mềm mại không nói ra được.

"Em sẽ nấu thật nhiều món ngon để lại trong lò vi sóng nhà anh cho anh." Cô nháy mắt với anh một cái, nhẹ nhàng ôn hòa dỗ dành anh, "Thật nhiều món thịt, sặc điện tu bổ nguyên khí cho anh."

Tạ Tu Dục ngược mắt nhìn cô, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, anh đột nhiên dùng tốc độ sét đánh sát lại gần, nhẹ nhàng chạm một cái lên gò má cô.

... Xúc cảm mềm mại mà lạnh lạnh, giống như, đến từ bờ môi anh.

Cái đó, vừa rồi là cô bị hôn sao?...

Vào lúc tư duy của cô đã hoàn toàn đình trệ, khóe miệng người nào đó gọi lên một điệu cười vô cùng vui vẻ, giờ hai ngón tay lên làm tư thế chào.

"Sạc điện xong."

~ Hết chương 22 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử, 《Đất Nước Trong Mơ》by Diệp Lý, An Cửu

Rau Chân Vịt nếu bây giờ cô còn nói trẻ to xác nhà cô không có hứng thú với cô thì tôi chỉ có thể mời cô tới Bệnh viện Tâm thần Thượng Hải kiểm tra xem xem thôi...

Ôi mẹ ơi cái tiết tấu này, không phải hôn má một cái thôi sao, vì cái gì bản mặt già này của tôi còn đỏ lên chứ!! Thế là sao!!! Năng lực bạn

trai của Công Tử quả nhiên max max...

Bị đứ​a trẻ​ mạnh​ khóc​ mù​ xin​ đừng​ bỏ​ qua​ dùng​ dấu​ chấm​ than​ nói​ ra​ thế​ giới​ nội​ tâm​ của​ các​ bạn​ ở​ dưới!!!

Lời Editor:

YouTube: Đất Nước Trong Mơ [梦里江山] | Diệp Lý ft. An Cửu: <https://youtu.be/BfZq4H28yOo>

SoundCloud: Đất Nước Trong Mơ [梦里江山] | Diệp Lý ft. An Cửu: <https://soundcloud.com/meocon243/dat-nuoc-trong-mo-diep-ly-ft-an-cuu>

5Sing: Đất Nước Trong Mơ [梦里江山] | Diệp Lý ft. An Cửu: <http://5sing.kugou.com/yc/2764521.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 23: Thúy Vũ Ngâm (1)

Sau khi Tạ Tu Dực nói xong câu đó, liền nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế.

Sau khi đứng dậy, anh quay đầu lại, nhìn về phía Kha Giáo vẫn ngồi chỗ cũ.

Không ngoài dự đoán, cô nàng thiếu thông minh này của anh, cả người đã hồn xác chia lìa hoàn toàn rồi..

Như một cái, lại không nhận được muốn cười, anh nhìn biểu cảm sinh động trên mặt cô, trong lòng nghĩ phải đánh trận "Công phòng chiến"* này, đối với anh mà nói thật đúng là mới mẻ, mặc dù có chút phiền phức nho nhỏ, nhưng mà, lại khiến cho anh rất hưởng thụ.

□*Công phòng chiến**: Tên một kiểu địa hình chơi trong game Overwatch (tên tiếng Trung là Thủ Vọng Tiên Phong), cũng là tên một chiến trường trong game Võ Lâm Truyền Kỳ.

Thực ra thì từ nhỏ đến lớn, những thứ anh muốn cũng không nhiều.

Phải nói là rất ít, bởi vì anh không cần tốn quá nhiều công sức, mọi thứ liên quan đến cái gọi là "tài ba" trong mắt người đời, đều sẽ tự động xoay xung quanh anh một cách tự nhiên, điều này dẫn tới trong lòng anh không có truy cầu cùng chấp niệm quá lớn, cũng chưa từng quan tâm chuyện đời gì.

Nhiều năm như vậy, thứ duy nhất anh theo đuổi, cũng chỉ là muốn hát những ca khúc hay mà thôi.

Anh là một người thiếu thôn âm áp, cũng từng cho là mình vốn không cần sự âm áp ấy.

Nhưng bây giờ anh phát hiện, anh muốn cùng cô gái trước mặt này ở bên nhau.

Anh muốn ăn cơm cô nấu, muốn bị cô cảm rằm, muốn dựa bên cạnh cô, muốn nghe cô nói lý lẽ với mình, muốn được cô đối xử như đồ trẻ con, muốn luôn được nhìn thấy nụ cười cùng đủ loại đáng về vì anh mà xuất hiện của cô.

"Đi thôi."

Thấy cô có thể sẽ cứ ngây người như vậy đến tận ngày mai cũng không chừng, Tạ Tu Dực không nói gì mà nhẹ nhàng nắm cổ tay cô, trực tiếp kéo cô từ trên ghế đứng dậy.

Trên đường, từ đầu đến cuối cô vẫn chưa hoàn hồn, anh liền dứt khoát dắt cô như dắt một con chuột cả quãng đường về nhà.

Mãi cho đến khi về đến con đường trước cửa tiểu khu nhà cô, Kha Giáo mới hốt hoảng đưa tay lên, dụi dụi hai mắt mình.

"Tỉnh lại rồi?" Tạ Tu Dực cảm nhận được động tác của cô, quay đầu lại nhìn cô, bàn tay dắt cô lại không buông ra.

Đối diện với ánh mắt của anh, cơ thể Kha Giáo liền tự động co rụt lại, khuôn mặt lập tức trở nên đỏ lừ, giây tiếp theo, còn định thử rút tay mình ra.

Rút một cái, lại rút cái nữa, những vẫn bị anh vững vàng kéo đi, không thể động dậy.

Đèn xanh sáng, Tạ Tu Dực kéo cô, băng qua đường, đi vào tiểu khu nhà cô.

Đội đi đến dưới lầu nhà cô, anh nghĩ đại khái cũng được rồi, mới nhẹ nhàng buông tay cô ra.

Dường như lúc này Kha Giáo thờ phào một hơi, vội vàng thu tay lại, dùng tay kia khẽ nắm lấy tay này, giấu ở sau lưng mình.

"Bây giờ trong lòng em có gì muốn nói, nói thẳng ra là được." Anh cúi đầu nhìn cô chăm chú, thản nhiên nói.

Giọng nói cao ngạo lạnh nhạt trước sau như một, vẫn hay đến nỗi khiến người ta muốn khóc.

Kha Giáo nghe xong lời anh, mặt hết trắng lại đỏ, một lát sau, cắn chặt môi mình.

Cô không phải ngốc thật.

Chỉ là cô thực sự không muốn tin chuyện xảy ra ở rạp chiếu phim, lại là sự thật.

Sao anh lại có thể... hôn cô chứ? Tại sao anh muốn hôn cô đây?

Đối với cô mà nói, kỳ thực mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, cho dù anh lại gần mình hơn nữa, trước sau vẫn là một nhân vật hoàn mỹ như thiên thần trong lòng cô, mặc dù cô quan tâm anh, nhưng lại chưa bao giờ thử tiến xa hơn.

Cô nghĩ không ra, nếu anh muốn bạn gái, thậm chí ngay cả ngón tay cũng không cần nhấc, đếm không hết các cô gái sẽ tự động điên cuồng vây quanh; mà nếu anh chỉ muốn đùa giỡn cô, cũng càng không cần phải như vậy, tương mạo cô không đẹp kinh người, cũng không phải dễ thương, thậm chí chỉ là một trạch nữ nhỏ bé bình thường, lại nói, cô cũng biết anh tuyệt không phải loại người đó.

Thế thì, là tại sao đây?

Thực ra, ở sâu trong nội tâm cô, có một đáp án.

Nhưng từ trước tới nay cô chưa từng trải qua, cô rất sợ tất cả những điều này đều chỉ là ảo tưởng cùng tự mình đa tình của chính cô.

"Em không có gì muốn nói cả."

Hồi lâu, hít vào một hơi thật sâu, cô dè dặt cẩn thận khẽ mở miệng.

Hay cứ, đừng hỏi gì, cũng đừng nói gì cả đi.

Con người luôn là như vậy, nếu nhìn thấy dù là một tia hy vọng, mà nếu kết quả không như mong muốn, thì sẽ không chịu nổi sự chênh lệch tâm lý kiểu này.

Cô không muốn có một ngày mình ở trước mặt anh, trở nên khó coi.

Lúc Tạ Tu Dục nghe được đáp án này, có một nháy mắt ngoài ý muốn.

Gần như không thể thấy mà nhúu mày lại, anh hơi cúi người xuống, sát lại gần mặt cô.

"Em cảm thấy chuyện này không đáng để ý?" Anh thấp giọng nói, nghe không ra vui giận.

"..." Kha Giáo trầm mặc, cô không trả lời được, cũng không cách nào trả lời.

Vẫn là lần đầu tiên, bầu không khí tràn ngập giữa hai người họ, không phải kiểu vui vẻ lại ảm áp đó.

"Em ghét anh?" Anh lại hỏi.

Cô sững sốt một giây, ra sức lắc đầu.

Sao lại có thể ghét chứ...

"Em không thích anh chạm vào em?"

Cô lại lắc đầu, đột nhiên dừng lại, gương mặt hồng hồng, vô cùng bối rối.

"Em cảm thấy tất cả mọi thứ anh làm với em, chỉ là đang trêu đùa em? Coi em là thú nhồi bông?" Tạ Tu Dục khẽ nheo đôi mắt xinh đẹp lại, giọng nói càng ngày càng lạnh, "Thậm chí ngay cả nguyên nhân anh làm như vậy em cũng không hỏi?"

Lần này Kha Giáo lại vô cùng nhanh chóng cảm nhận được, khí thế của người trước mặt đột ngột thay đổi, bắt đầu bốc lên một cảm giác âm u lạnh lẽo.

Là bất đắc dĩ, oán niệm, còn có... không vui rất rõ ràng.

Anh giận rồi...

"Em lên nhà đi."

Lúc này Tạ Tu Dực lui về phía sau một bước, không có biểu cảm gì nhìn cô, "Anh nhìn em lên rồi đi."

Quen nhau đến nay, ngoại trừ ban đầu lúc chưa thân, anh nói chuyện là thái độ cứng rắn hoàn toàn không có tình cảm như vậy ra, sau đó cô cũng không thấy anh dùng loại giọng điệu xa cách như này nói chuyện với cô lần nào nữa.

Trong lòng cô căng thẳng, đột nhiên cảm thấy trái tim hơi đau đớn.

Nhưng xuất phát từ thói quen, cô cũng không giải thích nhiều, lúc này khẽ nói một câu "ngủ ngon" với anh, rồi vội vã bước đi vào cao ốc.

Lúc sắp vào thang máy, cô quay đầu nhìn một cái.

Anh vẫn đứng trong gió rét ở cửa cao ốc, lặng lẽ nhìn theo cô.

Cô cảm thấy mình quả thật là có bệnh, gần đây anh bạn như vậy, còn có tâm tình bị đè nén, không dễ gì chạy tới nhà cô tìm cô, thổ lộ tiếng lòng với cô, còn đưa cô đi xem phim vào lúc 0 giờ, sau khi xem xong cũng đồng ý với cô sau này nhất định sẽ chạy thông báo, không vắng mặt với chơi mất tích nữa.

Ở trước mặt cô, anh lộ ra đều là tính tình nguyên thủy nhất, cô thấy được anh mà mọi người đều chưa từng thấy, thấy được anh chân thật nhất phía sau tất cả hào quang.

Nhưng dù như vậy, cô lại vẫn nhát gan như thế.

Chỉ vì cô cảm thấy, anh không có lý do nảy sinh bất kỳ tình cảm gì vượt quá tình bạn với cô.

...

Sau hôm đó, Tạ Tu Dực không nhắn tin cho cô nữa, cũng đừng nói tới gọi điện.

Giống như thái độ ở giới 2D của anh, lặng lẽ, không chút tin tức.

Khoảng thời gian này căn bản là Kha Giảo làm gì cũng không có tinh thần, viết sách viết không ra, nghe nhạc nghe không nhập, xem phim xem không vô, ngay cả ăn cơm cũng ăn không vào.

Đây coi như là... thấy tình?

Không đúng, trước giờ ngay cả cơ hội yêu cô cũng không có, chỉ có thể nói, là bản thân cô tự làm tự chịu.

Thậm chí ngay cả dùng lý do anh bạn việc không có thời gian tìm cô để gây tê chính mình cũng vô dụng, bởi vì cô biết, lúc trước cho dù anh bạn nữa, anh cũng sẽ dùng cách đặc biệt của riêng mình quan tâm cô.

Anh là một người đàn ông rất ít khi bộc lộ tâm tình, cho nên ngược lại, sau khi anh giận, cô cũng hoàn toàn không có cách nào chạm đến trái tim anh.

Mỗi ngày tới nhà anh nấu cơm, cũng không gặp được bóng người anh, hơn nữa rất kỳ lạ là, khoảng thời gian này nhà anh giống như vốn không có người đang ở vậy, nhà rất ngăn nắp sạch sẽ, cũng không có rác, chỉ có bát đĩa mỗi sáng đều sạch sẽ chứng minh anh quả thực đã ăn những thứ cô tự tay nấu.

Cô rất buồn.

Thực sự rất buồn.

Giống như thứ quan trọng nhất trong lòng bị người khác móc mất, trống rỗng, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng lĩnh hội loại cảm giác này.

Đợi sau khi Kha Giảo mơ mơ màng màng từ trong nhà Tạ Tu Dực đi ra, khóa cửa lại đi thang máy xuống lầu, qua không bao lâu, cửa nhà bên cạnh nhà Tạ Tu Dực mở ra.

Chỉ thấy Tạ Tu Dực mặt không biểu cảm đi ra khỏi cánh cửa đó, lấy chìa khóa ra mở cửa nhà mình, sau đó tới phòng bếp, bê đồ ăn Kha Giảo vừa mới nấu xong vào nhà Nhuế Ưu.

Nhuế Ưu đang ôm máy tính xem video mới trên B Trạm nhìn anh bê đồ ăn vào, nhìn xuống, cuối cùng vẫn không nhìn được, mạnh mẽ tháo tai nghe xuống, thẳng cổ nhìn anh, "Tạ Tu Dực đầu cậu có bệnh đúng không? Cũng mấy ngày rồi, mình nhìn cũng khó chịu."

Tạ Tu Dực phớt lờ anh ấy, cầm đôi đũa, bắt đầu yên lặng cúi đầu ăn cơm.

"Cậu nói đi, Rau Chân Vịt bé nhỏ ngày ngày tới nhà cậu, vất vả khổ sở nấu cơm xong, sau đó lại vì không gặp được cậu mà ủ rũ cúi đầu về nhà, hoàn toàn không biết cậu ở ngay nhà bên cạnh, nhưng lại tránh không gặp cậu ấy."

Nhuế Ưu càng nói càng tức, đỡ trán, "Sao trước đây mình không biết con người cậu tồi tệ như vậy chứ? Không đúng, cậu vẫn luôn rất tồi, nhưng cậu tồi tệ với những người khác mình có thể hiểu được, cậu sao có thể như vậy với Rau Chân Vịt bé nhỏ chứ? Chẳng lẽ cô ấy không phải cô gái đầu tiên trong đời cậu thật lòng thích à?"

"Đúng là lãnh khốc vô tình mà, nếu là mình, nhìn thấy cô gái mình thích, hận không thể nhét cô ấy vào trong ngực mang theo bên mình được chưa?"

"Cậu rất ôn."

Qua một lát, Tạ Tu Dực mới đáp trả một câu lạnh tanh.

"Chê mình ôn thì cậu rút về nhà mình đi!" Nhuế Ưu ném máy tính lên ghế sofa, "Ngày ngày ăn uống đái ỉa nhờ ở nhà mình làm cái gì! Mình mới không thích ngày ngày ngủ chung với đàn ông, mình là trai thẳng!"

"Chỗ mình ngủ là đệm trải dưới sàn, cậu là giường." Tạ Tu Dực gấp một miếng thịt bò, "Không phải chung."

"... Cậu có sức lăm mồm với mình thì đi làm hòa với Rau Chân Vịt bé nhỏ đi! Cậu không buồn à? Cậu tưởng mình không biết hai ngày nay tâm tình cậu kém thế nào chắc? Tai nghe đất tiền của mình cũng sắp bị cậu chơi hỏng rồi đấy đồ điên..." Nhuế Ưu nói nói, càng nói càng đau lòng.

Bây giờ chỉ cần tên này không ra ngoài nhận thông báo, là ngày ngày ở nhờ nhà anh ấy, lại còn lười về nhà mình lấy đồ dùng của mình, đều là mượn của anh ấy dùng, mang theo tâm tình đi dày vò đồ dùng của anh ấy, thật làm anh ấy đau lòng muốn chết rồi.

"Dù sao thì, đầu óc cô ấy trong phút chốc không xoay chuyển về được thì cậu thông cảm cho cô ấy đi thôi, trước đó cô ấy lại chưa từng nói chuyện yêu đương, ông tưởng cậu cũng chưa từng nói chuyện yêu đương mà..."

Đều là đàn ông một mối tình đầu cũng chưa có, anh ấy nghĩ không ra tại sao EQ của đứa trẻ to xác mặt đơ Tạ Tu Dực này lại cao siêu như vậy, bản lĩnh tán gái thành thạo như vậy chứ...

Tạ Tu Dực vẫn không đáp lời, cho đến khi một bát cơm cũng sắp thấy đáy, mới rũ lông mày xuống, lạnh lùng mở miệng.

"Mình cũng không muốn, nhưng phải như vậy."

Nhuế Ưu nghe xong ngẩn cả người, đại khái ý thức được là anh đang có ý dùng sách lược với Kha Giao, một lát sau, dưới đáy lòng làm vô số cái biểu cảm "gập lại."

Sách lược quỷ gì, đây rõ ràng là một đôi người yêu ngu ngốc hết thuốc chữa được chưa...

~ Hết chương 23 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử của chương 《Khiên Ti Hí》 của Ngân Lâm với A Kiệt.

Nam thần Đậu tôi viết sách ba năm vẫn thích ngược nữ chính... Mặc dù Rau Chân Vịt quá đàn, nhưng các bạn cũng đừng phỉ nhổ cô ấy, cũng đừng coi thường trẻ to xác nữa, chỉ số IQ của người ta rất cao, làm bất cứ chuyện gì đều có bài bản đấy, Rau Chân Vịt nào phải đối thủ của anh ấy, hãy đón chờ tình tiết tiếp theo ahahaha

Nói thật hiện tại thú vui viết quyền sách này của tôi ngoại trừ viết Công Tử trêu chọc Rau Chân Vịt ra, chính là viết Lão Khúc với Công Tử đầu vô mồm.. Lão Khúc quả thực là Đậu Tỉ số 1 thế giới, không phối cho anh ấy một em gái tàn bạo thật có lỗi với tím tôi...

Cho Lão Khúc cái like: đôi người yêu ngu ngốc, cảm thấy hai người họ là đôi người yêu ngu ngốc không?

Lời Editor:

YouTube: Khiên Ti Hí [牵丝戏] | Ngân Lâm ft. Aki A Kiệt: <https://youtu.be/VdOScwcXf3I>

SoundCloud: Khiên Ti Hí [牵丝戏] | Ngân Lâm ft. Aki A Kiệt: <https://soundcloud.com/meocon243/khien-ti-hi-ngan-lam-ft-aki-a-kiet>

5Sing: Khiên Ti Hí [牵丝戏] | Ngân Lâm ft. Aki A Kiệt: <http://5sing.kugou.com/yc/2733050.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thúy Vũ Ngâm (2)

Nhân vật nữ chính của đôi người yêu ngu ngốc lên đường về nhà mình trong tâm trạng chán nản, ngửa mặt nằm ở trên giường, động đậy một cái cũng không muốn.

Ngắn ngủi thoáng một mạch đến lúc trời tối, cô mới ưỡ oải lấy điện thoại ra, tùy tiện mở Weibo đã rất lâu chưa lên rồi lên.

Tình trạng bình luận chia sẻ cùng số fan hâm mộ kể từ sau ca hội YY sinh nhật vẫn rất khủng bố, nhưng cũng chỉ khoảng thời gian ngắn đó là trên mạng tin đồn bắt quái bay đầy trời, không qua mấy ngày, cũng bởi vì hai người trong cuộc trầm mặc không nói cùng với khí thế cứng rắn của Djay mà dần dần tiêu tan.

Không có tâm tình đi đọc bình luận, cô liền tiện tay refresh bảng tin một cái.

"Ting" một tiếng, ngay giây tiếp theo sau khi cô refresh, tim cô run lên, ánh mắt lập tức vững vàng tập trung trên bài Weibo đầu tiên.

Ngay một phút đồng hồ trước khi cô refresh bảng tin, Djay thể mà lại vừa đăng một bài Weibo.

Nội dung Weibo là một bức ảnh.

Mà trong bức ảnh đó, chỉ có một mảng tuyết trắng mênh mông.

Ánh mắt cô dán chặt vào bài Weibo này cùng tên người đăng Weibo, không hề động.

Khẽ đưa tay, mở phần bình luận bài Weibo đó lên, trong khoảng năm phút ngắn ngủi, cũng đã có gần 500 bình luận.

"Cuối cùng Công Tử đại nhân cũng đăng Weibo rồi aaaa!"

"Thành phố T tuyết rơi sao? Sao tôi cảm thấy tâm tình Công Tử đại nhân có vẻ không tốt lắm nhỉ?"

"Ôi đêch tôi theo dõi nam thần của tôi 3 năm lần đầu tiên thấy anh ấy po hình ảnh nha, đm sợ hãi..."

"Loáng thoáng ngửi thấy mùi liên quan tới tình cảm từ trong bức ảnh này, hãy gọi tôi là Sherlock Holmes đi. Fan Djay."

"Tóm lại là ai chọc Công Tử nhà chúng ta không vui rồi! Có phải cô không! Rau Chân Vịt!"

"Mỗi lần thấy bản mạng ra bài không theo lẽ thường cũng rất sợ hãi! [Ngon nết]"

...

Lúc nhìn thấy bình luận Weibo kia @ nhắc tới tên cô, Kha Giáo lập tức không tự chủ được rút người một cái.

Thật tình các fan hâm mộ giới 2D đều là những cô nàng rất nhạy cảm, mỗi một lần, họ chỉ cần thông qua những manh mối nhỏ nhỏ, là gần như có thể lập tức nghĩ đến bất kỳ nhân vật liên quan nào, cũng đoán ra tâm trạng cùng tình huống hiện tại của đại đại nhà mình.

Nếu là ngày trước, cô tuyệt đối sẽ lặng lẽ theo những fan hâm mộ khác cùng căm thù cái người không biết có tồn tại thật hay không, lại khiến bản mạng đại nhân nhà cô biểu hiện ra tâm tình không vui này.

Nhưng bây giờ, cô rất chắc chắn, cái người này thật sự tồn tại, hơn nữa cái người mà người người lên án này, hẳn là chính cô.

Chỉ vì đằng sau cái tên Djay này, là Tạ Tu Dục hai tuần lễ cô cũng chưa nói qua một câu, gặp mặt một lần, trước giờ anh vẫn là một người rất ít khi biểu lộ tình cảm của mình ra ngoài, nếu anh không phiền muộn vì chuyện công việc, vậy chắc là, phiền muộn vì cô?

Hiện tại cô thật sự rất muốn nghiêm khắc quát đánh bản thân.

Nhưng mà xin hỏi, rốt cuộc thì cô lại phải làm thế nào, mới có thể xoa dịu được cục diện căng cơ này?

Tắt Weibo đi trong tâm trạng còn sa sút hơn, cô mở QQ cũng rất lâu rồi chưa lên ra.

Rất nhiều rất nhiều tin nhắn, cô vừa nhìn liền thấy được tin nhắn đến từ Thời Tiểu Gian trước tiên.

"Ca hội hôm trước, ghi âm ca hội chính thức của Nhóm Tài Nguyên Mặt Đor ra rồi, tôi gửi tệp tin ngoại tuyến cho cô rồi đó, chấp nhận đi. Ps: Đoạn bản mạng của cô tôi cắt riêng ra giúp cô rồi."

Kha Giáo mở khung chat ra, khẽ nhấn tải xuống, đặt tên file audio là "Djay".

Tệp tin nhanh chóng tải xong, cô mở đoạn audio đó lên, trống ngực nhảy thành thịch, đặt điện thoại dán sát bên tai.

"Thật không dễ gì mới kết thúc sớm được, phóng xe chạy về nhà, thật không dễ gì về đến nhà, trong nhà lại mất điện."

"Lần đầu tiên tham gia ca hội YY, lại không có điện, không có mic, cũng không có mạng, thì dùng điện thoại hát vài câu vậy."

"Hôm nay hát, là bài hát mới tối qua viết tạm, 《Hoàng Chi Lệnh》, coi như là cổ phong, nhưng lại không hoàn toàn là cổ phong."

"Mà cô gái cho tôi linh cảm sáng tác bài hát này, chính là vị có sinh nhật hôm nay đây."

"Rau Chân Vịt, chúc em sinh nhật vui vẻ!"

...

Một câu, hai câu, ba câu... Kiểu nói chuyện quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc.

Một tay Kha Giao nắm điện thoại, mũi ê ẩm, viền mắt cũng đỏ.

Tất cả tình cảm tối hôm đó, tựa như dòng thủy triều cuộn trào mãnh liệt tái hiện lại, cô không bao giờ quên được cái cảm giác trái tim gần như ngừng đập khi cô nhìn thấy Tạ Tu Dục vào rạng sáng ngày hôm đó.

Mấy hôm nay, mỗi ngày cô đều suy nghĩ, rốt cuộc thì, mình ôm ấp loại tình cảm gì với Tạ Tu Dục.

Phải, cô biết anh chính là nam thần giới 2D cô đã thích suốt ba năm, cô cũng biết, anh là một ngọn núi băng nhô lên nhanh chóng của giới âm nhạc Hoa Ngữ hiện nay.

Lạnh lùng là anh, quái gở là anh, ngang ngược là anh, âm áp cũng là anh.

Cô từng sùng bái anh, ngưỡng mộ anh, cũng từng chăm sóc anh, bầu bạn với anh, nhìn thấy anh tim cô sẽ đập nhanh hơn, nhìn thấy anh cô sẽ dờ khóc dờ cười, nhìn thấy anh sẽ muốn bảo vệ anh, nhìn thấy anh vui vẻ cũng sẽ rất vui mừng yên tâm, được anh lại gần thì sẽ rất căng thẳng.

Cho tới bây giờ cô cũng không biết, cô vậy mà lại có thể, đồng thời ôm ấp nhiều tình cảm phức tạp lại bất đồng với một người như vậy.

Rốt cuộc thì đây là loại tình cảm gì đây?

Cô từng viết nhiều tiểu thuyết ngôn tình như vậy, từng tạo nên nhiều câu chuyện với những nhân vật chính bất đồng, chủ đề bất đồng cùng kết quả bất đồng như vậy, lại không hiểu được phần tình cảm trong lòng mình, rốt cuộc có thể gọi là thích hay không.

Nghe giọng anh hát 《Hoàng Chi Lệnh》 bên tai, Kha Giao bỗng đột nhiên lật người lồm cồm từ trên giường ngồi dậy.

Nắm chặt điện thoại trong tay, trong lòng cô nghiêm túc làm một quyết định.

Cô muốn tới nhà anh.

Hôm nay mấy giờ anh về, thì cô đợi đến giờ đó, bất luận anh muốn gặp cô hay không, cô cũng phải mặt dày mày dạn nói ra tất cả tình cảm chân thật nhất trong lòng mình lúc này với anh.

Không chút do dự, cô mặc áo khoác vào, cầm chìa khóa lên, ngay lập tức lao ra khỏi cửa nhà.

Từ nhà cô đến nhà anh, quãng đường vốn cũng chỉ có mười phút, lại bởi vì cô chạy tới, gần như chỉ chừng năm phút, cô đã thấy hình dáng cao ốc nhà anh trong bóng đêm.

Lúc đi vào thang máy, cô cố gắng điều chỉnh lại hô hấp đang rối loạn do vận động mạnh và nhanh, nhắm mắt lại một cái.

Kha Giao, ông trời vĩnh viễn sẽ không cho người nhất gan quá nhiều cơ hội.

Ôm quyết tâm như ra chiến trường như vậy, cô sai bước đi vào thang máy, vội vã hướng đến cửa nhà anh.

Đi tới cửa nhà anh, cô cúi đầu vừa định lấy chìa khóa, thì phát hiện cửa nhà anh thế mà lại khép hờ.

... Anh vậy mà lại ở nhà?

Tim đập như sấm, cô nuốt nước miếng, đưa tay lên nắm tay nắm cửa, từ từ mở cửa ra.

Trong nhà bật đèn, rất sáng sủa, ở trong tầm mắt của cô, cô nhìn thấy phòng khách ở trước cửa ra vào rõ ràng, người mà đã hai tuần cô chưa gặp mặt, cứ như vậy lặng lẽ đứng ở đó.

Vừa cao vừa gầy, quanh năm thích mặc quần áo tối màu, da dẻ lại vô cùng vô cùng trắng.

Gò má đẹp kinh khủng, nhưng nhìn một cái liền không dám để người ta lại gần.

Thực sự, giống như là đã lâu lắm chưa thấy anh rồi.

Kha Giáo đột nhiên cảm thấy rất muốn khóc.

Mà nghe thấy tiếng cửa mở, Tạ Tu Dực cũng quay đầu nhìn về phía cửa nhà.

Chính vào giây phút này, Kha Giáo lại nhìn thấy một bóng người bất ngờ từ đằng sau bức tường đã che mắt tầm nhìn của cô bổ nhào lên người Tạ Tu Dực, đưa tay ôm chặt lấy anh.

Con người cô bỗng co lại, trái tim cũng chột lờ mất một nhịp.

Tại không nhìn được chính diện người đó, cô chỉ có thể nhìn thấy người đó tóc nâu quần dài, và mặc trên người chiếc váy lolita xinh đẹp.

Là một cô gái.

~ Hết chương 24 ~

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mạn quyền trù (1)

Thời gian giống như ngừng lại tại giây phút đó.

Kha Giáo trợn mắt há mồm nhìn người trong phòng khách, cảm thấy trong đầu mình có một viên đạn nguyên tử đang muốn nổ tung san bằng mặt đất.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cô thật sự không thể nghĩ gì nữa, không cách nào suy nghĩ dù chỉ một chút.

Cô gái này... là ai? Sao lại ôm Tạ Tu Dực chứ?

Lẽ nào... là người anh thích? Bạn gái? Hay là...

Trái tim giống như bị người ta bóp chặt, đau đến nỗi không phát ra tiếng.

Khoảng chừng mấy giây, cô nhìn thấy Tạ Tu Dực thế mà lại một phát đẩy cô gái ấy ra.

Lực rất lớn, mà còn không mấy may có tí ti cảm giác thương hương tiếc ngọc.

Ở trong tầm mắt của cô, anh cau mày phui phui quần áo và ống tay mình, sau đó nhanh chóng mặt không biểu cảm sai bước đi về phía cô.

Kha Giáo chớp mắt, phản ứng đầu tiên lại là quay người muốn chạy trốn.

Vốn tràn đầy dũng khí tới tìm anh, nhưng nhìn thấy một màn vừa rồi, cô thật sự rất sợ nghe được bất kỳ lời nói gì ngoài dự liệu của cô từ miệng anh.

Cô không dám nghe, cũng không muốn nghe anh nói anh và cô gái kia có quan hệ gì chút nào.

"Chạy cái gì."

Giây tiếp theo, một giọng nói lạnh lùng đã chặn lại đôi chân sắp rời đi của cô, nhiệt độ trong giọng nói giảm một mạch xuống điểm đóng băng.

Thật đáng sợ, thật là giống ma quỷ...

Cô sợ đến nỗi chân cũng run, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng chờ tại chỗ.

Đội Tạ Tu Dực đi tới trước mặt cô, một câu anh cũng không nói thêm, trực tiếp kéo tay cô, lôi vào trong nhà.

Kha Giáo tim đập thình thịch bị anh kéo vào phòng khách, cuối cùng cũng nhìn thấy chính diện cô gái vừa mới ôm anh đó.

Chỉ thấy cô gái ấy lông mi dài, mắt to, ngũ quan tinh xảo lại không chút son phấn, hoàn toàn rõ ràng là một tuyệt thế mỹ nhân.

Thật sự là đẹp hiếm thấy, kiểu đẹp như tiên đó.

Chẳng lẽ... là đồng nghiệp của Tạ Tu Dực? Cũng là người mới giới showbiz sao?

"Mẹ nhà cô!"

Vừa thấy rõ tướng mạo của cô gái kia, cô đã nghe thấy một giọng nói cao vút quen thuộc vang lên sau lưng, dọa cô sợ đến nỗi rụng hết tóc gáy, "Cổ Nại, con mẹ nó cô chính là một tên lừa đảo cô biết không!"

Kha Giáo quay đầu lại, lúc này mới phát hiện thì ra trong nhà không chỉ có hai người là Tạ Tu Dục và cô gái kia.

Nhuế Ưu vậy mà cũng ở đây (๖o๖)...

Nhuế Ưu tức giận đến nỗi cả gương mặt đẹp trai cũng biến dạng hoàn toàn, nhìn dáng vẻ của anh ấy, dường như anh ấy còn muốn kéo cô gái kia tới trước mặt mình, đánh cho một trận đau.

"Tôi lừa gì anh?" Cô gái được gọi là Cổ Nại lùi ra sau hai bước, vẻ mặt lạnh tanh, bướng bỉnh nhìn Nhuế Ưu.

"Cô còn không lừa tôi?!"

Nhuế Ưu vỗ bàn một cái, lớn tiếng rống to hơn, "Cô lừa tôi suốt ba năm! Tôi quen cô đến bây giờ, vẫn luôn coi cô là anh em tốt nhất ngoài Tạ Tu Dục, dù chưa từng gặp mặt, nhưng móc tìm móc phổi thật lòng với cô, bây giờ cô xuất hiện ở trước mặt tôi, nói cho tôi biết cô mẹ nó lại là một cô gái! Cô còn không lừa? Lừa thời gian, lừa tình cảm, trừ không lừa tiền không lừa sắc ra thì có cái gì cô không lừa?!"

...

Tâm tình Kha Giáo loạn rồi.

Ai có thể nói cho cô biết rốt cuộc thì chiến trường Tu La trước mặt đây là chuyện gì xảy ra, cô gái này... lẽ nào không phải có quan hệ với Tạ Tu Dục à? Sao lại giống như là có xích mích sâu sắc với Nhuế Ưu vậy?

Nói thật, cô thật vẫn không nghĩ tới đời này cô lại có thể tận mắt nhìn thấy Nhuế Ưu tính tình nóng nảy nổi đóa như vậy ở trước mặt mình.

Lúc này cô không nhận được muốn cầm gói bắp rang bơ tới, hai chân bắt chéo vừa ăn vừa xem là cái trạng thái tâm lý gì...

"Qua đây."

Lúc cô không chớp mắt nhìn chòng chọc bọn Nhuế Ưu, Tạ Tu Dục vẫn đứng ở bên cạnh cô không lên tiếng nắm lấy cánh tay cô, kéo cô tới ghế sofa.

Buông tay kéo cô ra, anh ngồi xuống sofa trước, rồi dùng ánh mắt ra hiệu bảo cô cũng ngồi xuống.

Mặc dù đều cùng ở phòng khách, Kha Giáo lại cứ cảm thấy hai người họ với bọn Nhuế Ưu giống như là ở trong hai thế giới song song.

Nếu nói bên kia là chiến trường Tu La, thì bên này... chính là hầm băng.

Đại não cô lúc này là một mảng trống rỗng, trước khi tới tràn đầy dũng khí, từ mới bắt đầu đến bây giờ, đã hoàn toàn tiêu hao gần hết lâu rồi.

Làm sao bây giờ? Rốt cuộc cô phải mở miệng thế nào?

Tạ Tu Dục lại không để cho cô căng thẳng quá lâu, lúc này mở miệng nói trước, "Lên Weibo."

Kha Giáo ngẩn người, sau khi phản ứng lại, lấy điện thoại ra, leo lên ứng dụng Weibo của mình.

Chẳng lẽ anh lại đăng Weibo gì đó?... Còn có liên quan đến cô?

Kính hồn bạt vía mở ứng dụng ra, thì nghe thấy anh lại nói, "Tìm kiếm [Cổ Nại], Cổ trong cổ đại, Nại trong Nại Hà."

Ồ? Đây chẳng phải là tên của em gái xinh đẹp đang đối đầu với Nhuế Ưu sao?

Sau khi cô nhập xong cái tên này, Weibo nhanh chóng nhảy ra một tài khoản cá nhân với hình đại diện của Cổ Nại, chỉ là không nhìn kỹ cô còn không nhận ra, Cổ Nại trong bức ảnh đại diện kia là một cậu con trai tóc ngắn vừa tới mang tai.

Ánh mắt khẽ di chuyển, cô nhìn tới chữ V chứng thực màu cam rõ nét, số fan hâm mộ: 30 vạn +

Nhấn vào bức ảnh đại diện đó, cô thấy rõ ràng nội dung chứng thực của Weibo.

Weibo chứng thực: Coser nổi tiếng Cổ Nại

...

Ôi đêch.

Thảo nào, vừa rồi lần đầu tiên cô nhìn Cổ Nại, đã cảm thấy không hiểu sao người này giống như đã từng thấy ở đâu rồi.

Mặc dù giới cổ phong, giới CV cùng giới Coser là những giới khác biệt hoàn toàn, mỗi một giới đều có quy tắc cùng sự cân đối riêng, nhưng những giới này cũng đều hoặc nhiều hoặc ít sẽ có những ranh giới giao thoa.

Cứ ví dụ như có một số ca sĩ cổ phong, nếu phát hành kịch tình ca*, thì sẽ mời được CV tới phối âm, lại mời Coser tới biểu diễn nhân vật trong bài hát, quay chụp những hình ảnh có liên quan tới bối cảnh ca khúc.

⇒ □Kịch tình ca*: Là một thể loại bài hát có cốt truyện cùng hoàn cảnh cụ thể khác với những bài hát khác. Kịch tình ca sẽ có ca từ lấy tự sự là chính và lời bộc bạch được chèn vào theo tình huống. Kịch tình ca đan xen giữa bài hát và tiểu thuyết, một kịch tình ca vừa là một ca khúc cũng vừa là một câu chuyện ngắn.

Cô nhớ ra rồi.

Ngày trước Đại Hoa sáng tác một bài kịch tình ca, hình như chính là mời Cổ Nại tới cos Tiểu Tướng Quân trong bài hát.

"Cho nên, Cổ Nại là con gái thật?"

Vừa lục lại Weibo của Cổ Nại, Kha Giáo nuốt nước bọt, cô thấy Cổ Nại đặt giới tính là "nam giới", lại nhìn những bức ảnh Cổ Nại chụp kia, đều là mỹ nam tử đẹp trai đến nỗi khiến con gái đều phải tim đập chân run.

"Không thể giả được." Tạ Tu Dục nhìn cô, "Với lại ở trong giới chuyện này cũng chẳng phải là bí mật, fan của Cổ Nại biết rõ, những người khác cũng đều biết."

"Chỉ có thằng ngu Nhuế Ưu này không biết."

...

Kha Giáo ngẩng đầu nhìn Nhuế Ưu vẫn đang nổi trận lôi đình mà chỉ vào Cổ Nại gào thét, lòng thầm lặng lẽ thấp cho anh ấy ngọn nến.

Tuy không rõ tình huống cụ thể của Nhuế Ưu và Cổ Nại, nhưng cho dù là cô, trong chốc lát cũng rất khó liên hệ Cổ Nại đẹp trai của giới 2D vào với cô gái đẹp như tiên nữ trước mặt này.

"Thằng ngu này thần kinh thô, hết như em."

Không đợi cô mở miệng nói chuyện, cô đã nghe thấy Tạ Tu Dục lại sâu kín mở miệng ở bên cạnh.

Dường như người nào đó thật sự rất oán trách cô nha...

Nghe xong, Kha Giáo lập tức tự động cúi đầu, mặt đỏ bừng, cố gắng giả như mình không tồn tại.

"Vừa rồi Cổ Nại nhào tới, là phản xạ có điều kiện, Nhuế Ưu muốn ra tay đánh cô ấy, cô ấy cũng không phải cố ý."

Cô trầm mặc hai giây, bỗng ngẩng đầu lên.

Câu nói vừa rồi của Tạ Tu Dục, là đang giải thích với cô sao?

"Anh vốn không quen cô ấy." Tạ Tu Dục rất cao ngạo lạnh lùng dựa vào lưng tựa ghế sofa, liếc xéo cô, "Anh cũng rất ghét người khác chạm vào anh."

"Nhưng nếu là em, không ghét." Anh giống như vô ý thêm vào một câu.

Kha Giáo cảm thấy các tế bào não của mình lại không đủ dùng rồi, chỉ có thể cố hết sức để hiểu, mới có thể miễn cưỡng theo kịp tiết tấu của anh.

"Nhìn thấy Weibo của anh rồi?"

"... Ừm." Sao hơi giống như đang tra hỏi tội phạm thể nhĩ TAT...

"Có cảm nghĩ gì?"

"..." Kha Giáo cắn môi, từ trong kẽ răng ép ra mấy chữ, "Anh... giận rồi..."

Tại nơi cô không nhìn thấy, trong mắt người nào đó lóe lên tia sáng nhàn nhạt, "Giận bao lâu rồi?"

"Hai... hai tuần."

"Nhớ rất rõ nhỉ." Anh đưa tay sờ sờ cằm, "Vậy thì, tại sao anh phải giận?"

"Bởi vì em..." Cô thật sự tủi thân, có chút đáng thương nói.

Cô cũng không muốn cố tình chọc anh giận mà...

"Thế trong hai tuần này, em đã làm gì?"

"... Không làm gì cả." Cô cũng không nói láo, cô thật sự ngây ngốc ở nhà suốt hai tuần liền.

"Cũng không nghĩ gì?"

Nhận ra giọng điệu anh hình như khanh khách, cô vội vàng đỏ mặt khua tay, "Ồ, em, em đã nghĩ..."

"Nghĩ gì?" Mặt anh tỉnh bơ, thậm chí còn dùng giọng nói lúc đọc thoại của CV dẫn dẫn, "Nghĩ chuyện của ai?"

Kha Giáo cảm thấy bản thân sắp không thở được nữa rồi, kìm nén cả ngày, cuối cùng vẫn không thể chống đỡ lại cái giọng CV vừa nghe đã khiến người ta say tại chỗ kia của anh.

"Anh..."

Cứu mạng với, giọng Công Tử* phiên bản live người thật, cô sắp mất máu mà chết thật rồi...

⇒ □Giọng Công Tử*: Nguyên tác là Công Tử âm (公子音), là một loại giọng mang theo giọng điệu cổ phong, tạo cho người ta cảm giác tao nhã, tươi mới, thoát tục; hay đơn giản hơn nó là kiểu giọng của các công tử thời xưa; các CV cổ phong nam thường đều là dùng giọng này. Vì biệt danh của Djay là Công Tử, trong đoạn này Djay lại dùng giọng CV để nói chuyện với Kha Giáo, nên mình nghĩ "Công Tử âm" tác giả dùng ở đây mang cả hai nghĩa, vừa chỉ loại giọng Công Tử âm, vừa mang nghĩa là giọng của Công Tử Djay.

"Tốt."

Qua một lúc lâu, giữa lông mày Tạ Tu Dực cuối cùng cũng dần dần nhuộm một chút ánh sáng nhàn nhạt, hòa tan một phần lạnh nhạt xưa nay, khôi phục lại giọng nói chuyện vốn có, "Cho em một cơ hội nữa, bây giờ em có gì muốn nói với anh không?"

Kha Giáo hít một hơi thật sâu, cảm giác tiếng nói của mình cũng nghẹn lại, "Em..."

Dù sao vẫn cảm thấy, nói thêm một chữ nữa, thì có cửa sổ giấy to bằng trời cũng bị chọc thủng...

"Được, tôi đi! Anh yên tâm, tôi sẽ cách anh thật xa, đời này cũng sẽ không để anh nhìn thấy một người đáng ghét như tôi nữa!"

Đúng vào lúc này, cạnh bàn ăn bên kia đột nhiên bạo phát ra một giọng nữ lạnh lùng cứng rắn.

Chỉ thấy Cổ Nại vừa rồi còn tóc dài xõa vai đã một tay tháo mái tóc quấn dài giả đội trên đầu xuống, dùng sức ném vào trong ngực Nhuế Ưu.

"Cổ Nại tôi, chỉ là con trai ở giới 2D, ở giới 3D, từ trước đến nay tôi vẫn là con gái." Chỉ thấy Cổ Nại tóc ngắn bờ vai run rẩy, hét vào vẻ mặt sùng sốt của Nhuế Ưu, "Tên ngu ngốc nhà anh! Chuyện hối hận nhất trong đời này của tôi chính là đã thích tên ngu ngốc nhà anh!"

Nói xong, Cổ Nại liền đưa tay lau mắt, chạy thật nhanh ra khỏi nhà Tạ Tu Dực.

Biểu cảm trên mặt Kha Giáo (◡◡)...

Biểu cảm trên mặt Nhuế Ưu (◡◡)...

Mà lúc này, người duy nhất tư duy rõ ràng trong cả căn nhà, thần sắc trên mặt lại xấu như đáy nồi.

Tạ Tu Dực dụ dỗ em gái nhà mình tỏ tình thật không dễ dàng lại cứ thế bị cắt ngang không thể nhìn được nữa, nhảy "thụp" một cái từ trên ghế sofa đứng dậy, sải bước đi đến trước mặt Nhuế Ưu đang ngây người như phỗng, một phát kéo cổ áo anh ấy, kéo người đàn ông cao 2 mét 1 tới cửa nhà, ném ra khỏi cửa.

"Đồ ngu ngốc ngay cả người mình thích là nam hay nữ cũng không phân biệt được, nếu cậu dám gõ cửa mình liền đánh gãy chân cậu."

~ Hết chương 25 ~

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mạn Quyển Trừu (2)

"Rầm" một tiếng, cửa nhà đã đóng lại.

Tạ Tu Dực đóng cửa vào, nâng tay đỡ trán, lòng thăm thò dài, gương mặt đẹp đẽ đen xì trở lại bên ghế sofa lần nữa.

Lúc này anh quả thực tức đến nỗi muốn lôi tên ngu xuẩn ngoài cửa kia vào lại, ném từ trên ban công xuống..

Kha Giáo vốn đang căng thẳng đến nỗi cả tim cũng sắp nhảy ra ngoài, thế nhưng bị chuyện của Nhuế Ưu và Cổ Nại cho một trận như thế, cả người lại hoàn toàn quên mất căng thẳng, chỉ mãi kinh ngạc.

Tạ Tu Dực nhìn nhìn về mặt của cô, trong lòng hiểu rõ, với kiểu trạng thái lúc này của cô, còn muốn dẫn dụ cô thổ lộ tiếng lòng với mình, đoán chừng có dẫn dụ đến sáng ngày mai cũng không dụ ra được một câu.

Những thứ như thời cơ, về mặt tình cảm, quả thực rất đáng được coi trọng.

"Anh đưa em về nhà trước."

Đi tới trước mặt cô, anh đưa tay xoa xoa mái tóc cô, không nhịn được nhúm mày một cái, "Đội lạt nữa Tăng Thiển còn phải tới đón anh đi tuyên truyền, phiền phức."

Kha Giáo sùng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Ở phía ngược sáng, chỉ có thể nhìn thấy ngũ quan mờ nhạt của anh, đôi mắt từ đầu đến cuối sâu thẳm không thấy đáy kia, đang chăm chú dừng lại trên người mình.

Giây phút đó, cô bỗng cảm thấy cái chỗ vẫn đang xoắn xuýt ở sâu trong đáy lòng mình kia, bỗng sáng tỏ mà không hề báo trước.

Thật ra thì, anh chính là anh mà thôi.

Không phải là Djay, người chỉ cần online sẽ khiến hàng ngàn fan hâm mộ điên cuồng, cũng không phải Tạ Tu Dực, ngôi sao băng rực sáng trong đêm, con chim non nớt của ngành giải trí.

Anh chỉ là người đàn ông mà ở trước mặt cô, không hề có năng lực tự lo liệu cuộc sống, sẽ đánh nhau với Nhuế Ưu, cũng sẽ bộc lộ ra tất cả tâm tình không hề che giấu, giống như mãi cũng không lớn.

Mặc dù chưa bao giờ nói nhiều, nhưng lại chân thành đến thần nhiên, tuy tự mình lập thân, lại đơn thuần đến thành thật.

Đó là anh mà chỉ cô mới có thể nhìn thấy.

Chỉ có một mình cô mới được nhìn thấy.

"Đội đã."

Vào lúc cô đứng dậy theo anh cùng đi về phía cửa nhà, cô đột nhiên vươn tay ra, nắm lấy vạt áo sơ mi của anh.

"Sao vậy?" Anh quay đầu lại.

"Em.."

Kha Giáo cắn răng, ép mình ngẩng đầu lên đối mặt với anh, "Em tự về tốt hơn, bây giờ anh là nhân vật công chúng, vẫn là đừng để người ta nhìn thấy anh quá thân thiết với con gái lạ, công ty bọn Tăng Thiển chắc cũng nghĩ như vậy."

Tạ Tu Dực nhúm mày lại, hình như không hề đồng ý, vừa muốn nói chuyện, lại bị cô dứt khoát cắt ngang, "Cứ quyết định thế đi, Tạ Tu Dực, để em bảo vệ anh."

Anh ngẩn người.

"Còn nữa... bây giờ em có chuyện muốn nói với anh."

Lúc này, cô bỗng cảm thấy xấu hổ vì trước đó khi mình không biết quan hệ của anh và Cổ Nại, lại suy đoán Cổ Nại có phải bạn gái anh hay người anh thích hay không.

Nhất là, lúc Cổ Nại thẳng thắn nói với Nhuế Ưu câu "tôi thích anh", cái cảm giác xấu hổ này, cũng càng trở nên mãnh liệt hơn.

Vì sao vào lúc cô còn chưa được anh chính miệng thừa nhận, đã phải liên tục phủ định chính mình trước chứ?

Ai nói trên thế giới này sẽ không có kỳ tích xuất hiện? Cho dù anh được vô số người yêu thích, nhưng trong mắt anh, có lẽ cũng sẽ chỉ tồn tại một người như vậy.

Cho dù người đó bình thường không có gì đặc biệt hơn nữa.

"Em cảm nhận được, anh rất tốt với em."

Từng câu từng chữ, giống như không phải được nói ra từ miệng mình, "Mặc dù anh luôn rất ít nói, thỉnh thoảng còn nói lời ác độc, lại rất biết sai bảo người khác, thường chọc em tức muốn chết."

Lần đầu tiên trong lòng nảy sinh tình cảm như vậy, muốn lớn tiếng nói ra, muốn dũng cảm nói cho người trước mặt này biết.

Mặc kệ là đúng hay sai, bất kể phép màu có thật sự trở thành hiện thực hay không.

"Làm cho người ta nhìn không thấu, nhưng lại sẽ khiến người ta nảy sinh cảm giác ám áp." Ánh mắt cô đang run lên, môi cũng đang run, "Với lại em cảm thấy, anh sẽ chỉ bộc lộ sự ám áp ấy với một mình em."

Đối với người mà trong lòng anh cho rằng chỉ là bạn bình thường, anh tuyệt đối sẽ không nói nhiều lời thật lòng, đưa tay ôm lấy cô ấy, hoặc là hôn lên má cô ấy như thế.

Trên mặt Tạ Tu Dực vốn cũng không có biểu cảm gì, nhưng lúc này nghe những lời của cô, trong mắt dần dần có ánh sáng, mà còn càng ngày càng sáng.

"Mặc dù em, không có sở trường gì, thế nhưng, em..."

Cuối cùng cũng phải nói đến chỗ máu chó, cô hít một hơi thật sâu, cố gắng để cái đầu đã thành một mảnh trống không tỉnh táo bình tĩnh lại, "Em..."

Kết quả, cô cứ như vậy gắng gượng nói mười tiếng "em", cũng không thể nói ra được chữ đằng sau đây...

Chuông cửa dưới lầu đã vang lên, chắc là Tăng Thiên tới đón Tạ Tu Dực đi tuyên truyền đang nhấn chuông, lúc tiếng chuông dồn dập hơn, Tạ Tu Dực hiềm thấy kiên trì chờ đợi cuối cùng vẫn không nhận được cười "phì" một tiếng.

Mặc dù anh thu lại nụ cười trên mặt rất nhanh, nhưng Kha Giáo vẫn có thể nhìn thấy độ cong nơi khóe mắt anh.

Anh cười thật sự đẹp vô cùng, hóa ra trên thế giới này thật sự có người, rất ít cười, nhưng chỉ cần cười lên, là có thể khiến người ta ngây ngất.

"Ừm, can đảm, đã giảm bớt một phần tức em tạo ra cho anh rồi."

Lúc này anh vươn tay ra, kéo bàn tay nắm vạt áo anh của cô qua, sau đó vững vàng bọc ở trong lòng bàn tay mình, lại từ từ chuyển thành mười ngón tay đan vào nhau.

... Nhìn thấy ngón tay thon dài trắng nõn của anh cùng ngón tay mình đan cùng một chỗ, đỉnh đầu Kha Giáo đã đang bốc khói rồi.

Mà lúc này, bỗng nhiên Tạ Tu Dực lại lấy từ trong túi áo mình ra một chiếc vé, nhét vào trong lòng bàn tay của cái tay trống không kia của cô.

"Phần còn lại, đợi đến đêm nhạc mừng năm mới của đài truyền hình vào cuối tuần sau lại nói với anh đi."

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Mộ Vân Bích (1)

Tăng Thiên nhấn chuông cửa nhà Tạ Tu Dực một lúc không thấy ai trả lời, đảo mắt, theo thói quen quay trở lại trong xe.

Về cơ bản mỗi lần cô ấy tới đón Tạ đại thiếu đi tuyên truyền, đợi nửa tiếng đến một giờ là hoàn toàn bình thường.

Ai ngờ cô ấy vừa mới lên xe chưa bao lâu, Tạ Tu Dực đã từ trong cao ốc đi ra, mặt không biểu cảm ngồi vào ghế phụ.

"Ồ, hôm nay lại nhanh thế." Tăng Thiên nghiêng đầu liếc anh một cái, bắt đầu khởi động xe, "Làm tôi được sung ái mà lo sợ rồi này."

Tạ Tu Dực không để ý tới cô ấy, đưa tay thắt dây an toàn.

"Có phải hôm nay tâm trạng anh rất tốt không?" Tăng Thiên bóc một viên kẹo nhét vào miệng mình, bỗng liếc xéo anh, "Hai hôm trước chỉ cần anh vừa lên xe, nhiệt độ của cả chiếc xe đều giảm."

Thắt dây an toàn xong, anh vắt hai chân lên nhau, nhắm mắt lại, "Nói nhiều."

"Được được được, tôi im miệng." Tăng Thiên cười trộm một tiếng, vừa mới đánh tay lái, chợt nhìn thấy một dáng người vô cùng quen thuộc từ trong cao ốc nhà Tạ Tu Dực đi ra.

Cô gái đeo túi, bộ dạng giống như vừa làm chuyện gì xấu, cả mặt đỏ bừng, nhưng lại không khống chế được vui vẻ, cúi đầu bước nhanh ra khỏi tiểu khu, trên đường còn suýt chút nữa bị chính mình làm vấp ngã mấy lần.

... Cái cô gái ngốc này, còn không phải là cô bạn thân đã chơi với cô ấy hơn mười năm Kha Giao à.

"Thì ra là thế à..." Lúc này biểu cảm trên mặt Tăng Thiên càng sâu xa hơn, dứt khoát phanh xe lại, dựa trên tay lái nhìn Tạ Tu Dực đang nhắm mắt nghỉ ngơi, "Tôi nói này Tạ Tu Dực, hóa ra hai tuần trước là anh vẫn đang giận đối với Rau Chân Vịt bé nhỏ nhà tôi, hôm nay làm lành rồi?"

Người nào đó tiếp tục cao ngạo lạnh lùng trầm mặc.

"Hoặc là, tôi đoán, là Rau Chân Vịt trước đó vẫn luôn không dám thừa nhận mình thích anh, cuối cùng hôm nay cũng lấy hết dũng khí ra rồi?"

"Vẫn chưa thành công." Cuối cùng Tạ Tu Dực cũng mở cái miệng vàng, "Cuối tuần."

"Cuối tuần? Đêm nhạc mừng năm mới của Đài truyền hình thành phố T sao?" Tăng Thiên trầm suy tính, "A, quả nhiên anh hỏi tôi đòi tấm thẻ thông hành của nhân viên hậu trường chính là muốn giữ lại cho cậu ấy."

"Nhớ đưa cô ấy vào phòng nghỉ."

Tăng Thiên cười đến nỗi cả miệng cũng sắp không khép lại được nữa, "Tuân lệnh tuân lệnh, tôi sẽ không để cậu ấy lạc đường chạy tới phòng nghỉ của nam thần nhà khác đâu."

"Có điều, công ty chúng ta luôn không quá tán thành nghệ sĩ công khai yêu đương, trừ khi hai bên đều là người trong nghề, có thể thực hiện loại hỗ trợ đôi bên cùng có lợi, hơn nữa đặc biệt anh còn là người mới, chắc càng kiên quyết ngăn cản đấy." Về mặt Tăng Thiên lúc này trở nên hơi nghiêm túc một chút, "Nhưng tôi cũng biết, anh tuyệt đối không chịu sự kiểm soát của người khác, nếu như anh muốn làm thế thật, ai cũng không quản được."

"Biết là tốt."

"Nhưng mà Tạ Tu Dực, anh là nghệ sĩ chính tay tôi dẫn dắt, cũng coi như là bạn bè, Kha Giao lại là bạn thân của tôi, cậu ấy còn là người ngoài giới, nếu như anh thật sự muốn công khai, anh có thể phớt lờ những ảnh hưởng tới bản thân anh, nhưng anh phải nghĩ tới những ảnh hưởng xảy đến với cậu ấy. Theo xu hướng hiện tại mà nhìn, sau này fan của anh sẽ chỉ điên cuồng hơn thôi."

"Tôi với Kha Giao quen nhau bao năm nay, mặc dù bình thường nhìn qua trông cậu ấy rất thiếu đầu óc, nhưng trên thực tế cậu ấy vẫn là một cô gái rất tinh tế, khó tránh khỏi cậu ấy sẽ càng nghĩ càng nhiều, với những thứ liên quan đến anh cũng sẽ nảy sinh khoảng cách."

"Nói khó nghe chút thì, minh tinh cần phải chịu cái giá lớn nhất, có lẽ chính là hy sinh cuộc sống bình thường của người mình yêu."

Tạ Tu Dực nghe Tăng Thiên nói xong, trầm mặc một lúc, "Lẽ thường đúng là như thế."

"Chỉ là..." Anh từ từ mờ mắt, đáy mắt là ánh sáng sắc bén mà mạnh mẽ, "Cô ấy sẽ luôn ở trong thế giới mà tôi tạo ra cho cô ấy, không ai có thể làm phiền."

...

Tối chủ nhật, là đêm nhạc mừng năm mới của Đài truyền hình thành phố T.

Trước đó Kha Giao đều đã thấy qua tuyên truyền của đêm nhạc này trên mạng với ti vi rồi, năm nay Đài truyền hình thành phố T có thể nói là xuống tay mạnh, Super Star của nửa giới âm nhạc Hoa Ngữ đều được mời tới cổ vũ rồi.

Mà Tạ Tu Dực là ca sĩ mới được chú ý nhất năm nay, ở trong một đám ca sĩ danh tiếng, càng trở nên nổi bật giữa đám đông.

Kha Giao cầm thẻ công tác Tạ Tu Dực cho cô, cả đường thấp thòm đi tới cao ốc chỗ đài truyền hình.

Căng thẳng quá.

Căng thẳng cũng là chuyện đương nhiên, một là vì đây là lần đầu tiên trong đời cô tới đài truyền hình xem trực tiếp, còn có thể cầm thẻ công tác đi vào hậu trường thăm quan, hai là bởi vì... có vẻ như trước đây cô đã đồng ý với người nào đó, hôm nay phải nói cho xong lời nói lúc trước cô chưa nói xong.

Một tuần nay cô đều sống một ngày bằng một năm, cô cũng không biết nói bậy đâu TAT.

Thế là, nhân viên trong cao ốc, hầu như đều nhìn thấy một cô gái mặc áo lông trắng nắm chặt thẻ công tác trong tay, mặt đỏ như quả cà chua trôi dạt đến phía sau sân khấu của đêm nhạc.

Trước khi cô tới, cô cũng đã gọi điện qua cho Tăng Thiên, lúc này ngay tại thời gian giao hẹn của họ, Tăng Thiên rất đúng giờ đứng ở lối vào hậu trường đợi cô.

"Mình nói cậu nghe, những người tới tới nay đều cực nổi tiếng, mới vừa rồi mấy người đại diện ở hậu trường còn suýt chút nữa cãi nhau đấy." Một tay Tăng Thiên siết cánh tay cô, kéo cô tới bên cạnh mình, "Cậu đi theo mình, cẩn thận chút, họ vẫn đang diễn tập."

Kha Giáo vừa nghe Tăng Thiên nói, vừa tròn tròn mắt nhìn bốn phía.

Vũ hậu số một châu Á thế mà cũng có mặt, dáng người đẹp quá, chân thật là dài...

Đoàn đội số một cả nước thế mà cũng tới rồi, gương mặt của đoàn trưởng lại thành bé o rồi, tròn tròn thật đáng yêu...

Nam thần ba trong một của điện ảnh, truyền hình và âm nhạc Ky cũng đến rồi, tám múi cơ bụng, đẹp trai quá đi...

Đội rời khỏi khu vực hậu trường, cô vô cùng thỏa mãn sờ sờ ngực.

"Lần đầu tiên trong đời nhìn thấy nhiều siêu sao như vậy, rất kích động đúng không?" Tăng Thiên co ngón tay, búng một cái lên trán cô, "Lại nói mình làm người đại diện bao năm nay, mỗi lần mời cậu tới xem cậu đều nói phải viết truyện sau đó từ chối, nhưng Tạ Tu Dực cho cậu một tấm thẻ công tác thì cậu lập tức điên cuồng chạy tới, cậu muốn gì đây hả!"

"Hề hề hề..." Kha Giáo chột dạ lè lưỡi, "Tiểu Thiên Thiên, thực ra thì mình cũng không quá hứng thú với mình tinh... cố ý bảo mình tới xem chắc chắn mình sẽ lười đi mà..."

"Cát, cậu cứ nói thẳng ra, cậu tới chính là để xem trẻ to xác họ Tạ đi." Tăng Thiên chống nạnh hừ lạnh.

Kha Giáo đỏ mặt, gượng tay muốn bịt miệng cô ấy lại, "Chỉ à cậu nhỏ giọng một chút... Mà, lúc này anh ấy đang ở phòng nghỉ đợi lên sân khấu sao?"

"Ừ, trang điểm với quần áo đều xong rồi, anh ấy chắc là vị khách quý đầu tiên sau hàng tiền vệ." Tăng Thiên và cô cùng đi tới chỗ ít người một chút nói chuyện, "Lại nói cái tên đó thật là cao ngạo lạnh lùng, trước khi cậu tới, không ít mình tinh nổi tiếng đều đã đến tiếp chuyện với anh ấy, nhưng với ai anh ấy cũng đều xa cách khó gần, may mà mình luôn ở bên cạnh liều mạng điều tiết thì người ta mới không cào nát mặt anh ấy ra đấy."

"Có mấy người cũng đều là nữ thần cao cấp nha, anh ấy ngay cả con mắt cũng không liếc trên người họ một cái." Tăng Thiên nói đến chỗ này, rốt cuộc cũng không nhịn được dùng hai ngón tay khẽ bóp cằm cô, "Rau Chân Vịt bé nhỏ cậu thật là, cậu nói đi, cái thứ mũi vênh lên trời như thế sao lại bị cậu chê ngự được nhỉ..."

Kha Giáo bị cô nói đến nổi nhiệt độ thật không dễ gì mới giảm xuống lại tăng lên lần nữa, mặt đỏ ửng tai muốn chạy trốn, "Chỗ ngồi của mình ở đâu? Đêm nhạc sắp bắt đầu ngay rồi mình đi trước đây..."

Vào lúc cô chạy trốn, Tăng Thiên vẫn còn ở phía sau cô cười như nắc nẻ nói, "Này, nhớ cùng trẻ to xác họ Tạ mua mười tám cái chân giò tặng mình, mình là bà mai! Bà mối!"

**

Sau khi chạy thoát khỏi lời trêu chọc của Tăng Thiên, Kha Giáo nhanh chóng tìm được chỗ ngồi mà Tăng Thiên sắp xếp cho cô, ngoan ngoãn ngồi ở vị trí ngoài cùng bên trái của hàng thứ hai dưới sân khấu.

Vị trí này, góc nhìn tốt, đợi lát nữa Tạ Tu Dực lên sân khấu, chắc cũng sẽ thấy rất rõ.

Lấy từ trong túi ra cái máy ảnh mới mua hai hôm trước, cô cẩn thận hí hoáy một chút.

Ờm, tuy cô là một tay nhiếp ảnh gà mờ, nhưng không sao, anh rất đẹp trai, tùy tiện chụp cũng sẽ không xấu, với lại ảnh chụp cô cũng đều đem đi giấu mà...

Đại khái chưa được mấy phút, đèn sân khấu đã sáng lên, buổi trực tiếp đêm hội âm nhạc mừng năm mới chính thức bắt đầu.

Hai MC kỳ cựu với trang phục lộng lẫy đã nhanh chóng lên sân khấu, bắt đầu phát biểu bài khai mạc.

Kha Giáo cẩn thận nhìn xung quanh và phía sau, ngoại trừ dàn Staff, đại đa số ở đây đều là fan hâm mộ, hơn nữa cô còn nhìn thấy trong các tấm biển ngữ, có không ít cái mang tên Tạ Tu Dực.

Thảo nào gần đây truyền thông cứ thích đánh giá anh, là ca sĩ nổi tiếng với tốc độ đáng kinh ngạc nhất trong những những năm gần đây.

Ngược lại thì, cô thậm chí cảm thấy áp lực lớn hơn rồi...

Vừa quay đầu nhìn về phía sân khấu, thì cảm nhận được điện thoại đã chinh về chế độ im lặng để ở trong túi bên người rung lên hai cái.

Lấy điện thoại ra xem, trên màn hình điện thoại hiện lên một cái tin nhắn:

Đi ra từ lối ra bên tay trái em.

Kha Giáo trợn mắt, nhìn thật kỹ hai lần, thấy đúng là tin nhắn đến từ Tạ Tu Dực.

Không đúng, chẳng lẽ lúc này không phải anh đang ở trong phòng nghỉ đợi lên sân khấu sao? Lẽ nào anh chạy ra ngoài rồi?

Suy nghĩ hai giây, cô vẫn ôm lấy túi cùng máy ảnh, lặng lẽ cúi thấp người xuống, đi về hướng lối ra.

Đẩy cửa ra, là một hành lang dài, cô vừa đi về phía trước, vừa cúi đầu nhắn tin trả lời anh: Em ra rồi, sao thế?

Vừa gõ xong dấu hỏi, thì trước mặt cô đột nhiên thò ra một cái tay, lôi cả người cô vào trong một căn phòng bên tay trái.

Tiếng hét kinh hãi của Kha Giáo còn ở bên mép, thật vất vả nén lại, đợi hoàn hồn, mới nhìn thấy người lôi cô vào chính là Tạ Tu Dực.

"Đây là đâu?" Cô thả lỏng hai hơi, dựa lưng vào trên cửa, quan sát xung quanh căn phòng.

"Chắc là phòng chứa đồ bị bỏ hoang." Anh đóng cửa lại, khẽ bật đèn trên tường.

Có lẽ vì tuổi thọ của đèn đã lâu, cũng không sáng lắm, mà còn hơi lờ mờ.

"Ừm..." Cô đáp một tiếng, bỗng cảm thấy cổ họng hơi khô, "... Anh không ở phòng nghỉ nghỉ ngơi đợi lên sân khấu sao? Đến, đến đây làm gì..."

Trên người Tạ Tu Dực mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, trên sơ mi còn in hoa văn màu vàng nhàn nhạt, cả người anh ở trong hoàn cảnh lờ mờ tối như này, hoàn toàn giống một Công tước ma cả rùng rợn bước ra từ trong phim.

Kha Giáo cảm thấy hô hấp của mình đã bắt đầu có chút khó khăn rồi...

"Vốn định bảo Tăng Thiên đưa em tới phòng nghỉ, nhưng nhiều người quá." Anh nhẹ nhàng xắn ống tay áo lên, bắt đầu đến gần cô.

"Ồ ồ." Cô gật gật đầu, thuận miệng bắt đầu kéo trọng tâm câu chuyện đi định tám chuyện với anh, "Vừa rồi trước khi khai mạc Tăng Thiên đưa em đi dạo qua một vòng hậu trường, thấy có rất nhiều ngôi sao, à với cả, Tăng Thiên nói anh lên sân ngay sau hàng tiền vệ, hôm nay anh hát bài gì ấy nhỉ, bài hát tiếng Anh hay tiếng Trung nhỉ?Ồ đúng rồi, hôm nay có rất nhiều fan hâm mộ tới..."

Càng nói càng lộn xộn không đầu không đuôi, nói đến câu cuối cùng ngay cả chính cô cũng không muốn nghe nữa, hai tay cô nắm chặt túi với máy ảnh trong tay, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Lúc này Tạ Tu Dực đi tới trước người cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn sợi tóc mềm mại của cô, "Kha Giáo."

"... Dạ?" Giọng cô cũng run lên rồi.

"Đừng căng thẳng."

"..."

Kha Giáo khóc không ra nước mắt, cô cũng không muốn căng thẳng mà, nhưng hiện tại anh tóm cô tới một hoàn cảnh như này, rốt cuộc là muốn làm gì đây...

"Nói đi, anh muốn nghe em nói câu nói mà lần trước ở nhà anh em chưa nói xong ấy." Lúc này anh nhìn từ trên cao xuống, vươn một tay ra, chống trên cánh cửa ngay cạnh gò má cô.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.

Kha Giáo nuốt ngụm nước miếng, cảm thấy cả căn phòng đều quanh quẩn tiếng tim đập đến đình tai nhức óc của cô.

"Em biết mà, không nói, anh sẽ rất không vui." Anh híp mắt nhìn.

Hai tay cô nắm thật chặt túi của mình, suýt thì bóp hỏng luôn cả túi.

Công Tử đại nhân, anh cách xa em một chút trước được không? Em xin anh đó...

Lúc này ngoài cửa hình như có nhân viên đi qua, phát ra tiếng cười đùa, mà trong phòng lại yên tĩnh không có bất cứ âm thanh nào, tương phản như vậy, làm Kha Giáo càng căng thẳng hơn.

"... Đợi sau khi đêm nhạc kết thúc rồi nói, được không...?" Thật không dễ gì, cô mới ép được một câu như vậy ra khỏi kẽ răng.

Tạ Tu Dực yên lặng nhìn cô chăm chú, không nói gì.

"Sau khi đêm nhạc kết thúc, em nhất định sẽ nói." Thấy anh không nói chuyện, cô nhanh chóng bù thêm một câu, "Em đảm bảo..."

Dù sao thì, mặc kệ thế nào, cô cũng sẽ không lùi bước nữa, bất kể khó mở miệng bao nhiêu, tim đập chân run xấu hổ thế nào, cô cũng nhất định sẽ chính

miệng nói cho anh nghe, cảm giác chân thật nhất trong lòng cô.

Cô nhất định, nhất định sẽ nói.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Lúc này Tạ Tu Dực thể mà lại giơ tay lên tắt đèn phòng đi.

"Anh không đợi được nữa rồi."

Trong bóng tối, giác quan được phóng đại vô hạn, cả người Kha Giáo đều cứng đờ lại, cô cảm nhận được, hình như anh đưa môi tới bên tai cô, "Kha Giáo, đủ rồi."

Trong nháy mắt đó, tim cô như đã ngừng đập.

"Anh thích em."

Ba chữ.

Giây tiếp theo, một tay anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, dùng sức cắn đôi môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Mộ Vân Bích (2)

Trên mặt đất bằng phẳng nổ âm một tiếng.

Kha Giáo cảm thấy như có luồng điện chạy qua người, rã rời đến nỗi không cả cảm nhận được khớp xương.

Sau khi đôi môi bị cắn, cô cảm nhận được một sự mềm mại, rất mềm mại. Ban đầu, chỉ là chà sát và đụng chạm nhẹ nhàng, như bước đầu thăm dò.

Sau khi qua khoảng vài phút như thế, ánh mắt cô rời rạc nhìn người trước mặt hơi rời khỏi môi cô một chút.

Hơi thở của Tạ Tu Dực phả trên mặt cô, vẫn gần sát ngay bên cạnh.

Thình thịch, thình thịch, là nhịp tim hai người cùng tăng tốc, như đồng thời được phóng đại ra cả căn phòng chứa đồ tối om.

"Kha Giáo." Giọng nói trầm thấp lạnh lạnh.

Vô số lần, giọng nói này, từng vô số lần xuất hiện ở trong lỗ tai cô, trong giấc mơ của cô.

Cô mở miệng, muốn trả lời anh, nhưng lại không nói ra được dù chỉ một chữ.

Dây thanh quản giống như bị cái gì kẹp lại, tất cả mọi thứ đều nghẹn lại nơi cổ họng, từ lúc anh chính miệng nói ra ba chữ đó, từ lúc anh hôn lên môi cô, mọi lời nói, vậy mà lại trở nên yếu ớt như thế.

Chỉ vì, một câu nói của anh, đã biến màu sắc cả thế giới trở nên rực rỡ.

Lúc này ngoài cửa bỗng truyền tới một giọng nói cực kỳ quen thuộc, "Tina, cô có nhìn thấy Tạ Tu Dực không?"

Kha Giáo nghe ra ngay đây là giọng Tăng Thiên.

"Tôi tìm anh ấy lâu lắm rồi, chẳng phải trước đây anh ấy vẫn ở phòng nghỉ à? Sao lại đột nhiên không thấy bóng dáng rồi?"

Bởi vì cô không nói ra lời, chỉ dựa vào bản năng đưa ngón tay ra, nắm lấy tay áo sơ mi của anh, dùng ánh mắt ra hiệu anh mau đi ra đi.

Mặc dù là một mảng tối thui, có lẽ anh cũng không nhìn thấy ánh mắt của cô...

Cho dù cả người cô lúc này giống như một khối hồ, thì cô cũng biết, nếu anh còn không ra, nhất định sẽ gặp phiền phức, dù sao thì chỗ này cũng là Đài truyền hình thành phố T, đêm của các ngôi sao, ngay từ đầu anh đã bị vô số cặp mắt chăm chăm để ý tới, một khi sơ xuất, sẽ dẫn tới tai họa khôn lường.

Nhưng cô cũng lại quá hiểu, người trước mặt này, vốn không thêm quan tâm đến "quy tắc".

"Kha Giáo." Lúc này Tạ Tu Dực lại gọi cô một tiếng.

Cô cũng không biết nên nói thế nào, lưng dựa vào cửa cũng phát run rồi, chỉ có thể cắn môi nhìn anh, liên tục bình ổn hô hấp.

"Nghe lời." Khi tiếng ồn ào ở bên ngoài càng ngày càng nhiều, anh lại tới gần môi cô lần nữa, "Mở miệng ra."

Giống như con sư tử được đi săn, hơi híp mắt lại, móng vuốt đưa về phía con mồi đã đợi từ lâu.

Kha Giáo ngây ngốc mở miệng ra, một giây sau, bờ môi anh lại dính chặt lên đó lần nữa.

Lần này, nụ hôn của anh trở thành đòn tấn công mạnh mẽ nhất.

Cấn, liếm, ngậm, môi lưỡi cô đều thấm đẫm hơi thở của anh, bóng tối vô biên, dây dưa vô tận, từ đầu đến cuối ngay cả thời gian dừng lại nghỉ ngơi anh cũng không cho cô, chỉ một mực đòi hỏi.

Tiến lui không ngừng, liên tục treu chọc đầu lưỡi cô, không ngừng thách thức trái tim của cô.

Trong không khí, chỉ có tiếng thở dốc, cùng với... âm thanh cực kỳ mờ ám.

Cô chưa bao giờ trải nghiệm qua những nụ hôn khác, nhưng nụ hôn đầu tiên đến từ anh, cũng đã khiến cô run rẩy không thôi, cô hoàn toàn, không có một tí lực chống đỡ nào.

... Không biết nụ hôn này kết thúc lúc nào.

Kha Giáo chỉ biết là, khi anh rời khỏi môi cô, bởi vì chân mềm nhũn, cả người cô trượt thẳng xuống, "bach" một tiếng ngồi trên mặt đất.

"Ha."

Cô nghe thấy một tiếng cười ngắn ngủi rất rõ ràng.

"Đừng không vững nữa?"

Mặc dù vẫn là giọng nói lạnh lạnh như nước suối, nhưng cô vẫn nghe ra trong giọng nói ấy không giấu được ý treu chọc.

Tạ Tu Dực vừa nói chuyện, vừa dùng hai tay ôm cô từ dưới đất lên, còn nâng cô hơi cao một chút, để cho cô có thể dựa vào vai mình.

Hai tay Kha Giáo ôm lấy cổ anh, vùi đầu vào vai anh, lúc này xấu hổ đến mức hận không thể cào chết mình.

Lần đầu tiên hôn môi mà hôn xong chân run ngã xuống đất, loại chuyện này nếu nói ra ngoài thì đoán chừng cả đời cô cũng không ngóc đầu lên được mắt! Thật là xấu hổ muốn chết mà!

Bên tai nghe thấy anh cười ngắn hai tiếng liên tiếp, cô đã kinh ngạc, lại không tránh khỏi càng thêm xấu hổ.

Thế nhưng, giây phút này, trong đầu cô thật sự là một mảng trống rỗng.

Tuy đã không còn rúc đầu như đà điểu, không chịu nhìn thẳng vào tình cảm của mình với anh giống trước đây nữa, tuy bây giờ cô đã tin chắc, người đàn ông trước mặt này, hẳn là thích mình thật, nhưng quả thực cô vẫn không thể tiếp nhận, anh cứ hỏi hột bỏ qua trình tự bước đầu khi yêu đương, trực tiếp tiến thẳng vào... giai đoạn này như vậy...

Còn nữa, kỹ thuật hôn của anh quả thực là...? Tuy cô chưa từng có quan hệ thân mật kiểu này với người khác, nhưng cô tin chắc, nụ hôn của anh, cũng quá khiến người ta muốn dừng mà không được...

"Được rồi, phải ra ngoài trước rồi."

Anh thả cô xuống, nhưng vẫn ôm cô, đưa một tay lên vỗ vỗ lưng cô, "Bây giờ, nghe anh nói hai câu."

"Sau khi buổi diễn kết thúc, tới nhà anh đợi anh."

"Còn nữa, đây là lần đầu tiên anh hôn môi."

...

Từ cửa ra theo hành lang trở lại vị trí của mình, Kha Giáo chỉ cảm thấy mình giống như được sống lại lần nữa.

Trên sân khấu lúc này, vũ hậu châu Á đang vừa hát vừa múa, cả hội trường vô cùng sôi động, nhưng ánh đèn lấp lánh cùng màn biểu diễn trên sân khấu đều không thể thu hút được ánh mắt của cô, tất cả mọi thứ, đều không thể thu hút được bất kỳ sự chú ý nào của cô nữa.

Làm sao bây giờ.

Trong đầu cô lúc này, chỉ tràn ngập một người.

Không, phải nói là, cho tới bây giờ vẫn chỉ có một người ấy.

Trần ngập gương mặt anh tuấn của anh, trần ngập ngón tay thon dài của anh, trần ngập nụ cười tuyệt đẹp thanh thoát mới có của anh, trần ngập giọng nói gọi cảm phát ra từ cổ họng anh.

Mà hiện tại, lại trần ngập nụ hôn khiến người khác nghẹt thở của anh.

Cứ căng thẳng như vậy mà ngồi ngay ngắn ở trên ghế, cho đến khi bên tai cô nghe thấy câu nói này của MC, "Tiếp theo, cho phép chúng tôi mời ca sĩ được sự chú ý Top 1 của giới showbiz năm nay lên sân khấu, mọi người biết anh ấy là ai không ạ?!"

Ngay tức khắc, cả hội trường bắt đầu hô to ba tiếng "Tạ Tu Dực", rất nhiều fan hâm mộ đều phấn khích đến nỗi đứng thẳng lên, hoàn toàn biến chương trình phát sóng trực tiếp thành một buổi concert cá nhân.

Kha Giáo bị tiếng hò hét đình tai nhức óc này đánh thức, chậm chậm từ từ ngẩng đầu lên.

Trong tầm mắt, có một bóng người khoan thai đi từ phía sau sân khấu ra phía trước sân khấu.

Cô bé ngồi bên cạnh cô, ban đầu vẫn vô cùng an tĩnh ngồi xem, cho đến giây phút Tạ Tu Dực đi ra, cô bé ấy bỗng đứng bật dậy, "vụt" một cái giờ bảng led ghi tên anh lên.

Kha Giáo bị làm cho rung động rồi.

Đây là lần đầu tiên, cô tận mắt nhìn thấy anh hát ở trên sân khấu, không giống như lúc trước ở trên kênh YY, vạn người cùng hô tên anh cũng chỉ có thể là những dòng chữ bất động trên khung bình luận, mà bây giờ, những tiếng la hét đầy phấn khích và ủng hộ này lại là những tiếng reo hò cùng cổ vũ chân thực ở bên tai.

Anh được nhiều người thích, nhiều người sùng bái như thế.

Bất kể từ quá khứ đến hiện tại, vẫn luôn là như vậy.

"Chúng ta đều biết Tu Dực nổi tiếng là không theo lẽ thường, không thích đùa." Lúc này MC cười nói, "Chúng ta cũng sẽ không đùa nữa, Tu Dực có gì muốn nói với khán giả trước sóng truyền hình cùng các fan hâm mộ tại đây không?"

"Chúc mừng năm mới!"

Đôi mắt đen như mực của Tạ Tu Dực bình tĩnh, chỉ nói đúng hai câu, "Hôm nay hát 《Mặt Nạ Trắng Đen》".

Bài hát này để tất cả mọi người đều bắt đầu biết đến tên anh, đã liên tục giành vị trí quán quân của bảng xếp hạng ca khúc đơn ca mới trong ba tuần liên tiếp.

Anh vừa nói ra câu này, dưới sân khấu lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm của khán giả, MC nhanh chóng lui ra, chỉ để lại một mình anh ở trên sân khấu.

Kha Giáo ngắm nhìn người đàn ông trên sân khấu, từng bước từng bước dần tìm về tâm trí.

Nhưng tìm về rồi, lại cảm thấy cái loại cảm giác nghẹt thở không thể nào hô hấp kia lại xâm lược trở lại lần nữa.

Trên thế giới này, có lẽ chỉ có người đàn ông này có thể làm được như vậy.

Chỉ cần anh hát, là người nghe không còn cách nào tỉnh tâm làm bất kỳ việc gì khác.

Anh có thể hát ra linh hồn của ca khúc.

Dưới ánh đèn sân khấu, gò má anh đẹp không tì vết, ánh mắt Kha Giáo tập trung trên ngũ quan của anh, từ con mắt, đến cái mũi, cuối cùng lại đến... đôi môi.

Lúc nhìn tới đôi môi của anh, cả người cô run lên, ngay lập tức mặt đỏ đến mức sắp chảy máu.

Lúc này, cô hoàn toàn không có cách nào khống chế được việc cứ nghĩ tới vừa nãy anh dùng đôi môi mỏng kia cắn môi cô, chà sát gầy vò nó như thế nào.

Cô quả thực cảm thấy mình không còn giống mình nữa rồi, trong tâm trong mắt đều chứa người đàn ông này, chết mê chết mệt vì anh, không sao kiềm chế được.

Cô thực sự, rất thích anh.

Cũng không có cách nào che giấu nữa, và cũng không có cách nào giả vờ rằng đây không phải tình yêu nữa, ngay từ đầu, cô cũng đã lấy ra tất cả sự chân thành mà không hề do dự.

Khi thể hiện xong một nửa bài hát, tiến vào đoạn nhạc dạo, Kha Giáo thấy, Tạ Tu Dực cách mình một khoảng hơi xa bỗng nhìn về phía mình, và chẳng mấy chốc, ánh mắt anh đã tập trung ở trên mặt cô.

Cô biết anh đang nhìn cô, nhất định là anh đang nhìn cô.

Khoảng cách xa như thế, anh hẳn là... không thể nào nhìn thấy mình ngồi ở chỗ nào chứ.

Mà giây tiếp theo, trong trường hợp truyền hình trực tiếp, trước sự chứng kiến của tất cả khán giả cùng fan hâm mộ có mặt tại đây, Tạ Tu Dực đột nhiên khom lưng đặt micro của mình xuống.

Trước sự chú ý của bao người, đầu tiên anh nâng tay phải lên đặt ở trước ngực mình, ngón cái tay trái đưa ra, bốn ngón khác nắm lại, lòng bàn tay phải hướng vào ngón cái tay trái, tay phải xoay ngang mấy vòng.

Cuối cùng, anh đưa ngón tay ra, chỉ về phía cô.

Kha Giáo ra sức cắn môi, thậm chí sắp cắn nát môi mình rồi.

Cô đã từng, viết một tác phẩm mà nhân vật nam chính bởi vì bệnh, sinh ra đã mất đi khả năng nói chuyện, lúc đó, ở cuối câu chuyện, nam chính đã dùng cách giống Tạ Tu Dực, để bày tỏ tấm lòng của mình với nữ chính chưa từng bỏ mặc chưa từng rời xa mình.

Đây là một thủ ngữ đầy ngọt ngào mà ám áp.

Anh thích em

Dù được vô số người thích, anh cũng chỉ thích em.

~ Hết chương 28 ~

~ Hết quyển thứ hai ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử, 《Sinh Như Nghịch Lữ》 của Ngô Ân & Nhị Thắm

Anh thích em [Ngược cầu chuyên nghiệp ba trăm năm, các chương sau sẽ nổ mạch máu, toàn bộ 360 kiểu kỹ năng tán tỉnh của Công Tử được triển khai, đồ FA, bạn chịu được không?

Lời Editor:

SoundCloud: Sinh Như Nghịch Lữ [生如逆旅] | Ngô Ân & Nhị Thắm: <https://soundcloud.com/meocon243/sinh-nhu-nghich-lu-ngo-an-ft-nhi-tham>

YouTube: Sinh Như Nghịch Lữ [生如逆旅] | Ngô Ân & Nhị Thắm: <https://youtu.be/e8RR9c0UB0M>

5Sing: Sinh Như Nghịch Lữ [生如逆旅] | Ngô Ân & Nhị Thắm: <http://5sing.kugou.com/yc/2777989.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Túy Phù Quy (1)

Quyển thứ ba - Sứ Thanh Hoa

Chương 29: Túy Phù Quy (1)

Có người từng nói, có lẽ trong cuộc đời bạn sẽ xuất hiện một khoảnh khắc, khiến bạn cảm thấy như toàn bộ con người đều được gột rửa.

Loại cảm giác được gội rửa này, có thể sẽ xuất hiện khi đắm chìm trong tiếp nhận giáo điều, có thể sẽ là cánh cửa lớn bước vào giai đoạn mới của cuộc sống, có thể là cơ hội trong mơ từ trên trời rơi xuống, cũng có thể, là bạn gặp được một người có thể thay đổi thế giới của bạn.

Với cô, Tạ Tu Dực chính là như vậy.

Anh dùng sức quyền rũ có một không hai của anh, thay đổi thế giới của cô.

Thích một người từ đáy lòng, rốt cuộc là cảm giác gì nhỉ?

Giống như đột nhiên có áo giáp không sợ gì nữa, cũng giống như là bỗng nhiên có thêm điểm yếu.

Hiện tại, cuối cùng cô cũng có thể thẳng thắn tin chắc rằng, tình cảm mình dành cho anh, là tình yêu.

Sau khi Tạ Tu Dực hướng về phía cô làm xong động tác tay ấy, cầm micro lên lần nữa, cả khán đài đều rơi vào sự sôi sục không giới hạn.

Cô bé bên cạnh Kha Giáo chính là ví dụ tốt nhất, lúc này cô trở mắt nhìn cô bé kia giống như sức lực trên người đều bị người ta rút sạch chán nản ngồi xuống ghế, cả khuôn mặt đều là màu hồng, trong miệng còn không ngừng lầm bầm nói một mình, "Trời ạ... Động tác vừa rồi của anh ấy là có ý gì? Anh ấy làm động tác đó với ai? Toàn thể khán giả sao?"

Mà Kha Giáo cũng đã không dám nhìn về phía sân khấu nữa.

Tất cả mọi chuyện xảy ra tới nay đều đã vượt quá nhận thức thông thường của cô, điều duy nhất cô có thể làm được, chính là ra sức tin tưởng toàn bộ hết thảy đều là thật.

Hai tay chống trán, nghe anh hát xong 《Mặt Nạ Trắng Đen》 trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của cả hội trường, cô cảm thấy lúc này mình làm sao cũng không bình tĩnh được nữa, cả người đứng không được, ngồi cũng không xong, chỉ muốn chạy ra bên ngoài hội trường, dốc sức chạy bộ.

"Này." Bỗng nhiên cảm nhận được một cánh tay quen thuộc từ phía sau cổ cô vòng qua ôm lấy cô.

Cô giật mình, quay mặt sang, thì thấy Tăng Thiển đang khom lưng, ngồi xổm xuống bên cạnh cô.

"Mình không biết tới nay có bao nhiêu người đang xem truyền hình với trực tiếp đâu, cũng không biết ngày mai có bao nhiêu người sẽ xem được tiết mục này." Tăng Thiển nhìn cô với vẻ mặt mờ ám, dùng giọng nói chỉ mình cô có thể nghe thấy nói với cô, "Càng không biết có bao nhiêu người sẽ đi đoán xem một người được đánh giá là cao ngạo lạnh lùng vô tình như con gió như anh ấy, ở trong Đêm nhạc mừng năm mới phát sóng toàn quốc làm động tác như vậy rốt cuộc là có ý nghĩa gì, trận sóng to gió lớn này, khẳng định là chuyện tất sẽ xảy ra rồi, mình cũng đã nghĩ xong sáng mai tới công ty phải dập đầu tạ tội với sếp thế nào rồi."

Kha Giáo cắn môi, đỏ mặt, cực kỳ hối lỗi nhìn Tăng Thiển.

"Dẫn dắt một nghệ sĩ khác người, xảy ra cái gì mình đều có thể bình tĩnh rồi, mặc dù mình cũng không biết ý nghĩa cụ thể của động tác ấy, nhưng mình có thể đoán được, hẳn là đang tỏ tình với cậu đúng không?" Lúc này Tăng Thiển cười xấu xa bóp mặt cô, "Rau Chân Vịt bé nhỏ, chúc mừng cậu, từ hôm nay trở đi chính thức bị trẻ to xác cầm tù, mười tám cái chân giò của mình cuối cùng cũng có thể thành hiện thực rồi."

"Mình thật sự rất vui mừng cho cậu đấy, mặc dù tên này thật sự rất khác người rất đáng ghét rất cao ngạo lạnh lùng." Tăng Thiển nói hai câu, bỗng hết sức xúc động ôm chặt lấy cô, lại ghét bỏ chính mình, "Loại tâm lý như có con gái đi lấy chồng này là thế nào nhỉ..."

Cô hoàn toàn không nói lên lời, ngay cả trêu chọc lại cũng không làm được, mặt đỏ rực, trong lòng cũng có loại xúc động không nói ra được, đầy ắp, cay cay.

Kim nén hồi lâu, cô mới khẽ thở dài, "... Mình sợ bản thân mình không đủ tốt."

"Nghe mình nói này, Rau Chân Vịt bé nhỏ."

Lúc này Tăng Thiển gơ tay vỗ vỗ bả vai cô, "Có thể gặp được đúng người, là chuyện có xác suất rất nhỏ, cậu và mình đều hiểu rất rõ, anh ấy trời sinh là người phải đứng trên vạn người, anh ấy quá đặc biệt, quá xuất chúng, xác thực sau này cậu có thể sẽ gặp phải rất nhiều áp lực khó mà tưởng tượng được, kể cả mình, cũng phải nhiều lần nhắc nhở cậu nhất định phải cẩn thận bảo vệ thân phận của anh ấy, nhưng mà á, cậu phải tin rằng anh ấy nhất định có thể bảo vệ tốt cho cậu."

Kha Giáo nghiêng đầu nhìn Tăng Thiển, nội tâm rung động.

Môi trường xung quanh ồn ào huyền ảo, nhưng những lời của Tăng Thiển lúc này, lại rõ ràng như được in trực tiếp vào trong đầu cô, "Cậu phải biết rằng, cái người không để bất kỳ người cùng quy tắc nào vào mắt đấy, điểm yếu của anh ấy, là cậu."

"Mình vừa mới nhớ ra, hai ngày trước sau khi các cậu giận dỗi mới làm lành lại, ở hậu trường Trung tâm biểu diễn anh ấy từng nói một câu với mình, anh ấy nói, bất cứ lúc nào anh ấy cũng đều làm tốt khâu chuẩn bị sẽ vì muốn bảo vệ cậu mà rời khỏi cái giới này."

"Kha Giáo, anh ấy rất thích cậu, tình yêu của kiểu người như vậy, cả đời chỉ có thể có một lần, cho nên cậu tuyệt nhiên không cần phải lo lắng bất kỳ điều

gì cả."

Đợi tới lúc Kha Giáo rời khỏi Đêm nhạc mừng năm mới sớm, ngồi xe tới nhà Tạ Tu Dực, lúc ngồi trên xe taxi, trong đầu cô vẫn quanh quẩn lặp đi lặp lại những lời Tăng Thiến vừa mới nói với cô.

Mặc dù Tăng Thiến thường xuyên bật chế độ trêu chọc và quấy rối, nhưng tôi nay đoán chừng biết tâm trạng khó bình ổn của cô, nên nói vài lời tình cảm hiềm hoi.

Những lời đó cũng đích xác mang đến không ít tác dụng, ít nhất thì, để cô không còn suy nghĩ lung tung khi ngồi một mình trên sofa nhà Tạ Tu Dực đợi anh về nữa.

Khoảng một tiếng sau khi cô đến nhà anh, cuối cùng cô cũng mới nghe thấy tiếng mở cửa nhà.

Ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tạ Tu Dực đi vào, vẻ mặt mệt mỏi ném áo khoác trong tay lên tủ chỗ cửa vào.

"... Anh về rồi." Cô giống như cô học trò nhỏ bị thầy giáo điểm danh, lập tức đứng vụt dậy, tay chân luống cuống nhìn anh.

Tạ Tu Dực nghe thấy tiếng của cô, nhìn về phía cô, sau đó, mặt không biểu cảm nhẹ nhàng nâng tay lên, vẫy vẫy cô.

Kha Giáo đỏ mặt đứng im hai giây, rồi rất nghe lời đi về phía anh.

Đến gần bên cạnh anh một chút, anh nhanh chóng tóm được tay cô, kéo cô vào trong ngực.

"Ồm..."

Vừa nãy là ở phòng chứa đồ tối om, không nhìn thấy ánh sáng, nhưng bây giờ ở phòng khách đèn bật sáng như vậy, cô bị anh vững vàng ôm chặt, tim nhảy nhanh đến nỗi hoàn toàn không khống chế được, chỉ có thể cố gắng nghĩ ra chủ đề phá vỡ sự trầm mặc thật sự quá mờ ám này, "Không việc gì ạ?"

Cô nói là, vừa rời ở đêm nhạc anh làm động tác tay đó với cô, có mang tới phiền phức cho anh không.

"Ừ." Anh vẫn tiếc chữ như vàng.

"Vậy là tốt rồi..." Cô ngẫm lại, nhóm quan hệ công chúng của Tăng Thiến cũng chẳng phải tầm thường, chắc sẽ đem lời tỏ tình của anh nói thành tởn bậy tỏ với toàn thể khán giả, ngược lại còn thêm sự nổi tiếng cho anh.

"Nhìn hiểu à?"

Im lặng một lúc, anh đột nhiên buông cô ra, từ trên cao nhìn xuống cô.

Kha Giáo ngẩn người một lát, hiểu ra là anh đang nói có phải cô nhìn hiểu động tác tay của anh hay không, lập tức gạt đầu như trống bỏi.

"Ồ? Ý nghĩa là gì?"

Anh bắt đầu đi vào trong phòng, nhưng tay lại vẫn ôm eo cô, giống như ôm cái gối ôm mang cô đi đi lại lại trong nhà.

Kha Giáo bị anh vững vàng giam giữ, không thể cự quấy, mặt đỏ hơn cả hỏa hoạn, tim cũng sắp nổ tung.

Tạ Tu Dực mang cô đi một mạch tới phòng bếp, sau đó để cô dựa vào bên bệ bếp, vây cô trong ngực mình, đồng thời động tác thành thực cảm bình nước trên bệ bếp lên, rót vào trong cốc.

"Là..." Kha Giáo bị ép giữa anh và bệ bếp, cảm thấy bản thân sắp điên rồi, ánh mắt không nhúc nhích nhìn chỗ ngực anh, lấp ba lấp bắp, "Là..."

Tạ Tu Dực rót nước xong, cầm cốc lên uống một ngụm, hạ tầm mắt, "Nhìn anh nói."

Giọng điệu cứng rắn lại kiêu ngạo như mọi khi.

Kha Giáo nào phải đối thủ của anh, buộc phải theo lệnh mà khó khăn hướng ánh mắt lên, nhìn vào khuôn mặt anh, "Ý là... em... em... thích..."

Câu nói có ba chữ, lại bị cô kéo dài một phút đồng hồ cũng chưa thể nói ra miệng.

Kha Giáo, rốt cuộc mày có thấy mặt mặt không.

Kha Giáo vô cùng đau đớn thăm ra sức khinh bỉ chính mình.

Anh là người lạnh lùng như thế, vậy mà cũng có thể thực hiện kiểu tỏ tình cao cấp đáng kinh ngạc ấy ở Đêm nhạc vạn người xem, cô xin thề là kiểu tỏ tình ấy, đoán chừng cả đời cô cũng chỉ có thể gặp được một lần, vì sao ngay cả việc nói một câu từ đáy lòng với anh lúc ở một mình thôi, cô cũng không nói ra được chứ?

Từ nay về sau cô sẽ không nói mình là tổng công nữ hán tử nữa, vừa đụng phải bán mạng một cái cô đã thoái hóa thành thụ rồi...

"Thích anh?"

Lúc này Tạ Tu Dực để cổ xuống, khẽ nói.

Cô run lên, khẽ gật gật đầu.

"Cực kỳ thích?"

Cả người cô phát run, dùng lỗ mũi "um" một tiếng.

Tạ Tu Dực ngấm mái tóc mềm mại của cô, ở nơi cô không nhìn thấy, đáy mắt thoáng qua một tia sáng, "Thể hiện một chút."

Kha Giao thẹn thùng đến độ sắp bốc hơi khỏi trần gian rồi, hạ quyết tâm, kiễng chân lên thom một cái vào má anh.

"Như vậy thôi?"

Anh cau mày, trong đôi mắt đẹp đều là cân nhắc, "Không hợp lệ."

Khi cô cảm thấy mình gần như sẽ phải rơi nước mắt tại chỗ, anh bỗng dùng thế nhanh như chớp lại gần, mút môi cô một cái.

"Đây mới là đáp án tiêu chuẩn, biết chưa?"

~ Hết chương 29 ~

Lời tác giả:

Bài hát đề cử 《Hủ Thảo Vi Huỳnh》 của Ngân Lâm

Mẹ nó cái giọng điệu tổng tài bá đạo lúc cuối cùng kia là cái quái gì vậy? Công Tử anh đừng chơi nữa, anh xác định anh mới yêu lần đầu?

Lời Editor:

SoundCloud:

Hủ Thảo Vi Huỳnh [腐草为萤] | Ngân Lâm: <https://soundcloud.com/meocon243/hu-thao-vi-huynh-ngan-lam>

Hủ Thảo Vi Huỳnh [腐草为萤] | Tacke Trúc Tang: <https://soundcloud.com/meocon243/hu-thao-vi-huynh-tacke-truc-tang>

YouTube:

Hủ Thảo Vi Huỳnh [腐草为萤] | Ngân Lâm: <https://youtu.be/EjlBI4c9Og8>

Hủ Thảo Vi Huỳnh [腐草为萤] | Bài Cốt ft. Song Sênh: <https://youtu.be/CLF27wnt1WI>

Hủ Thảo Vi Huỳnh [腐草为萤] | Tiêu Úc Tinh ft. Nga Lậu: <https://youtu.be/nyFb4t1oqJo>

5Sing:

Hủ Thảo Vi Huỳnh [腐草为萤] | Ngân Lâm: <http://5sing.kugou.com/yc/2007073.html>

Hủ Thảo Vi Huỳnh [腐草为萤] | Tacke Trúc Tang: <http://5sing.kugou.com/fc/11239108.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nghe Thấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://www.EbookFull.Net).